

Giới thiệu Cung Chiều Em Nhất

Lại một câu chuyện tình lãng mạn nữa được viết ra dưới ngòi bút của tác giả Tình Phi Tuyết. Vẫn thể loại ngôn tình hiện đại, tác giả đã đưa đến bạn đọc những trải nghiệm thú vị.

Hạng Việt lớn hơn Hề Hi chín tuổi, hai người trong sáng rất nhiều năm, sau này lại em gái bắt lại. Nam chính rất thích sạch sẽ, bác sĩ, nam thần;

Nữ chính xinh đẹp đáng yêu như hoa.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện Cung Chiều Em Nhất của tác giả Tình Phi Tuyết với những tình tiết vô cùng ngọt ngào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Hạng Việt lớn hơn Hề Hi chín tuổi, hai người trong sáng rất nhiều năm, sau này lại em gái bắt lại.

Nam chính rất thích sạch sẽ, bác sĩ, nam thần;

Nữ chính xinh đẹp đáng yêu như hoa ~

Song C ~ ngọt ngào, cung chiều ~ HE

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 01

Editor: Linh Ngọc

Tháng ba Vũ Lăng mưa phùn bay tán loạn, khí lạnh chưa tan, Hạng Việt lái xe dự định đi từ đường Tân Lĩnh vòng qua đường Nghiễm Minh. Lúc ấy vì chờ đèn giao thông nên giảm tốc độ xe, xe phía sau giống như không thấy xe anh chớp đèn, cuối cùng đã đụng phải, đầu xe và đuôi xe cùng vang lên một tiếng cộp, đụng vào nhau.

Bởi vì phản xạ có điều, nên thân thể Hạng Việt không tránh khỏi nhào về phía trước một chút, dây an toàn kéo anh về lại ghế ngồi. Cũng may lực không tính là lớn, xe phía sau thắng lại coi như đứng lúc, ngoại trừ ngực đập vào tay lái có chút đau bên ngoài, còn lại những chỗ khác không hề bị thương.

Hạng Việt cau mày cởi dây an toàn ra, sau đó xoa nhẹ hai cái chỗ bị đụng đau, rồi mở cửa bước xuống xe. Bên ngoài, vẫn còn mưa nhỏ, trong xe không có ô, để cho mưa bụi rơi vào trên người cũng rất khó chịu, phút chốc khuôn mặt đã bị mưa làm ướt hết.

Đụng vào anh chính là xe Maserati màu trắng nhỏ, lúc anh xuống xe, đối phương cũng mới từ từ đi xuống, là một cô gái trẻ tuổi ăn mặc thời thượng.

Sau đó. . .

“A, Hạng Việt!”

“Hề Hi? !”

Rất tốt đó chứ, không cần báo cảnh sát và những thứ khác, hai người hai gương mặt nhìn nhau, nhất thời không nói gì. Phát hiện đã có rất nhiều người vây xung quanh xem, có chút hơi phiền phức, trước hết chỉ có thể đổi chỗ khác thôi.

Mỗi người lên xe của mình, vừa lúc đèn xanh, Hạng Việt phía trước đảo tay lái thuận thế quẹo qua đường Nghiễm Minh, cách chỗ lúc nãy một quãng không xa mới dừng xe lại, sau đó lập tức gọi cô gái Hề Hi nãy giờ theo sát phía sau.

Có thể cảm thấy người quen sẽ không bị làm khó, cô gái này nhanh nhẹn, hăng hái hơn lúc nãy nhiều, vừa dừng xe mình lại đã thức thời bước xuống, bước nhẹ nhàng đến trước xe Hạng Việt, đặc biệt là tự giác mở cửa chiếc xe Lamborghini màu đen ngồi lên ghế trước.

“Em lấy được bằng lái?” Cô mới vừa đóng cửa ngồi xong, anh lập tức lạnh nhạt chất vấn, đồng thời đưa khăn tay tới.

Hề Hi cười hì hì, lấy khăn tay lau nước mưa trên mặt, miệng còn cố ý nói với anh, “Hôm nay thật khéo, anh trở về lúc nào thế, một chút tin tức cũng không có? Không phải nói muốn ở Mĩ ba năm sao, lúc này mới hai năm? Mang quà về cho em à?”

Chuyện vừa mới dừng xe không thêm nói, có thể có da mặt dày đến thế này sao.

Đĩ nhiên đối với Hạng Việt, lời nói của cô chính là biểu hiện điển hình của chột dạ.

Hề Hi là con gái nhà bạn anh, nhỏ hơn anh 9 tuổi, bởi vì tuổi tác chênh lệch, hai người cực ít chơi chung một chỗ, lại nói đến anh và anh trai của cô Hề Duy quen thân nhau hơn. Chỉ là lúc còn nhỏ nhận thức, miễn cưỡng cũng coi như là thanh mai trúc mã, tình nghĩa vẫn phải có, giống như em gái vậy. Đoán được chắc là cô không có bằng lái đây mà, hơn nữa vừa rồi bản thân còn chính mắt thấy được kỹ thuật lấy xe của cô, nếu anh không quan tâm lương tâm của anh thực sự rất không yên, về tình về lý đều không thể nào nói được.

Biết tính tình tiểu nha đầu này chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nên cũng không nói lời vô ích với cô, trực tiếp lấy di động trong túi áo ra, ánh mắt Hề Hi lóe sáng, vốn đang đề phòng anh, lại thấy tên hiện lên trong điện thoại là tên của anh hai mình, cô lập tức tay nhanh mắt lẹ đoạt lấy chiếc điện thoại, trực tiếp tắt máy, trong lòng buồn bực không chịu được, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười, “Em lái xe không chú ý mới dừng xe của anh, thật sự không phải là cô ý, anh yên tâm, em đảm bảo sẽ giúp em sửa xe, toàn bộ đèn phía sau đều đổi thành đồ nhập khẩu, có chút chuyện thôi mà, vẫn báo cáo sao?”

Hạng Việt hơi mỉm cười, “Đề anh xem bằng lái của em một chút.”

Khuôn mặt Hề Hi cứng đờ, muốn pha trò, nhưng lại nhìn thấy trong mắt anh phảng phất sự trầm tĩnh. . . Biết rõ sẽ không qua được, nên chỉ yên lặng cúi đầu, âm ức nói, “Vẫn chưa bắt được mà.” Nói xong còn nhanh bổ sung thêm, “Nhưng mà em đã học ở trường lái xe cũng lâu rồi, mấy ngày nữa sẽ xin thi chính thức, hơn nữa em cũng không phải tùy tiện lái xe đi, mà là có việc gấp. rất gấp, rất vội, là việc quan trọng!” Về phần việc quan trọng đó là gì một chữ cũng không đề cập tới.

Hạng Việt cũng không phải là người truy hỏi, chỉ là không đồng ý nói, “Cho dù việc gấp cũng không nên không có bằng lái, như em vậy là bản thân không hề có trách nhiệm với người khác, Hề Hi, anh mong em có thể thức tỉnh sai lầm của mình thật tốt, hôm nay là vận khí em tốt nên đừng vào xe anh, nếu như người khác hoặc là người đi đường khác thì sao?”

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, làm không tốt có thể gây ra thảm kịch.

Hề Hi biết mình đuối lý, nên lúng túng không đáng phản bác, quả thật cũng không phải là không dám, chủ yếu là sợ người đàn ông trước mặt này tỏ thái độ với anh của cô. Nếu để cho anh hai nhà cô biết cô lên lái xe đi chắc chắn sẽ không tha cho cô! Ô ô ~ quả nhiên là hồ lạc bình nguyên bị khuyến khích (1) . . . > <

(1) Đây là một thành ngữ ở Trung Quốc, dịch nghĩa là “hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.”

“Em biết sai rồi, đảm bảo lần sau sẽ không mắc phải nữa, không dám nữa, Hạng Việt, anh tha em lần này thôi, có được không, có được không? Em năn nỉ anh ~ anh em mà biết em sẽ chết rất thảm ~” Đôi mắt mèo đen lấy nhìn, long lanh nước, giống như một giây kế tiếp sẽ khóc lên, gương mặt con nít chực khóc, hai tay tạo thành hình chữ thập làm dáng vẻ đáng thương khẩn cầu, có vẻ vô hại lại thuần khiết.

Hạng Việt cũng biết Hề Hi đang uy hiếp mình, chỉ trách đùa trẻ này được nuông chiều từ bé, không sợ trời không sợ đất, duy chỉ rất kiêng kỵ anh hai, ở trước mặt anh hai Hề Duy lại ngoan ngoãn như mèo. Anh cũng không muốn làm khó cô, suy nghĩ một chút nói, “Em đi đâu thế, anh đưa em đi, xe không thể để đó, trở về rồi anh giúp em tìm người lái trở về cho.”

Hề Hi buồn buồn oh một tiếng, báo địa chỉ. Hạng Việt nhú mày, “Em đến viện phúc lợi làm cái gì?”

“Không thể làm người tốt việc tốt sao!”

“Thái độ này của em. . .” Anh đầy ngụ ý nhìn về phía chiếc điện thoại bị cô cướp lấy. Hề Hi ho khan một tiếng, trên mặt hiện ra nụ cười nịnh nọt, ngoan ngoãn, khéo léo nói, “Em tham gia một xã đoàn, thứ sáu mỗi tuần sẽ tới viện dưỡng lão, viện mồ côi và viện phúc lợi là công ích. Tuần trước em đồng ý để mấy đứa bé ngồi xe thể thao, nên. . . em phải đi!” Lúc này cô mới ý thức được mình lộ quá nhiều, chột dưng lại, chột dạ dòi ánh mắt, ha hả cười gượng hai tiếng.

Hạng Việt thật là tức giận, nghiêm mặt lạnh lùng mở miệng: “Vì thế mà em tự ý lái xe đi?” Thấy cô chu mỏ không nhìn mình, càng giận hơn, “Bản thân em còn chưa học xong đã muốn mang theo trẻ con đi hóng mát? Hề Hi, em quá vô pháp vô thiên, em xem mạng người là cái gì?! Cả gan làm loạn! Nếu như không phải là kỹ thuật em không tốt thì làm gì đụng anh, em còn không thêm nghĩ đến hậu quả! Chuyện này anh phải nói cho chú Hề, còn có Hề Duy!”

“Ai nha, anh nóng giận cái gì chứ.” Hề Hi có chút nóng nảy, thay mình biện giải, “Em là người không đáng tin cậy như vậy sao? Làm sao em có thể chở trẻ em đi hóng gió chứ? Chỉ là để bọn nó ngồi vào hứng thụ cảm giác này mà thôi, thực sự mà!” Sợ anh không tin, cô còn móc điện thoại mình ra mở tin nhắn lên để anh nhìn thấy cuộc trò chuyện của mình có lưu lại, “Anh xem, em và mấy đứa bạn đã nói xong rồi, bọn họ có bằng lái xe đều lái xe đi, ở đây còn ở đây nữa nè, em đã nói là, không dẫn trẻ em lên đường!”

Hạng Việt nhìn đôi mắt của cô, biết cô không nói dối, sắc mặt tốt hơn chút, nhưng mà vẫn quyết định trừng phạt nhẹ, nhàn nhạt nói, “Chỗ Hề Duy anh vẫn phải nói cho cậu ấy biết, còn chú Hề anh có thể giúp em gạt chú ấy.”

“Dựa vào cái gì chứ!” Hề Hi mất hứng, đôi mắt mèo con xinh đẹp như muốn phun lửa, “Em không phải chỉ đựng xe của anh một cái thôi sao, về phần anh thì sao! Còn mãi không chịu dứt đúng không?”

“Anh là vì tốt cho em!”

“Tốt cho em là muốn tổ cái em sao, Hạng Việt anh là học sinh tiểu học à, có thể không ấu trĩ như vậy được không? Thật sự muốn tốt cho em thì cho em một lần đi, em không có phạm sai lầm lớn, cái này xuất phát từ điểm tốt, để hoàn thành tâm nguyện của trẻ em mới bí hóa quá liều, không khen em thì thôi, còn muốn hại em, quả thực. . . Có tư tưởng xấu! !”

Sao mọi thứ lại lộn xộn lên thế này, Hạng Việt dờ khóc dờ cười, vỗ đầu quả dưa của cô, “Chuyện này anh đã quyết định, đừng nói nhảm, xe của em còn có cái gì không? Không có anh lái xe đây.”

Hề Hi tức giận cắn răng, trên gương mặt búp bê tinh xảo tràn đầy vẻ không phục. Nhưng cô rất rõ gọi là từ từ mà tính, vì thế bản thân cũng không làm loạn nữa, hừ một tiếng, nói anh chờ một chút. Sau đó đi xuống xe, một lát sau từ trong xe Maserati ôm hai thùng giấy ra ngoài, ngón tay còn móc hai túi đồ ăn lớn. Hạng Việt thấy vậy, xuống xe giúp cô, không gian trong xe anh có hạn, cũng mau mấy thứ này không nhiều, chen nhau cũng có thể để xuống, Hề Hi còn châm chọc, “Xe rôm này cốp sau cũng không có, mua nó để làm gì chứ, phong cách sao!”

Mọi người đều biết, Lamborghini không có cốp sau, nhưng mà phía trước có hộp, nhưng không gian cũng không lớn, đặt hộp vào nắp xe cong queo không ổn, thực sự không đẹp mắt.

Hạng Việt cười cười, biết trong lòng cô không thoải mái, cũng không tính toán với cô.

Trên đường, Hề Hi lý lẽ rõ ràng, “Em thừa nhận lần này mình cả gan làm loạn, nhưng em biết sửa sai trở thành một đứa trẻ tốt, anh lớn tuổi như vậy sao lại tính toán với đứa trẻ chứ?”

Anh không chút cử động: “Em nhớ kỷ sinh nhật em vào tháng giêng, đã mười tám tuổi rồi.” Ý chỉ đã thành niên.

“Nhưng anh hai mươi bảy!”

“Người trưởng thành phải chịu trách nhiệm.”

“Có trách nhiệm không bao gồm bị tố cáo bậy!”

Tố cáo bậy? Hạng Việt cười cợt, vừa lúc phía trước là đèn đỏ, anh dùng xe nghiêng đầu nhìn cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn như con ếch, anh đưa ngón tay chọc một chút, “Anh hai em sẽ không làm gì em đâu, cùng lắm là phạt em chép sách. Để nhớ cho kỷ lần này, về sau sẽ không dám lái xe loạn nữa.

“Chép sách là từ nguyệt của em do anh tạo ra sao?” (눈_눈)~

“Như vậy mới ấn tượng sâu chứ.”

Hề Hi hết chỗ nói rồi, biết phân rõ phải trái cũng vô dụng, nên đổi thành lấy tình để cảm động, “Anh trai Việt à ~”

“Ngừng lại.” Hạng Việt giơ tay lên, “Nghìn vạn lần em đừng gọi anh là anh, cả người anh đều nổi da gà lên hết rồi.”

Từ nhỏ Hề Hi là một đứa bé lớn mật, rất có chủ kiến, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau là lúc cô sáu tuổi, trưởng bối dặn cô phải gọi anh là anh trai, cô nói, “Con chỉ có một anh trai.” Cô chấp không thêm kêu, chỉ gọi tên anh, khi đó mẹ Hề Hi vẫn còn sống, chú Hề muốn đánh cô, vẫn là mẹ Hề Hi can lại. Nhiều năm như vậy, quả thực không thấy cô kêu người nào là anh trai cả, ngoại trừ anh ruột của cô Hề Duy.

Bây giờ tiểu nha đầu chủ động gọi anh là anh trai, Hạng Việt chết cũng không được tự nhiên, Hề Hi nở nụ cười, giao hoát như con hồ ly nhỏ, “Không muốn em gọi là anh trai? Vậy anh đồng ý không tố cáo em đi! Nếu không em vẫn gọi anh ~ anh trai Việt ~ anh trai Việt ~ anh trai Việt ~” Tiếng sau càng uốn éo hơn tiếng trước, người nghe được lỗ tai cũng đã tê dại.

Hạng Việt vừa bực mình vừa buồn cười, chờ đèn xanh, một lần nữa khởi động xe, trong miệng còn không thèm để ý đến, “Anh là người thích mềm không thích cứng.”

Hề Hi hiểu ra, lập tức thay thành bộ dạng khóc lóc, khổ sở đùa giỡn nói, “Em biết sai rồi, em cũng không dám nữa, nể tình từ nhỏ hai chúng ta cùng nhau lớn lên, em kính trọng anh như vậy, anh tha cho em một lần đi

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 02

Suốt dọc đường từ đường Quảng Minh đến Viện phúc lợi Thái Dương, vô luận Hề Hi ngoan ngoãn lấy lòng như thế nào đều vô dụng, lần này Hạng Việt quyết tâm giáo huấn cô. Cổ tình anh còn không nói chuyện, một câu thích mềm không thích cứng, giống như là củ cà rốt treo ngược ở đằng trước con lừa, thấy được nhưng không ăn được, biết rất rõ ràng có khả năng bị lừa bịp, rồi lại không đành lòng buông tha, Hề Hi cảm giác mình rất ngu xuẩn, vừa muốn nổi giận lại sợ còn có khoan nhượng, nếu như chính mình chọc giận người ta ngược lại sẽ thất bại trong gang tấc, thật là dây dưa không thôi.

Như vậy cũng có thể nhìn ra đối với anh trai Hề Duy, cô khá e sợ.

Xe từ từ lái ra khỏi nội thành, vừa trời mưa lại là thứ bảy, người trên đường dần dần trở nên thưa thớt, ra khỏi Nam thanhhuang Tam Hoàn, hai bên đường xuất hiện từng mảng lớn ruộng lúa mì xanh biếc. Khoảng cách thật không gần, Hạng Việt không dám tưởng tượng nếu như Hề Hi lái xe từ nội thành tới đây dọc theo đường đi sẽ xảy ra chuyện gì. Coi như mấy ngày nữa cô thuận lợi thì được bằng lái, tay mới bình thường cũng không dám lái xe xa như vậy, nói cô cả gan làm loạn thật không oan uổng cô.

“Này!”

“Hà?”

“Coi như tổ cáo. Có thể chờ qua ngày mai mới kiện tội em hay không?” Cũng không cần Hạng Việt hỏi tại sao, cô đã tự mình nói tiếp: “Ngày mai là ngày giỗ của mẹ em.”

Mấy chữ đơn giản này đều hơn trên dưới một trăm câu cầu xin tha thứ trước kia của cô, Hạng Việt lặng yên trong một nháy mắt, không thể không đồng ý. Hề Hi không nói thêm gì nữa, tay chống cằm tựa vào cửa sổ xe cách lạ kính thủy tinh nhìn ra bên ngoài, bóng lưng đơn bạc nhìn qua có mấy phần cô đơn, làm cho trong lòng người tự dung như có chút nhũn ra. Hạng Việt biết chuyện nhà cô, cảm thấy cô cũng không dễ dàng, cho dù có chút tùy hứng, từ nhỏ đã “gấu”, nhưng nghiêm túc mà nói, số lần Hề Hi gây họa lại không nhiều, lần này, thật ra thì xuất phát điểm đúng là ý tốt, chỉ là người thiếu niên kích động lo việc linh tính, không tính là tội ác tày trời.

Thời điểm Hạng Việt không tự chủ vì cô kiểm soát, đột nhiên Hề Hi hô ngừng xe, anh không rõ chân tướng, vừa hỏi tại sao, vừa đạp thắng xe.

“Có con chó rơi xuống hố.” Cô nói xong đã mở cửa xe chạy xuống, Hạng Việt thấy cô từ đường nhựa dọc theo sườn dốc đi vào đường đất, trong miệng nói: “Này gấu nhỏ!” Lại không yên lòng, chỉ có thể xuống xe cùng chạy tới. Đường đất không dễ đi, cô lại đi ổn thỏa, nhảy qua một cái hố nhỏ, theo đường mòn ở ruộng lúa mì bước nhanh vào trong, đến chỗ vũng bùn lại ngừng lại, một con chó Shiba đang bị vùi ở bên trong rậm rì không ra được.

Hạng Việt từ phía sau chạy tới, đầu tiên quét mắt nhìn bốn phía, rất không hiểu tại sao trong ruộng lúa mì có thể có cái vũng bùn như vậy tồn tại. Anh đánh giá chỗ vũng bùn này trước kia phải là một hồ nước, không lớn, đường kính chỉ dài có bốn, năm mét, xa như vậy, con chó nhỏ này màu vàng đất, may mà ánh mắt cô tốt, người bình thường đứng ở trên đường cái đoán chừng sẽ không nhìn được, cô ở trong xe đang chạy còn có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy, không phục không được.

Hề Hi vén tay áo lên muốn đi xuống, Hạng Việt kéo cô: “Thế nào vội vội vàng vàng, chó cũng đã rơi vào, em không sợ mình cũng không ra được sao?”

Lời này thế nào giống được đăng duy nhất tại diễn đàn lễ quý đôn như mắng chửi người vậy! Hề Hi bĩu bĩu môi, giải thích nói: “Em không có ý định trực tiếp đi xuống, chỉ muốn thử nhìn một chút có thể từ bên cạnh kéo nó ra ngoài hay không.” Liếc mắt cự ly cũng không tính là xa, nghiêng người, duỗi tay đoán chừng có thể đến.

“Chó này không biết có cắn người hay không, em dám trực tiếp sử dụng tay?” Hạng Việt tức giận: “Người lớn bao nhiêu rồi, trước khi làm việc có thể sử dụng đầu óc một chút hay không!”

Bị hoài nghi trí thông minh, Hề Hi có chút buồn bực, chỉ là cũng biết mình suy tính quá xúc động, tuy cô có một ít tính khí, nhưng cũng không phải là thật không biết gì, cho nên lúc trước Hạng Việt nói muốn cùng anh trai tổ cáo, cô không có thật sự nói lời ác độc, hiện tại, cũng tương tự sẽ không trở mặt, chỉ le lưỡi một cái, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Hạng Việt than thở, rất không muốn chỉ vì chú chó Shiba này mà gặp nạn, hơn nữa trời còn mưa rơi lác đác, ít nhất áo khoác Hề Hi còn có cái mũ có thể đội, anh là bị xối trực tiếp. Chỉ là nhìn cô như vậy, cũng biết không lấy chó ra là không được. Từ nhỏ tiểu nha đầu này đã rất yêu thương động vật, nhìn thấy chó mèo lang thang đều muốn quan tâm một phen, cũng không kỳ thị chó mèo lang thang hay là chó mèo nhà, hiện tại cả người con này đều bị hãm sâu, nhất định là phải cứu.

Trực tiếp sử dụng tay để bắt dĩ nhiên không được, loại ruộng đất này có nhiều vi khuẩn nhất, ngộ nhờ bị cắn vậy thì thật sự là được không bù nổi mất, lại nói bọn họ cũng không có công cụ gì, suy nghĩ một chút, tiện lợi nhất là đi tìm thôn dân bên cạnh nhờ giúp đỡ tương đối đáng tin, cùng lắm thì chính là bỏ ra ít tiền. Hề Hi đi cả nhắc nhìn về nơi xa xem xét, quả thật thấy được nhà ở, không tính là xa. Không có do dự, gật đầu nói: “Vậy chúng ta đi tìm người.”

Hạng Việt thấy cô dường như thật sự trấn an chú chó vàng dưới vũng bùn đôi câu, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ giống như dỗ một đứa bé, cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ trên đầu cô, hai người một trước một sau đi dọc theo đường mòn ở giữa ruộng lúa mì. Trên mặt đất trơn trượt, Hề Hi mới vừa rồi đi được rất ổn, vào lúc này lại lao đảo kém chút nữa thì ngã xuống, cũng may Hạng Việt chạy ở phía sau tay mất lạnh lẽo trợ giúp rồi.

Trời mưa, lại là đầu mùa xuân, trên loại đường đất này con giun, thần lằn, cóc nhái gì đều có, hiển nhiên tình yêu với động vật nhỏ của Hề Hi không bao gồm những con này, thấy con giun còn đỡ một chút, chỉ là “A” một tiếng, nhắc chân nhảy qua là xong chuyện, thấy cóc nhái thì thật sự bị dọa sợ, xoay người ôm lấy cánh tay Hạng Việt không dám đi về phía trước, bị sợ đến giống như cái gì. Hạng Việt buồn cười, cảm thấy nếu như lần sau cô lại “gấu” nữa, chỉ cần tìm mấy con này đoán chừng còn có tác dụng hơn Hề Duy.

Hai người đi gần mười phút trên đoạn đường nông thôn, đến gần gõ cửa một gia đình, chủ nhà này là người rất nhiệt tình, nghe nói có con chó bị rơi vào bên trong vũng bùn, không nói hai lời lập tức bảo qđ trẻ con đi gọi hàng xóm đi cứu chó. Chờ cứu được chó ra, trước sau chỉ dùng mấy phút, Hề Hi nhìn con chó vàng nhỏ trước mặt, hỏi chú đang cuốn sợi dây: “Đây là chó người trong thôn nuôi sao?” Chú đó nói giọng Vũ Lăng, nói là: “Nhìn giống như chó nhà trưởng thôn, chó này cũng ngu, lại lỗ mãng chạy theo hướng này, nếu không phải là các người nhìn thấy, đoán chừng hai ngày cũng không có ai phát hiện ra!”

Hạng Việt hỏi: “Nơi này làm sao lại có một vũng bùn?”

Một người trẻ tuổi khác bên cạnh giải thích nói: “Những năm trước đây trong thôn đào hồ to để chứa nước, tưới cây cũng dễ dàng, sau đó chính phủ lại chi tiền cho đào giếng nước, cái hồ này lập tức vô dụng rồi, không có chủ, thời gian dài không ai trông nom là thành ao bùn.”

Hạng Việt lại nói: “Chỗ này giữ lại khá nguy hiểm, nếu đứa bé rơi vào thì nguy rồi.”

Chú lúc trước nói: “Mấy ngày nay trời mưa mới như vậy, chờ trời ấm đường sẽ khô hơn, giống như đường đất một dạng, đứa bé trong thôn cũng biết nơi này không thể chơi, bình thường không ai tới đây.”

Chờ lần nữa trở lại chỗ đậu xe, giày của hai người đã không thể nhìn rồi, đều là bùn. Hề Hi lấy ra khăn ướt từ trong túi, đầu tiên đưa cho Hạng Việt, sau đó tự mình ngồi chồm hổm xuống lau giày, cũng may mưa vẫn còn rơi, mặc dù nhỏ cũng có thể giúp đỡ rửa sạch giày.

Giày của Hạng Việt lại càng bẩn hơn, mới vừa rồi anh giúp đỡ nâng cây gỗ, chân đạp vào trong vũng bùn, ống quần cũng dơ bẩn. Hề Hi tự mình lau sạch rồi, lại đi qua giúp anh lau, Hạng Việt gạt ra nói không cần, Hề Hi liếc mắt: “Anh ngưng ngưng cái gì, em chỉ lau giày, không lau chỗ khác.”

Lời nói này... Hạng Việt khóc cười đều không được, chân trái bị cô cố định lần nữa, anh đổi một cái khăn ướt khác lau sạch chân phải, lại nhìn thấy cô chăm chú đứng một chỗ giúp mình lau giày, từ trước đến sau đến gót giày da, bùn dính vào tay cũng không chê bẩn, lau xong, ngược đầu cười đến rục rờ: “Anh xem, sạch hơn anh lau!” Ánh mắt vẽ ra một đường cong đẹp mắt giống như mèo, má lúm đồng tiền ở khóe miệng vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, đột nhiên Hạng Việt ý thức được, thật ra thì cô vẫn chỉ là một đứa bé mới vừa tròn mười tám tuổi.

Cái đứa bé tuổi này, đang ở giữa hai thời kỳ phản nghịch thịnh hành, con nhà giàu có tiền làm chuyện lo lắng nhiều không kể xiết, so sánh với nhau, thật ra thì cô vẫn không tính là thật sự làm cho người thanhhuang ta nhưc đầu, cho dù không có bằng lái rất không nên, nhưng nếu như cuối tuần cô thuận lợi lấy được bằng lái, cũng không coi là bản tên không đích*, ít nhất là nghiêm chỉnh học tập, trước đó nhìn cũng không giống bộ dạng tăng tốc độ, chỉ là thời điểm thắng xe có thể vừa ngưng tay lại khăn trương nên mới phạm sai lầm.

*Bản tên không đích: ý chỉ lời nói, hành động không có mục đích rõ ràng, không sát thực tế.

Hai người lần nữa lái xe lên đường, trong lúc đó Hề Hi nhận hai cuộc điện thoại thúc giục, có thể là bạn bè gọi tới. Cô vẫn nói sắp tới sắp tới, thật ra thì chân chính đến lúc đó đã qua 20', Viện phúc lợi Thái Dương thật sự là cách nội thành rất xa.

Đây là một cô nhi viện, trước kia Hạng Việt từng tới nơi này quyên góp một khoản, cũng đã tới một hai lần, chỉ là đây cũng là chuyện nhiều năm trước. Hai bên cửa chính đỗ mấy chiếc xe riêng, đều là nhãn hiệu giá trị xa xỉ. Bây, tám người trẻ tuổi đang đứng ở dưới mái hiên tránh mưa trò chuyện, hi hi ha ha, nam có nữ có.

Hề Hi nhảy xuống xe, đồng thời người bên kia thấy cô cũng vẫy vẫy tay, cô chạy tới nói mấy câu với bọn họ, sau đó thấy mấy người kia lại nhìn về phía mình. Hạng Việt nghĩ, tiểu nha đầu này khẳng định đang tố cáo anh.

Sau một lát, Hề Hi đi trở về, ghé vào trước cửa sổ xe thương lượng với anh: “Bọn họ đều có bằng lái, đợi lát nữa muốn mang bọn nhỏ ngồi trong xe đi một đoạn, không chạy xa, chỉ ở trên con đường này, anh xem, phụ cận cũng không có người nào, anh hôm nay giống như không vội, có thể ở lại cho mấy đứa bé ngồi xe chơi đùa hay không? Không lãng phí nhiều thời gian của anh đâu.”

“Không phải là không đi ra đường?” Anh hỏi.

Hề Hi lần nữa lấy điện thoại di động ra, mở mục tin nhắn ra để cho anh nhìn ghi chép nói chuyện phiếm: “Em nói là em không đi ra, bọn họ có bằng lái có thể cho bọn nhỏ ngồi xe đi chơi!” Nói xong lại nhét đi động trong túi: “Có được hay không?”

Có cái gì không được, anh cũng không phải là không có lòng thương người, Hạng Việt gật đầu đồng ý, má lúm đồng tiền bên khóe miệng Hề Hi lập tức lộ ra, lăm lăm câu: “Coi như anh có chút lương tâm.” Sau đó bỏ chạy đi tìm bạn bè thương lượng, sau đó cô lại chạy quay lại, muốn ôm cái hòm. Dĩ nhiên Hạng Việt không thể nhìn cô tự bê những thứ này, chỉ có thể xuống xe bê giúp cô, để cho cô xách túi thực phẩm đi theo là được.

Bây, tám người khác cũng đều cầm đồ của mình từ trong xe ra ngoài, có nhiều có ít, nhưng không có tay không. Hề Hi nói đây là mấy cái quà tặng lần trước tới đã đồng ý đưa cho Đông Đông, lúc này Hạng Việt mới biết, Hề Hi và chín người bạn của mình chia nhóm mang theo bảy đứa bé, mỗi người chỉ phụ trách đứa bé trong tổ mình, Hề Hi phụ trách chính là mấy người Đông Đông.

Đây cũng là mới mẻ: “Xã đoàn em tham gia thật có ý tứ.” Anh nói.

Hề Hi giương cằm nhỏ đắc chí: “Đó là đương nhiên, em là xã trưởng, hoạt động này là em tổ chức, mấy người bọn họ đều qđ là bạn thân của em,“ lại kè tai anh nhỏ giọng nói, “Tiền nhiều người dốt, làm việc thiện dù sao cũng tốt hơn sống phóng túng nhiều.”

Hạng Việt thật sự không nhịn được bật cười, nếu như không phải là trong tay ôm cái hòm, thật muốn xoa xoa đầu dưa của cô nhóc này!

Chương 4: Chương 03

Edit: Thanh Hưng

Mấy người bạn của Hề Hi và Hạng Việt cũng không tính là người xa lạ. Người có tiền có quyền ở Vũ Lăng nhiều như vậy, hàng năm trong nhà ai không làm chủ tổ chức mấy bữa tiệc? Hôn hợp với hôn, bạn bè lqđ hợp với bạn bè, buôn bán hợp với buôn bán, quan hệ giăng khắp nơi, coi như không có một người quen ở đây, cũng có thể lẫn lộn mà quen mặt, gặp được, giới thiệu tên họ, sau đó “Oh, thì ra là anh a”, bình tĩnh hiểu ra, kẻ vai sát cánh, thẳng thắn mà nói, không cần biết trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt luôn là không có trở ngại.

Như bây giờ, mọi người đều tự giới thiệu mình, không cần lãng phí đầu óc, Hạng Việt đã nhận biết được toàn bộ tám người trẻ tuổi trước mắt, đại não tự động xuất tình huống trong nhà bọn họ ra ngoài, nhất nhất nhập tọa, biết rõ tất cả.

Trong những người này Hề Hi là nhỏ tuổi nhất, cô đi học sớm hơn người khác, thời điểm tiểu học lại nhảy cấp, 18 tuổi đã là sinh viên đại học năm thứ hai, qua tháng chín năm nay là có thể bay lên đại học năm 3, những người khác tuy là bạn học cùng nhau, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng lớn hơn cô hai ba tuổi. Tại đây, lại vẫn đề cho cô lẫn lộn trở thành xã trường, không thể không nói nhân duyên của cô gái này rất được, về phần năng lực tổ chức cái gì. Thôi đi, một đứa nhóc “gấu” như thế, không phải là người khác nhường cho, coi như là con nhà giàu được gia đình hun đúc ai lại có thể không có một chút năng lực tổ chức?

Ở trong hội, Hạng Việt cũng được coi như là danh nhân. Là “con nhà người ta” được đông đảo trường bồi nhắc tới nhiều nhất lúc giáo dục đứa bé nhà mình, nhân phẩm học vấn cái gì cũng đều ưu tú, tài đức vẹn toàn, chữm chắc lão luyện, vân vân. . . Tất cả lời ca ngợi dùng trên người của anh thanh hưng cũng không chê nhiều. Mấy đứa trẻ giấy nhỏ hơn anh vài tuổi trước mắt này hầu như là nghe ca ngợi về anh mà lớn lên, cậu ba nhà họ Hạng từ nhỏ đã là học sinh hạng ưu, cuộc thi hàng năm chưa bao giờ xuống hạng ba, tính thông Piano, sáo, đàn cổ, hội họa, thư pháp, đoạt vô số giải, vừa hiểu thuận lại hiểu lẽ, tao nhã lịch sự, rất có phong thái quân tử. Là kiêu ngạo trong mắt trường bồi, là con ác mộng trong mắt bạn cùng lứa tuổi.

Cũng may những năm gần đây anh thường ở nước ngoài, cho dù ở giới y học đạt được thành tựu không nhỏ, nhưng lực ảnh hưởng ở trong vòng (Hề Hi thế hệ này) không sâu giống như năm đó, khó ép đám công tử bột nhiều lắm chính là nghe trường bồi trong nhà cầu nhau mấy câu thôi, cũng không đề vào trong lòng, bình thường coi như thỉnh thoảng ở bữa tiệc nhìn thấy, không phải bạn cùng lứa tuổi lại cũng không phải là một vòng, người nào để ý anh! Cho nên đối với Hạng Việt, mấy người này trong lòng không có cái bài xích gì, ngược lại còn thật tò mò.

Viện trưởng viện mồ côi là một người phụ nữ trung niên, dung mạo rất phúc hậu, khi cười lên rất bình dị gần gũi, đón mấy người vào, trong miệng còn lẩm bầm với Hề Hi: “Mới vừa rồi đi báo mấy người bọn họ đi vào trước, lại còn không nghe, nói muốn chờ cháu.”

Hề Hi có chút kiêu ngạo cười ha ha: “Tất nhiên, không có cháu ở đây, bọn họ nào có người tâm phúc!”

Lời này thật sự là khoác lác vô sỉ, Hạ Y ở một bên hừ một tiếng: “Chúng tôi là lo lắng đứa nhóc cô không nhận ra đường.” Cậu ta lqđ vừa nói, những người khác lập tức phụ họa, còn cùng nhau chọc cô. Một cô gái gọi là Tần Lạc Lạc dùng đầu đụng vào đầu của cô một cái, chế nhạo: “Cô ấy không phải không biết đường, là làm chuyện xấu bị “bê trên” bắt được!” Người “bê trên” này tự nhiên là chỉ Hạng Việt đang đi ở một bên.

Hạng Việt khóe cười đều không được, anh tự nhận vẫn còn rất trẻ, ngay cả 30 cũng chưa tới, không ngờ tại đây trong mắt đám người chừng hai mươi tuổi này cũng đã đạt đến vinh hạnh trường bồi đặc biệt, thật sự để cho người ta không biết làm sao. Trước tiên Hề Hi liếc mắt xem thường trường tới đây, thật giống như đang giận Hạng Việt làm “bại hoại” danh tiếng của cô, sau đó tức giận làm mặt quỷ với thằng nhóc đáng ghét đối xứng đẹp Hạ Y: “Tôi là đứa bé thì anh là cái gì, lần trước anh ở trong núi lạc đường vẫn là tôi tìm được! Dân mù đường không có quyền cười nhạo tôi!”

Hạ Y trực tiếp đưa tay gõ đầu của cô: “Không lớn không nhỏ.” Đoán chừng cậu ta cũng dùng chút hơi sức, Hề Hi che đầu “A” một tiếng, đau đến mặt cũng nhăn lại rồi. Gương mặt búp bê của cô dài ra, ngũ quan trắng nõn như bánh bao nh陷 vào một chỗ, vô cùng dễ thương. Một cô gái khác tên là Du Khả Dương đề túi trong tay vào trong ngực nam sinh bên cạnh, ôm đầu Hề Hi vào trong ngực, vừa an ủi cô nhóc đáng thương bị ức hiếp, vừa khiển trách trường Hạ Y: “Anh và đứa bé khi không chấp nhận nhiệt tình cái gì, cười nhạo anh hai câu thì sao, cô ấy lại cũng không phải là nói láo! Anh có bản lĩnh thì đừng luôn lạc đường a!”

“Đại Dương, cô đừng lo chuyện bao đồng, cẩn thận “vợ con” đáng thương của cô buồn bực a!” Khiếu Trương Trạch, nam sinh đáng ghét cao gầy thanh tú như que tăm khoa trương hô lên. Hề Hi từ trong ngực Du Khả Dương thò đầu ra, mắng cậu ta: “Anh ghen tỵ với tôi à, đáng tiếc Dương Dương không thích bác gái như anh vậy!”

“Hắc! Nhóc gấu này!” Trương Trạch vén tay áo lên muốn đánh người, Hề Hi le lưỡi tránh khỏi Du Khả Dương, trực tiếp chạy tới bên cạnh Hạng Việt, hai cái móng vuốt còn đặc biệt tự giác bắt lấy vạt áo khoác của anh, ngăn cản nhỏ làm mặt quỷ với Trương Trạch, vô cùng đắc ý, thật sự giống như Hạng Việt là trường bồi núi dựa. Hai tay Hạng Việt kéo va li, chỉ có thể mặc cho cô túm quần áo mình. Lại nói, Trương Trạch thật sự có một chút kiêng kỵ Hạng Việt, tay áo đã xắn lên nhưng cũng không tiến đến bắt người, chỉ trừng mắt giận: “Tránh phía sau người ta tính là hảo hán cái gì!”

“Anh ngốc à! Tôi không tránh chẳng lẽ để cho anh đánh tôi?!” Hề Hi hừ hừ, suy nghĩ một chút lại châm chọc: “Anh là bạn thân của tôi, cái gì hảo hán với

không hạo hán, đã xem nhiều lần “Thủy Hử truyện” đi, coi mình là Tôn Nhị Nương!” Cô nói xong, Tàn Lạc Lạc và Du Khả Dương còn có một cô gái khác cùng nhau ríu rít nở nụ cười. Nam sinh cao lớn nhưng mỏng manh như tờ giấy đang thay Du Khả Dương cầm đồ Đào Bân hỏi: “Tôn Nhị Nương có quan hệ gì với tình huống hiện tại?” Điều cậu ta hỏi cũng là tiếng lòng của Hạng Việt, Hề Hi đứng lý hợp tình nói: “Nhân vật nữ trong Thủy Hử tôi chỉ nhớ bà ấy!”

“Tôi đi! Bảo bối, cô như vậy khiến A Trạch làm sao mà chịu nổi!” Thẩm Gia ăn mặc đẹp đẽ nhất cũng đi theo tham gia náo nhiệt. Hề Hi hừ hừ, không để ý cậu ta, Trình Hạo cảm thấy mấy người này không đứng đắn, nhắc nhở: “Đừng chậm chạp nữa, cũng không nhìn một chút mấy giờ rồi.”

Viện trưởng vẫn đứng ở một bên xem bọn họ huyên náo cười ha ha: “Không có việc gì, bọn trẻ bây giờ còn chưa có tan lớp!”

Hạng Việt hỏi: “Hôm nay thứ bảy vẫn đi học?”

Anh coi như là khuôn mặt mới trong cái đoàn thể nhỏ này, mặc dù mấy năm trước Hạng Việt từng tới nơi này quyên góp, chỉ là viện trưởng này đã không phải là vị kia, cho nên hai người cũng không nhận ra. Nghe được anh hỏi, viện trưởng Triệu nói: “Là lớp học năng khiếu, một tuần lễ chỉ có thứ bảy chủ nhật lúc các thầy giáo nghỉ ngơi mới có thể tới đây dạy bọn họ vẽ tranh đánh đàn miễn phí.” Những lão sư kia, tự nhiên cũng là người tình nguyện có lòng thương người.

Hạng Việt nghe có chút thốn thức, Hề Hi ở một bên nhỏ giọng nói: “Nơi này coi như tốt, anh không biết những người kia lúc chuẩn bị mở cô nhi viện, từng nói lớp học năng khiếu, ngày cả ăn cơm cũng thành vấn đề.”

Đề tài một khi dính đến những thứ này, mọi người cũng không còn tâm tình chơi đùa rồi. Cho dù cuộc sống bọn họ cực tốt, nhưng cũng là ăn uống trong nhà, trước kia tiêu tiền như nước, truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn lễ quý đôn, lại trải qua cuộc sống danh lợi, mặt mũi có quan hệ trực tiếp với tiền bạc, ai nghĩ muốn để dành tiền? Đừng nói để dành tiền, mình cũng thường không đủ xài! Dĩ nhiên, tìm người trong nhà lấy tiền sẽ bớt việc, dù sao cũng là làm người tốt chuyện tốt, lý do chính đáng, nhưng vấn đề là anh muốn một lần hai lần còn có thể, lâu dài là không thể nào, có câu châm ngôn nói, cứu cấp không cứu nghèo, cho dù anh là tỷ phú cũng không cứu vớt được hết người đáng thương trong thiên hạ.

*cứu cấp = cấp cứu

Cho nên các trường bồi trong nhà sẽ ủng hộ anh làm việc thiện, lại sẽ không thật sự mặc anh tiêu xài vô độ, tiền có thể lấy ra thực sự là có hạn. Mười vạn trăm vạn thoát nhìn rất nhiều, thả vào trong hoàn cảnh lớn lại có vẻ đặc biệt như muối bỏ biển, nhất là tiền thuốc thang, quả thật hù chết người! Lão nhân phải làm giải phẫu nối mạch máu, bình thường trên thân thể của những đứa bé trong cô nhi viện cũng có chút không trọn vẹn, sút môi a, kém thông minh a, khiếm thính a. Vụn vặt linh tinh cộng lại cũng là con số rất kinh người.

Người cần giúp đỡ quá nhiều, một Vũ Lăng nho nhỏ, anh không đi tìm hiểu hoàn toàn không biết sẽ có nhiều nhóm trẻ nhỏ như vậy tồn tại. Lúc mới thành lập xã đoàn, Hề Hi cũng chỉ là linh quang chợt hiện, là kết quả của việc bị kích thích, nhìn cô tìm thành viên đã biết, đều là người có quan hệ thân thiết từ nhỏ, trong nhà vừa có tiền lại thích quần áo lụa là, không có một người nào nghiêm chỉnh thích làm người tốt chuyện tốt. Nhưng cũng không ngờ, đám người này lại thích không buông tay rồi. Tình yêu sự nghiệp làm một năm có thừa, trường bồi trong nhà vui mừng thì vui mừng, nhưng muốn nhiều tiền hơn lại khó khăn, chín người bọn họ chỉ có thể dùng tiền tiêu vặt của mình, trừ đi tiêu pha cần thiết mỗi tháng tụ tập cùng nhau nặn ra một hai ba trăm ngàn, đối với người bình thường xem ra thật không ít, đáng tiếc bọn họ phải giúp đỡ quá nhiều người, tiền ném ra ngay cả một tiếng vang cũng không có.

Mười một giờ đứng, những đứa bé kia tan lớp. Quy mô của viện phúc lợi Thái Dương không phải rất lớn, nơi này thu nhận và giúp đỡ hơn sáu mươi đứa bé, chín người bọn họ mỗi người trông nom bảy còn thừa ra ba, phân về trong đội ngũ của Hề Hi, Hạ Y và Tàn Lạc Lạc.

Những đứa bé này lớn nhất mười một mười hai tuổi, nhỏ nhất mới vừa biết đi đường. Mà cái đứa trẻ nhỏ nhất lại có bệnh tim bẩm sinh, bình thường chăm sóc cô bé phải cực kỳ cẩn thận. Hề Hi để bé trai khoảng mười tuổi gọi là Đông Đông đi phân phát đồ cô mang tới, mấy bé củ cái vây quanh hai thùng giấy đứng thành một vòng, cũng không bắt đầu tranh đoạt, ngoan ngoãn khéo léo chờ Đông Đông thả đồ vật vào trong tay bọn chúng.

Hề Hi ôm Nha Nha nhỏ nhất truyện được edit bởi thanh hưng nói chuyện trêu chọc cô bé, trước tiên Hạng Việt nhìn mấy đứa bé trước mặt, phát hiện những đứa bé này hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút vấn đề, tỷ như Đông Đông, cậu bé là sút môi, Nha Nha là bệnh tim bẩm sinh, cô gái nhỏ bốn năm tuổi gọi là Đóa Đóa cùng hai đứa nhỏ khác đều là trẻ khiếm thính, còn hai đứa bé khác lại là bệnh bại liệt, người cuối cùng là cô nhóc khoảng bảy • tám tuổi trên mặt có một cái bớt lớn gần như chiếm hết nửa gương mặt. Lại nhìn đến những đứa bé khác cũng đều là thân thể tật bệnh phong phú, trong mấy chục đứa nhỏ nơi này hầu như không tìm được một đứa bé hoàn toàn khỏe mạnh bình thường.

Tâm tình Hạng Việt có chút nặng nề, khi anh thật sự đang ở trong loại không khí này thì rung động đến từ tâm linh mới có thể kinh người chưa từng có. Mấy năm trước anh tới nơi này thì viện phúc lợi mới vừa thành lập không bao lâu, số lượng đứa bé được thu nhận không tới mười, hiện tại, mới mấy năm ngắn ngủn đã hơn ra gấp mấy lần, chuyện này thực sự không phải là một tin tức làm cho người ta mừng rỡ.

Ở viện phúc lợi này, nhân duyên của mấy người Hề Hi cực tốt, bọn nhỏ đều rất thích bọn họ, luôn miệng nói chuyện líu ríu không ngừng, nếu không nói chuyện cũng sẽ cười hi hi chen chúc chung một chỗ tham gia náo nhiệt, âm thanh mười mấy đứa bé ở trong một gian phòng cũng là không thể khinh thường.

Giao Nha Nha cho người chăm sóc đặc biệt của cô bé, Đông Đông lập tức lôi kéo tay áo Hề Hi hỏi: “Chị, xe, chị hôm nay có lái xe tới không?”

Hề Hi cười đến rức rờ: “Nhất định rồi, chị chưa bao giờ nuốt lời đâu! Hiện tại giúp các em thử quần áo trước, chờ ăn cơm trưa xong chị sẽ cho bọn em ngồi xe đi hóng gió!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 04

Edit: Thanh Hưng

Lúc ra khỏi viện phúc lợi đã là năm giờ chiều rồi, sau khi lưu luyến không rời chia tay bọn nhỏ, Hề Hi cự tuyệt lời mời của bạn tốt, “có dụng ý khác” lần nữa ngồi lên xe Hạng Việt.

Hạng Việt cho là cô còn muốn tiếp tục ăn vạ cầu cạnh để anh không tố cáo chuyện lúc trước, không ngờ từ lúc xe khởi động đến bây giờ cũng sắp 20' rồi, thế nhưng cô nhóc này một chữ cũng không đề cập tới, chỉ lo cúi đầu chơi trò chơi trên điện thoại di động, thỉnh thoảng còn nói vài câu cửa miệng, cái gì “tôi đi, mẹ nó, ngất” ..., chơi tương đối tập trung.

Đoán chừng cô đã chấp nhận, Hạng Việt vui vẻ cười ngẫm. Nhớ lại những đứa bé ở viện mồ côi kia, không nhận được hỏi: “Những đứa bé này em tính thế nào?” Người ta nói bác sĩ như cha mẹ, Hạng Việt thấy cho dù mình không vĩ đại như vậy, nhưng không đành lòng không quan tâm những đứa bé kia, coi như cái gì cũng không biết. Nhất là Nha Nha, đứa bé mới hơn một tuổi, cái gì cũng không hiểu, sinh mạng lại đã bắt đầu đến thời gian đếm ngược rồi.

Lúc này Hề Hi mới ngẩng đầu nhìn anh một cái, chậm chạp nói: “Không có tính toán gì.”

“Không có tính toán gì?” Anh kinh ngạc lặp lại.

Cô “Ừ” một tiếng: “Không đủ tiền, người cần giúp đỡ quá nhiều, giúp được người này lại không giúp được người kia. Anh cảm thấy Đồng Đồng bọn họ rất đáng thương, nhưng người đáng thương hơn, càng cần tiền cứu mạng hơn bọn chúng có quá nhiều, chúng em cũng không phải là chúa cứu thế.”

Còn nói: “Làm chuyện tốt là phải chi nhiều tiền, sâu gao giống như bọn em có thể cầm bao nhiêu tiền ra ngoài? Một năm trước em đã rút toàn bộ tiền gửi ngân hàng gần hai mươi năm bỏ vào. Năm ngoái Hạ Y cũng đã bán một chiếc xe của mình, kém chút nữa bị cha anh ta cắt đứt chân. Dương Dương, Lạc Lạc còn có Dao Dao cũng đã bán một số đồ trang sức của mình, bây giờ mọi người trong nhà không cho họ mua đồ đắt giá, bình thường tham gia xong bữa tiệc cũng sẽ lấy lại đồ trang sức, còn phải định kỳ kiểm tra quần áo của các cô ấy xem có ít đi không, nếu như ít đi thì phải giải thích. Đào Bản, Trương Trạch, Trình Hạo, Thẩm Gia, bọn họ người nào không bỏ tiền để dành ra? Trường bối sợ chúng em bán loạn một số thứ, toàn bộ nhà cửa, xe cộ, tiền bạc linh tinh trên danh nghĩa đều tịch thu rồi, trừ mỗi tháng cho một chút tiền tiêu vặt, cái khác đều không lấy được. Tiền tiêu vặt có thể có bao nhiêu, hiện tại mỗi tháng nhiều nhất bọn em có thể để ra 30 vạn, trong tình huống bình thường có thể bỏ ra hai mươi vạn em đã mừng lắm rồi, anh cũng biết, ai cũng có hội của mình, không thể nào vì làm chuyện tốt mà thật sự ném mất mũi của mình đi, sinh nhật bạn, tụ hội cái gì, cũng không thể không chi tiền chứ? Quần áo cũng không thể mặc cũ chứ? Đến lúc đó mình mất thể diện thì không sao, lại liên lụy người trong nhà cùng nhau mất thể diện mới thật là hòng bét.”

Lại nói cũng là lịch sử máu và nước mắt, việc làm người tốt chuyện tốt này, Hạng Việt nghe hết sức thổn thức.

Hề Hi nói đến những thứ này cũng có chút phiền não, trò chơi cũng không chơi nữa, chống cùi chỏ dọc theo kính cửa sổ, tay nâng cằm chăm chọc: “Những thứ quý từ thiện linh tinh kia đều là lừa bịp, báo lên một người cần giúp đỡ, chỉ là thăm tra một bộ kia đã đủ mệt, chờ bọn họ xác nhận tin tức xong lại xin cấp trên cái gì, người đã sớm đi, trong TV tuyên truyền rất nhiều tin tức tốt, thật ra thì cũng cứ như vậy, không tính các tổ chức từ thiện trong cả nước, tính riêng địa phương quản lý hiệu suất cũng rất thấp, anh nóng nảy thúc giục, người ta nói người cần giúp đỡ thật sự quá nhiều tiền bạc lại có hạn, anh gặp người khác cũng gặp, ném đạo lý lớn ra, anh còn nói được cái gì? Trừ phi trước truyền thông đưa tin tức gì dẫn tới sự chú ý của xã hội, vậy thì không cần lo, trong vòng 24 giờ khẳng định cấp tiền cho anh, xã hội bây giờ quá dị dạng.”

Còn nói: “Nha Nha là hai tháng trước tiếp nhận điều trị, giao tài liệu xin trợ giúp cho Hội Kim Cờ đã hơn một tháng đến bây giờ cũng không có kết quả, người cần giúp đỡ nhiều như vậy, bọn em cũng không thể mỗi lần đều gọi điện thoại cho Đài Truyền Hình chứ? Không thực tế. Anh nói tình huống như thế, nếu như Nha Nha mắc bệnh, tiền từ đâu ra? Viện phúc lợi? Thôi đi, viện phúc lợi có thể để cho bọn nhỏ ăn no mặc ấm, học chút kiến thức cũng đã không tệ rồi! Vậy cũng chỉ có thể dựa vào những người có lòng tốt quyên tiền, nhưng phần lớn những người có edit by Thanh Hưng lòng tốt trong xã hội lại muốn góp tiền vào quỹ lớn một chút như Hội Kim Cờ, Hội Kim Cờ lại đẩy một phần tiền đến khu vùng núi mở trường học cái gì tranh thủ danh tiếng, tiền khác ai biết bọn họ dùng đến chỗ nào rồi? Mấy người tình nguyện giống như bọn em vậy cũng không phải là không có, nhưng tiền lại ít, bình thường quyên một hai trăm ngàn có ích lợi gì? So với số tiền thuốc thang không lồ trước mặt, hoàn toàn là muối bỏ biển! Bệnh viện thật xấu xa, trước kia bọn em cũng nghĩ tới để bệnh viện làm chuyện tốt, em đi, mười bệnh viện cũng chỉ có một hai bệnh viện vui lòng thu nhận điều trị miễn phí, còn chi giúp một người! Những người khác nhiều nhất cho một chút ưu đãi, ưu đãi có ích lợi gì, cuối cùng tính toán vẫn là phải chi thật nhiều tiền, quá xấu xa, khó trách anh muốn làm bác sĩ!”

Hạng Việt vốn đang rất cảm thán, nghe thế cũng không tình nguyện, tức giận nói: “Anh làm bác sĩ là bởi vì yêu thích nghề nghiệp này!” Gấu nhỏ cũng quá nông cạn, một ít tình cảm cao thượng cũng không có!

Hề Hi nhún nhún lỗ mũi, xem thường: “Dù sao em biết rõ anh thu phí rất cao, anh trai của em nói tiền lương hàng năm của anh nhiều gấp đôi anh ấy!” Tiền lương hàng năm này dĩ nhiên chỉ đơn thuần là tiền lương thu vào, không bao gồm doanh thu ngoài định mức (doanh thu không vào sổ sách hay gọi là “lậu” đầy ^ _ ^).

Hạng Việt im lặng: “Anh kiếm được nhiều cũng là dựa vào bản lĩnh của mình làm ra tiền, anh của em là nhà tư bản, đen tối hơn anh nhiều, khoảng thời gian trước không phải lại mở nhà xướng? Đây là nghiền ép sức lao động điển hình!” Tối thiểu bác sĩ là nghề nghiệp cứu người cao thượng.

Hề Hi rất hứng, chu mỏ nói: “Anh em còn lâu mới đen tối! Năm ngoài anh ấy chỉ rất nhiều tiền để cho em làm chuyện tốt! Nếu nói nhà tư bản, tư bản* trong nhà anh nhiều hơn nhà em rồi!”

*tư bản: mị nghĩ là tiền :D

Nếu như tiếp tục tranh luận cùng cô, đoán chừng thật không dứt ra được, không thể không vạch trần của cải. Hạng Việt cũng kinh ngạc mình lại cãi nhau cùng con nhóc này, cười cười trở lại chuyện chính: “Làm chuyện tốt quả thật cần phải có lực lượng, hăng quá hoá dở, người nhà các em lo lắng cũng đúng, nếu như không quản, đoán chừng thật đúng là có thể bán hết tất cả những gì có thể bán.”

Hề Hi bĩu môi: “Anh cho rằng bọn em ngốc à! Hạ Y có ba chiếc xe trên danh nghĩa, anh thử để cho anh ta bán chiếc thứ hai một chút, nhất định không vui! Ngay cả lấy tiền mừng tuổi tích trữ từ nhỏ cái gì ra cũng đau lòng.”

Trong lòng Hạng Việt nói, không phải ngốc, là kích động, chỉ là loại lòng chân thành của những người trẻ tuổi này thật sự là khó có được, bản thân của anh thật bội phục bọn họ. Thời điểm anh mới vừa hai mươi tuổi thật sự không lqđ nghĩ tới những thứ này, nhiều lắm là quyền chút tiền thôi, cũng không để ý. Ngay tại lúc này, cũng chưa từng nghĩ chủ động đi quan tâm người khó khăn.

Suy nghĩ một chút: “Trước đó anh đã tiếp nhận lời mời của tổng viện quân khu, sẽ ở đó nhậm chức một đến ba năm. Tốt nhất nên sớm đưa Nha Nha đi chữa trị, tuổi cô bé còn nhỏ, thể chất yếu, chậm trễ sẽ không chữa nổi. Máy đưa bé sút môi giống như Đông Đông cũng phải sớm phẫu thuật, quay về anh sẽ an bài những thứ này, chi phí anh cũng chi ra.” Năng lực của anh cũng có hạn, chỉ có thể làm hết khả năng.

Hề Hi cảm thấy người này thật hiểu chuyện, cô còn chưa diễn chuyện tình cảm đau khổ anh đã tự phát bỏ tiền xuất lực, khoe miệng lộ ra má lúm đồng tiền, cười hi hi lắm lời nói: “Anh cũng là người ngốc tiền nhiều a.” Nói xong trên ót bị một cái cốc đầu, cho dù có chút đau, chỉ là tâm tình cô rất tốt, cũng không chấp nhặt với anh, còn hào hứng bưng bưng hỏi công việc ở tổng viện quân khu.

Xe từ từ đi vào nội thành, mấy người Hạ Y tự mình lái xe sau khi lên tiếng chào tạm biệt lập tức tách ra. Buổi trưa ở viện phúc lợi không ăn gì, Hề Hi ôm bụng đáng thương oa oa kêu đói, Hạng Việt bắt đầu dĩ, chỉ có thể dẫn cô đi ăn cơm.

“Muốn ăn lẩu.”

Vì vậy xe chạy dọc theo đường Văn Hóa, lên đường Thương Thành, trên con đường kia có một quán lẩu Trùng Khánh chính gốc.

Hề Hi cũng sẽ không khách khí với Hạng Việt, cô cảm thực đơn gọi rất nhiều món ăn, khi chờ nồi nước sôi, hai người vẫn còn nói chuyện về viện mồ côi. Hạng Việt nói có thể thử xây dựng Hội Kim Cơ, quyền tiền từ xã hội. Hề Hi than thở: “Anh cho rằng em chưa từng nghĩ à! Người trong nhà không đồng ý, nói chuyện từ thiện như vậy làm không tốt sẽ gây rắc rối, hoàn duy nhất tại diễn đàn lê quý đồn cảnh gia đình mấy người bọn em anh cũng biết, sống phóng túng trong nhà mặc kệ, nhưng đừng dính dáng đến chính sự, nhất là loại chuyện này sẽ sinh ra ảnh hưởng tới gia tộc. Em mới vừa nói, xã hội bây giờ rất dị dạng, nhị thể tổ giống như bọn em vậy coi như làm chuyện tốt đoán chừng cũng sẽ bị người ta nói thành làm bộ, coi như dùng toàn bộ tiền để từ thiện có thể vẫn có rất nhiều người chọn xương trong trứng gà, làm chuyện tốt còn phải gánh trách nhiệm, người trong nhà lại ngăn trở, cản gì chứ! Tất cả mọi người đều không vui, không bằng bọn em tự mình làm, không thẹn với lương tâm, có thể phải bình tĩnh. Thật ra thì tìm những người bác bác chú chú có tiền kia góp tiền cũng được, làm việc thiện nha, nhưng bọn em chỉ là đứa bé, người trong nhà không ủng hộ, bác bác chú chú khẳng định cũng sẽ không bỏ tiền.”

Cô nhấp một hớp nước dừa, nói tiếp: “Nói trắng ra là, bởi vì bọn em không có thực lực, không được người trong nhà công nhận, trường bối cảm thấy anh mù quáng can quấy, vậy anh chính là mù truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đồn quáng can quấy, bọn họ cảm thấy bọn em bán xe bán đồ trang sức đều là hồ đồ, cái này thật ra thì cũng là tuần hoàn ác tính, trước kia là lqđ quần áo lụa là giống như cả đời cũng bị dính nhãn không đáng tin cậy! Làm chuyện tốt bọn họ khinh lễ, nhưng để cho bọn họ yên tâm chi nhiều tiền ủng hộ làm thành chính sự, khó khăn! Bởi vì bọn họ sợ bọn em mù quáng gây sức ép, không dùng tiền ở trên chính đạo, cho dù để nghị phải một người giám sát cũng không được. Lòng tin giữa những người thân với nhau có lúc còn không bằng giữa bạn bè giúp nhau không tiếc cả mạng sống.”

Hạng Việt không ngờ cô còn nhỏ tuổi cũng có thể nói được những lời như vậy, tuy có chút thiên lệch, vẫn là thực sự khó có được. Trong ấn tượng của anh, Hề Hi vẫn là một nhóc gấu, tùy hứng đáng yêu lại không thiếu khôn vặt, nhưng lúc này mới chính thức cảm thấy, cô gái nhỏ đã trưởng thành, có ý nghĩ của mình.

Anh vừa định nói gì, lại nghe Hề Hi bổ sung: “Tất nhiên là ngoại trừ anh của em ra, anh ấy rất tin nhiệm em đấy, nếu không năm ngoài cũng sẽ không len lén bỏ tiền giúp em làm chuyện tốt, chỉ là lão già đương gia trong nhà của em, anh ấy cũng phải nghe lão đầu từ! Dù sao hiện tại cái đứa nhỏ đó cũng mười mấy tuổi rồi, không ổn định được lão già, người phụ nữ kia lại bên gối thổi một chút lời nói gì, vậy anh trai em không phải bị ép thành mảnh vụn à!”

Hạng Việt im lặng: “Em đối với chú Hề thành kiến quá sâu, ông ấy không phải người như vậy.”

Hề Hi nhăn trán trắng: “Ha, ông ta là người thế nào anh rõ ràng hay là em rõ ràng? Hừ, năm đó mẹ em chính là bị ông ta tức chết, tìm tiểu tam, sinh con hoang, danh tiếng rất tốt a!”

Điểm này Hạng Việt thật đúng là không có cách nào phản bác, trên thương trường Hề Bá Niên coi như là nhân vật hết sức quan trọng, danh tiếng cũng tốt, duy chỉ có chuyện con riêng này bị người lên lqđ án rất nhiều năm. Chỉ là mẹ Hề Hi khẳng định không phải là bị tức chết, điểm này Hạng Việt có thể bảo đảm, chỉ là quả thật Hề Bá Niên gián tiếp có trách nhiệm, cho nên những năm này Hề Hi coi cha như thù, hơn nữa sau khi vợ chết lại cưới tiểu tam, đón con riêng về, một loạt những điều này càng làm cho quan hệ giữa hai cha con cô căng thẳng hơn, thuốc bôi trơn có tác dụng ngược lại là con trai trưởng Hề Duy.

Về phần vị tiểu tam nhiều năm tiến dần từng bước kia, ngược lại Hạng Việt chưa từng nghe nói có cái danh tiếng không tốt gì, chỉ là người phụ nữ phá hư gia đình người khác, chung quy cũng không thể là rất đơn thuần vô tội được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 05

Edit: Thanh Hưng

Ăn cơm xong, đương nhiên là Hạng Việt muốn phụ trách đưa gấu nhỏ về nhà. Hề Hi báo một địa chỉ, chính xác là nhà trọ Thanh Niên rất nổi danh dành cho người độc thân, Hạng Việt kinh ngạc: “Em tự chuyển ra ngoài ở?” Nhà cửa nơi đó đều là mô hình dành cho nhà ít người, lớn nhất cũng chỉ có hai phòng, dĩ nhiên người nhà họ Hề không thể nào bỏ khu nhà cấp cao để dọn tới nơi đó.

Hề Hi “Ừ” một tiếng, có chút há hê mà nói: “Em 18 á..., là người lớn, chuyển ra gần một tháng rồi!”

Mười tám tuổi ở trong miệng cô giống như là một chuyện lớn cực kỳ đáng giá khoe khoang một dạng, khiến người đã hai mươi bảy lẻ tuổi như anh dờ khóc dở cười, Hạng Việt hỏi: “Sao anh em lại yên tâm cho em chuyển ra ở?” Lầy ý muốn bảo hộ của Hề Duy đối với em gái, đây gần như là không thể nào.

Đôi lông mày thanh tú của Hề Hi giờ lên thật cao, giọng nói chuyện càng đắc ý hơn: “Dĩ nhiên anh em không yên lòng a, cho nên anh ấy và em cùng nhau chuyển ra á..., bọn em bây giờ ở đối diện, là hàng xóm!”

Cứ như vậy cũng được? Hạng Việt im lặng, tiếp theo quở trách cô: “Vậy em lại dám tùy tiện lái xe ra ngoài? Không sợ anh em phát hiện?”

Nhắc tới lái xe, Hề Hi tự biết đuối lý, cười nịnh nói: “Anh ấy không ở nhà, phải ngày mai mới trở lại.”

Cái gì gọi là trong núi không có cọp, hầu tử xưng đại vương? Đây chính là có sẵn ví dụ thực tế!

Hạng Việt quả thật không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể hỏi: “Chiếc xe hôm nay em đi kia là của ai?” Ban ngày cũng không có chú ý hỏi, vào lúc này nhớ tới, cảm thấy khả năng đi từ trong nhà ra cực thấp, trong nhà họ Hề đều có người giúp việc ở 24h, mà chiếc Maserati nhỏ nhắn kia là kiểu dáng của nữ, Hề Duy không thể nào có loại xe đó.

Anh đang đoán không biết là cô từ chỗ nào mượn được, lại nghe Hề Hi đặc biệt kiêu ngạo nói: “Đương nhiên là xe của em nha!” Cô giải thích: “Anh em đưa cho lúc sinh nhật em, nói chờ em thi được bằng lái cũng không lo không có xe đi.”

Thấy cô đắc ý, Hạng Việt lạnh lạnh liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: “Nếu như mà anh em biết em không có bằng lái lại dám lái xe lên đường, đoán chừng trong lòng muốn nôn chết.”

Cảm nhò của Hề Hi mới vừa nâng lên lập tức rụt trở về, ánh mắt dao động, ha ha cười gượng.

Hạng Việt cũng không phải là lý lẽ không tha người, thấy cô như vậy thì không nói thêm gì, chỉ quyết định tình trạng này nhất định là phải tố cáo, không thể nhẹ nhàng bỏ mặc cô được. Nghĩ như vậy, lại nghe gấu nhỏ tội nghiệp hỏi: “Anh từ nước Mĩ về rồi cuộc có quà tặng cho em không nha? Buổi sáng em hỏi anh, anh lại đổi đề tài, sẽ không phải là không có phần của em chứ?”

Đề tài này tạo ra khoảng cách. Hạng Việt cũng là say, bắt đắc dĩ liếc nhìn cô một cái: “Mang theo, ngay cả quà tặng sinh nhật em cũng có, hai phần, ngày mai đưa cho em.”

Hề Hi lúc này mới thu hồi bộ dáng uất ức, nở nụ cười, má lúm đồng tiền ở khóe miệng thoát nhìn rất ngọt ngào, gương mặt đáng yêu ngọt ngào như vậy thật sự rất khó làm cho người ta không thích. Hạng Việt không nhịn được giờ tay lên vỗ vỗ đầu dưa của cô: “Đi thôi, trước tiên anh lái xe của em về.”

“Vậy còn xe của anh thì sao?”

“Trước đó ở đây, sau khi đưa em trở về anh lại đón taxi quay lại lấy.”

Hề Hi “Ồ” một tiếng, không nói thêm lời, cài chặt dây an toàn, xe lập tức nổ máy. Trở lại đường Quảng Minh ra quảng trường nhỏ, lấy xe, Hạng Việt một đường trôi chảy đưa gấu nhỏ đến edit by Thanh Hưng dưới lầu ngôi nhà, đậu xe vào trong nhà để xe, Hề Hi nhận lấy chìa khóa xe, hỏi Hạng Việt: “Anh có muốn đi lên ngồi một chút không?”

Hạng Việt khoát tay nói không cần: “Ngày mai anh muốn đi thăm chú, em có trở về hay không?” Chú, đúng là chỉ cha cô Hề Bá Niên.

Hề Hi đầu lắc như trống lắc, gương mặt ghét bỏ: “Lão đầu đó có gì để nhìn, em còn lâu mới trở về nhìn một nhà ba người!” Lại nhắc nhở: “Đừng quên anh đã đồng ý em đấy, không được tố cáo tội trạng của em với lão đầu!”

Lần qua lần lại như vậy, lúc Hạng Việt về đến nhà đã gần mười giờ đêm. Mẹ Cát Phương Hoa ở dưới lầu xem ti vi, thấy con trai trở lại, vội vàng hỏi: “Ăn cơm chưa? Đi đâu vậy, tại sao trở về trễ như thế?” Bà năm nay đã hơn năm mươi sắp sáu mươi tuổi, là phu nhân nhà giàu nên được bảo dưỡng rất tốt, cả vóc người lẫn phong cách đều rất xuất chúng, nhìn qua giống như hơn bốn mươi tuổi, một chút cũng không có vẻ già.

Hạng Việt nói ăn rồi. Anh cởi áo khoác xuống, Cát Phương Hoa nhận lấy giúp đỡ treo lên trên giá áo trước cửa, lại nghe được con trai nói: “Hôm nay gặp lại Hề Hi, bị cô ấy lôi kéo làm lái xe một ngày, đợi ở viện phúc lợi một ngày, buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

“Hề Hi? O, con gặp con bé rồi hả? Đứa nhỏ này, mẹ cũng gần một tháng không gặp, cũng không biết cả ngày với cái gì!” Cát Phương Hoa dẫn con trai đến ngồi trên sofa ở phòng khách, bà đi diendanleequydon phòng bếp bung tô cháo gà đã nấu sẵn ra ngoài: “Mẹ cố ý bảo chị Trần chuẩn bị, con đã ở nước ngoài lâu như vậy, gầy đi rất nhiều, gần đây ở nhà lâu mấy ngày, phải bồi bổ thật tốt.” Chị Trần là giúp việc của nhà họ Hạng, làm việc ở đây đã sắp hai mươi năm, được người nhà họ Hạng hết sức tôn trọng.

Hạng Việt cười cười với mẹ, nhận lấy bát cháo bắt đầu uống..., Cát Phương Hoa nhìn gương mặt gầy gò của con trai than thở: “Mẹ sinh được ba đứa con, không một người nào để mẹ bớt lo, ban đầu con nói muốn học y, mẹ còn cao hứng hơn, nghĩ tới cuối cùng cũng có một đứa có thể làm bạn với mẹ, không ngờ quay đầu lại con vui mừng hơn hờ chạy ra nước ngoài! Những năm này con tính qua số lần về nhà chưa?”

Nghe được mẹ oán trách, Hạng Việt có chút bất đắc dĩ, một tay bưng bát một tay ôm vai Cát Phương Hoa, dụ dỗ nói: “Người xem con đây không phải trở lại rồi sao? Lần này trở về về sau con sẽ không đi nữa, mẹ à, thoải mái, lại chuyển hướng lên tiếng, “Đã trễ thế này, cha còn chưa trở lại?”

Cát Phương Hoa biết con trai không thích mình cầu nhau những thứ này, cũng sẽ không nhiều lời, nhìn đồng hồ để bàn lớn trong nhà một cái, nói: “Chú Hề con tìm ông ấy uống rượu, nói là có một cái hạng mục gì lqđ cần bàn bạc, thần thần bí bí. Không cần đề ý ông ấy, anh cả con cũng đi cùng, không lạc được. Đứng rồi, hôm nay Hề Hi và con đi viện phúc lợi nào?”

Hạng Việt nói Thái Dương, Cát Phương Hoa “Oh” một tiếng: “Nhà kia sao, nhà kia còn có thể, nếu như là Di Hòa, mẹ lập tức gọi điện thoại mắng con bé.” Thấy con trai không hiểu, bà giải thích: “Lần trước Hề Hi đi Di Hòa, kém chút nữa bị lưu manh ăn hiếp, nếu không phải là mấy cậu nhóc Hạ Y, Đào Bản đó liều mạng che chở, còn không biết mấy cô nữ sinh nhỏ đó sẽ xảy ra chuyện gì.”

Hạng Việt nghe vậy mặt tràn đầy kinh ngạc: “Viện phúc lợi còn có lưu manh?”

“Không phải trong viện mồ côi.” Cát Phương Hoa giải thích: “Di Hòa là cô nhi viện tư nhân, ở tận cùng bên trong thôn Nam Hồ. Con cũng biết đô thị nông thôn rộng rãi lẫn lộn, mấy năm này càng ngày càng loạn, bên trong người ngoại địa nhiều, loại người gì cũng có, Hề Hi ba ngày hai bữa lại tới chỗ đó đưa tiền tặng đồ, cũng đều là học sinh, nhìn qua rất dễ bắt nạt, cũng không khó bị người theo dõi. Cho dù sau đó mấy trường bồi trong nhà đã tìm người giáo huấn những người đó một trận rồi, nhưng ai cũng không thể bảo đảm sẽ có đám người tiếp theo không có mặt kiểm chuyện hay không.”

Nói tới chỗ này lại không nhìn được tán dương: “Chỉ là mấy đứa bé này cũng đều tốt, ban đầu chúng ta đều cảm thấy bọn họ lqđ ba ngày là hạ nhiệt, không thể nghĩ đến lại có thể kiên trì một năm. Năm ngoái lúc Hạ Y bán xe, Hạ Bằng Hải tức giận tựa như cái gì, sau đó gặp người lại không nhìn được khoe khoang. Còn chú Hề của con nữa, nhà họ Tần, nhà họ Trương, nhà họ Đào, nhà họ Du, nhà họ Đồng, nhà họ Thẩm, nhà họ Trình. Bọn họ nhà nào không ở trước mắt mọi người đặc biệt! Nhìn hết rặng.”

Cái này cùng với phiên bản đen tối nghe được từ chỗ Hề Hi có thể nói không liên quan đến nhau, Hạng Việt hiếu kỳ hỏi: “Sao con lại nghe Hề Hi nói trường bồi trong nhà đều không ủng hộ?”

“Cũng không phải là không ủng hộ.” Cát Phương Hoa ý bảo con trai tiếp tục uống canh, trong miệng nói: “Lúc ấy Hề Hi dẫn đầu, đứa nhỏ này từ nhỏ nhân duyên đã tốt rồi, ai cũng có thể vui edit by thanh hưng mừng ở chung một chỗ với con bé, không cần biết là lão đầu lớn tuổi hay là trẻ con đều thích con bé. Con bé nói muốn giúp người làm niềm vui, chúng ta không có ý kiến, chỉ là truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn con bé tìm mấy cái đứa bé danh tiếng cũng không tốt, đều là ngôi sao tai họa nổi danh, ba ngày hai bữa lại náo một cuộc với trong nhà. Cô bé Tần Du Nhiên đó, hồi sơ trung (trung học cơ sở) đã nói yêu thương với giáo viên, mọi người đều biết, sau lại ra nước ngoài ba năm, lúc học đại học thân thể bà nội cô bé không tốt muốn gặp cháu gái, lão Tần mới đón khuê nữ quay về. Còn có Du Khả Dương, lúc cao trung (trường trung học phổ thông) là một vợ bé, đại học là bỏ tiền mà lên. Mấy thằng Đào Bản càng vô pháp vô thiên, nhất là Hạ Y, đánh nhau đã thương người ta, kém chút nữa bị ngồi tù, cuối cùng mất bao nhiêu công phu mới giải quyết xong chuyện, con nói những đứa bé này có quá khư thế kia, ai dám cho bọn họ nhiều tiền, nói là làm chuyện tốt, vạn nhất dùng tiền tại chỗ khác thì sao đây? Ném vài đồng tiền không sợ, chỉ sợ bọn họ phạm sai lầm.”

Trường bồi lo lắng không phải không có lý, Hạng Việt nói đúng trọng tâm: “Hôm nay con gặp bọn họ, không nhìn ra một chút tính khí kiêu xa (kiêu ngạo + xa xỉ).” Cho dù đều là một thân hàng hiệu lái xe sang, nhưng thái độ lúc chung đụng với đứa bé lại không lừa được người.

Cát Phương Hoa đồng ý: “Ai có thể nghĩ tới nhóc gấu trước kia lại có thể biến hóa lớn như vậy chứ! Mẹ nghe chú Hề của con nói, lại quan sát thêm một đoạn thời gian nữa, nếu bọn họ có thể kiên trì, thủy chung như một, chín nhà sẽ liên hiệp bỏ tiền làm quỹ từ thiện, để mấy đứa bé này xử lý.”

Thì ra là như vậy, Hạng Việt bừng tỉnh hiểu ra, anh đã nói chuyện tốt như vậy trường bồi không nên không ủng hộ, vừa có thể nổi danh lại là sự nghiệp nghiêm chỉnh, nhà ai cũng không thiếu những tiền kia. Huống chi là chín gia tộc, muốn thành lập Hội Kim Cơ chỉ giống như làm thêm một đĩa đồ ăn, nói như vậy, quả nhiên Hề Hi vẫn là quá non nớt, nhìn chuyện không đủ thông suốt.

Nghĩ đến dáng vẻ gấu nhỏ lúc hiểu rõ chân tướng, tâm tình Hạng Việt thật tốt. Cát Phương Hoa thấy con trai lqđ cười vui vẻ, giận anh một cái: “Chuyện như vậy con cũng đừng nói ra ngoài!”

Ngày hôm sau là chủ nhật, sáng sớm Hạng Việt thức dậy ra ngoài chạy bộ, lúc quay về phòng lại nhìn thấy điện thoại di động có hai cuộc gọi nhỡ, là Hề Hi gọi tới.

Anh có chút kinh ngạc, chưa kịp suy nghĩ nhiều đã vội vàng gọi lại, dù sao hiện tại mới bảy giờ sáng, sớm như vậy gọi tới nhất định là có việc gấp.

“Hạng Việt, anh mau tới, em sắp chết rồi ~” Điện thoại mới vừa thông, lập tức nghe được một câu như vậy, Hạng Việt bị dọa sợ, vừa hỏi lại chuyện gì vừa vội vàng không kịp tắm rửa, quần áo cũng không đổi, cầm chìa khóa xe đi xuống lầu.

Ở đầu điện thoại bên kia, Hề Hi không còn hơi sức nói: “Bụng của em đau ~” Trong giọng nói mang theo nước nớc.

Nghe nói là đau bụng, cảm xúc của Hạng Việt bị kéo căng, đau bụng nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Anh cũng không chậm trễ, lên tiếng chào hỏi với mẹ lập tức vội vàng lái xe ra cửa, điện thoại vẫn không treo, ở trên đường đã hỏi rõ chuyện gì xảy ra, bước đầu dự tính là viêm dạ dày cấp tính, nghĩ đến tối hôm qua cô ăn lung tung nời lẩu cay, ngay cả nguyên nhân bị bệnh cũng đã rõ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 06

Edit: Thanh Hưng

Buổi sáng bảy giờ ngày chủ nhật, xe cộ đi trên đường ít hơn ngày làm việc bình thường một chút. Hạng Việt vận khí không tệ, một đường đèn xanh, xe thông suốt thuận lợi, trên đường dừng xe ở tiệm thuốc 24 giờ mua dụng cụ truyền nước biển, đường glu-cô tiêm vào bình truyền dịch, thuốc linh tinh, khoảng hai mươi phút sau đi đến nhà trọ Thanh Niên.

Nhập mật mã vào trước cửa, tiến vào trong hành lang, đi thang máy đến tầng 12. Mỗi tầng là 2 phòng, Hạng Việt lee quyỵ doon dừng lại trước cửa phòng 1202, mở nắp khóa mật mã ra điền mật mã vào, cửa lạch cạch hai tiếng sau đó tự động mở ra.

Đi vào bên trong phòng, đôi tầm mắt nhìn, hai phòng cách biệt, kiểu cách trang trí là đặc trưng của cô gái nhỏ đáng yêu, từ rèm cửa sổ đến giấy dán tường còn có các loại đồ trang trí, khắp nơi đều lộ ra duy mỹ tinh xảo, hết sức xinh đẹp ấm áp.

Thảm trải nhà bằng nhung màu trắng từ cửa ra vào gần như trải rộng cả phòng khách, không dính một hạt bụi, đi giày là không thể dẫm lên được, cũng may trong tủ giày có đôi dép đàn ông, chắc là của Hề Duy, Hạng Việt lấy ra thay.

Hề Hi đang nằm co quắp trên giường lớn trong phòng ngủ, vẫy ngủ sợi tơ màu hồng vì cô lăn qua lăn lại mà có chút xốc xếch, trời tháng ba còn có chút lạnh, trong phòng mở máy điều hòa không khí, đau bụng đỏ mề hôi lạnh, trên người không đắp chăn, lăn vấy đẩy lên, lộ ra bắp đùi thanhhuang tuyết trắng tinh tế, thân thể nằm nghiêng co ro, đầu chôn ở trong cánh tay, nghe tiếng động ngẩng đầu lên, thấy Hạng Việt giống như nhìn thấy tổ chức, mắt to long lanh, thật giống như một giây kế tiếp sẽ rơi lệ đầy mặt, khá có ý vị đẹp để động lòng người.

“Em đau muốn chết ~” Hề Hi há mồm trước hết kể khổ, nước nớc giống như trẻ nhỏ khóc lóc. Hạng Việt thấy cô đau đến sắc mặt trắng bệch, đôi môi ngày hôm qua còn hồng hào cũng mất đi huyết sắc, rất đáng thương. Đi tới trước lấy chăn đắp trên eo cô che giấu địa phương lửa ~ lò, lại đưa tay đặt lên bụng cô, dùng sức ấn vào, hỏi có đau hay không. Hề Hi nói đau, anh chuyển sang nơi khác lại ấn xuống một cái, như cũ đau, đôi ba cái địa phương đều là đau, Hạng Việt cười: “Làm sao em chỗ kia cũng đau? Nơi đó là ruột thừa, anh nhớ lúc em mười tuổi đã mổ ruột thừa rồi chứ?”

Hề Hi uất ức: “Em chính là đau, anh đừng hỏi, tiêm cho em nhanh lên một chút!” Nói xong là khóc, nước mắt lập tức rơi xuống.

Thấy cô thật sự khóc rồi, Hạng Việt cũng không tiện lại đùa giỡn, tìm ống tiêm, rút ra một phần đường glu-cô tiêm vào trong dịch truyền, sau đó tiêm thuốc vào bình, lại lấy ra dụng cụ truyền nước biển, xé túi lỵ nhựa phía ngoài ra, một mặt cắm kim truyền dịch vào trong bình, thử điều chỉnh chảy xuống, làm xong, tìm ra thuốc dây, ở bên giường ngồi xuống: “Đưa tay.”

Hề Hi ngoan ngoãn đưa tay trái ra, người cô gầy, trên mu bàn tay không có chút thịt nào, mạch máu rõ ràng, dễ dàng cắm kim tiêm vào, chờ máu tán lại, lập tức dán băng dính đã chuẩn bị xong vào mu bàn tay cố định kim tiêm.

Hề Hi đau bụng muốn chết, còn đau hơn hồi nãy nữa, thuốc nước chảy vào mạch máu, hiệu quả sẽ không nhanh như vậy. Cô khom lưng khóc, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống gò đầu, sau một lát, che miệng muốn ói, Hạng Việt cầm lấy giỏ rác để cho cô ói vào đó, chỉ là lúc trước cô đã ói qua hai lần, dạ dày sớm đã trống rỗng, vào lúc này cũng chỉ nôn ra được chút nước chua.

Nhìn cô vô cùng đau đớn, dù sao cũng có giao tình khoảng mười năm, giống như em gái, Hạng Việt cũng rất đau lòng, suy nghĩ một chút, hỏi: “Trong nhà anh em có rượu không?”

Hề Hi không biết lúc này anh hỏi rượu làm cái gì, nhưng mà vẫn là khàn giọng trả lời nói có: “Nhà em cũng có, Lão Bạch Can, ở trong tủ lạnh.”

Hạng Việt cũng không hỏi tại sao trong nhà cô lại có thể có loại rượu Lão Bạch Can này, Hề Duy cũng sẽ không uống cái này. Anh đến tủ lạnh trong phòng bếp tìm được bình Lão Bạch Can còn chưa kịp mở nắp kia, lại từ trong tủ quầy tìm ra ba bốn ly thủy tinh, trở lại phòng ngủ, ý bảo Hề Hi nằm ngang, giải thích nói: “Anh giúp em làm giảm hơi, cái này giảm đau nhanh, trong tay không có đồ dùng, chỉ có cái này thích hợp chút thôi.”

Mắt Hề Hi mở to như mắt mèo có chút hoài nghi: “Ly thủy tinh có được hay không à? Có thể thiếu em hay không?”

Thấy cô mâu thuẫn, Hạng Việt không sao cả nói: “Vậy em hãy nhịn một lát, đợi thuốc phát huy công dụng sẽ không sao.”

Bị đau do viêm dạ dày cấp tính mọi người đều biết, thật đúng là từng phút đồng hồ chờ chết a! Hề Hi suy nghĩ một chút, rất nhanh làm ra quyết định, cắn răng nói: “Anh rút ra đi!” Nhắm mắt lại, rất cố tư thế mắt không thấy tâm không loạn, cũng giống như thấy chết không sờn, làm cho người ta vừa bực mình vừa buồn cười.

Hạng Việt tính khí tốt, không so đo với cô: “Đắp kín chắn, kéo áo ngủ lên, lộ bụng ra là được.”

Vốn dĩ anh không muốn làm việc này, dù sao tuổi của Hề Hi cũng không nhỏ, nam nữ khác biệt, cho dù anh là bác sĩ, đối với người quen, nhất là cô gái được cho là thanh mai trúc mã, cuối cùng vẫn là có chút xấu hổ.

Hạng Việt quay người, Hề Hi chậm rì rì dùng tay phải kéo váy ngủ lên, chờ làm xong, lên tiếng gọi Hạng Việt. Anh quay lại, mở bình rượu ra, rót chút rượu vào trong bát, lại tìm miếng bông, bọc ~truyện~được~đăng~duy~nhất~tại diễn đàn lễ quýy đônch chung một chỗ tạo ra cái lòn, trước tiên để mấy cái ly xuống, sau đó dùng cái nhíp kẹp miếng bông, chấm vào rượu, dùng bật lửa đốt, nhanh chóng đốt nóng ly thủy tinh, thủ pháp thành thạo, không chút hoang mang úp miệng chén xuống đặt lên trên bụng bằng phẳng trắng nõn của Hề Hi, đặt bốn cái theo thứ tự, Hề Hi vẫn nhắm hai mắt không dám mở ra, chờ anh làm xong, cô mới nhẹ nhàng thở một hơi thật dài, giống như là cuối cùng cũng an tâm. Hạng Việt nhìn bộ dáng nhỏ này có chút buồn cười, vuốt một cái ở trên mũi cô.

Có thể là dạ dày đã đau đến cảnh giới nhất định, ly thủy tinh đốt nóng chạm vào trên da ngược lại không có cảm giác thế nào, ngược lại rất thoải mái ấm áp.

Hạng Việt hỏi: “Nóng cũng không có?”

Cô chớp chớp mắt, lắc đầu nói không có, bộ dáng ngoan ngoãn khôn khéo, rất làm người thương yêu. Hạng Việt cười cười, giúp cô vén một luồng tóc che ở trên mặt ra, hỏi: “Khi em gọi điện thoại cho anh đã đau một lát đi? Tại sao lúc mới vừa cảm thấy không thoải mái không đi bệnh viện?”

“Em cho rằng chỉ là đau bụng bình thường mà thôi, không ngờ sẽ đau lợi hại như vậy.” Cô cười khổ nói.

Hạng Việt có điều ngụ ý hỏi: “Tối ngày hôm qua trở lại có phải lại ăn cái khác hay không?”

Hề Hi ha ha cười gượng: “Đúng rồi, anh còn chưa ăn sáng chứ?”

Chuyện đề tài thế này thật sự không thuần thực, Hạng Việt tức giận vỗ vỗ đầu dưa của cô: “Anh thấy trong tủ lạnh của em có cốc kem đã ăn một nửa còn có bánh ngọt, tối hôm qua ăn hả?”

“Khụ ~”

Thứ này cũng ngang với chấp nhận. Hạng Việt im lặng nghĩ, coi như dàng hoàng, không có nguy hiểm. Nhưng mà anh cũng lười dài dòng, cũng chỉ Hề Duy mới có thể quán được gấu nhỏ này, thay vì ở chỗ này lãng phí miệng lưỡi với cô, không bằng quay về nói với Hề Duy một chút, tiết kiệm thì giờ và công sức.

Giác hơi đối với viêm dạ dày cấp tính quả thật rất hữu dụng, Hề Hi cảm thấy tốt hơn nhiều, không hề đau chết đi sống lại nữa. Thời điểm truyền hết hơn phân nửa chai nước, muốn đi nhà vệ sinh, đau bụng không nhịn được. Đối mặt Hạng Việt cô cũng không cảm thấy lúng túng, nói muốn đi nhà vệ sinh, Hạng Việt chỉ có thể bỏ hết lọ lửa trên bụng cô, dời tâm mắt đi để cho cô từ trên giường ngồi dậy, sửa sang xong váy ngủ, sau đó giúp đỡ giờ bình thuốc, một cái tay khác còn phải đỡ cô đi đứng vô lực đi phòng vệ sinh.

Cũng may nhà vệ sinh có treo cái móc, Hạng Việt treo bình thuốc lên cái móc: “Xong thì gọi anh.” Nói xong cũng đóng cửa đi ra ngoài.

Tổng cộng hai chai nước, thời điểm treo bình thứ hai, bụng Hề Hi đã không đau nữa, tinh thần bất ổn cũng khá hơn rất nhiều. Từ nửa đêm hôm qua đã bắt đầu miệng nôn trôn tháo, bụng rỗng hồi lâu, lúc này lại cảm thấy đói bụng. Hề Hi chỉ có thể cười đắng thương nói với người đang cảm điều khiển ti vi ngồi ở cách đó không xa: “Hạng Việt, em đói rồi.”

Hạng Việt ngược lại không nói để cho cô chịu đựng, đối với Hề Hi anh thật ra thì rất cưng chiều, cho dù kém Hề Duy, nhưng là so với người khác sẽ yêu thương hơn chút. Đề điều khiển ti vi xuống đi tới, nhìn gương mặt có một chút huyết sắc của cô, trầm ngâm nói: “Uống cháo trắng đi, anh thấy trong phòng bếp của em có gạo.”

“Trong phòng bếp, ở ngăn kéo trên cùng của học tủ bên trái có táo đỏ cùng với đường phèn.” Cô nháy edit by Thanh Hưng mắt sáng trong suốt nhìn sang, khát vọng hết sức rõ ràng. Hạng Việt không nhịn được cười, sáng khoái nói: “Được, em ngoan ngoãn theo dõi kim tiêm, anh đi nấu cháo cho em.” Lời này đối với gấu nhỏ thật sự không có lực trói buộc gì, anh mới đi không bao lâu, Hề Hi đã ngủ mất rồi, từ tối hôm qua cô đã không thể nào ngủ, bây giờ cuối cùng cũng không hề đau nữa, sâu ngủ dĩ nhiên là chạy đến.

Cũng may Hạng Việt cũng không yên tâm về cô, bỏ gạo và táo đỏ vào trong nồi bật lửa nấu, lau tay sạch sẽ đi vào, thấy cô ngủ thiếp đi, có chút bất đắc dĩ, sợ kim tiêm di chuyển, chỉ có thể mang cái ghế ngồi lại gần trông.

Sau một lát, điện thoại di động của Hề Hi đặt ở trên tủ đầu giường rung lên, Hạng Việt lấy tới thấy là điện thoại của Hề Duy, đều là người quen, không do

dự lập tức nhận.

Lúc Hề Hi tỉnh dậy đã gần trưa, cô ngủ ngon giấc, kim tiêm trên mu bàn tay đã sớm rút, cái giá lúc trước dùng để treo bình truyền dịch cũng mang đi, trong phòng không có ai, cửa phòng ngủ cũng không đóng chặt, Hề Hi nghe phía bên ngoài phòng khách có tiếng người nói chuyện.

Hai giọng nam, cho dù không nghe rõ nội dung cụ thể, nhưng bởi vì rất quen thuộc cho nên rất dễ nhận. Một giọng là Hạng Việt, dịu dàng dễ nghe, một giọng khác âm thanh lành lạnh hồ hững quá đặc biệt rồi, nghe nhiều năm như vậy, gần như ngày ngày đều nghe, Hề Hi khó sở phân biệt ra, đó là âm thanh anh trai Hề Duy. . . (π—π)

Liên tục hai ngày ra yêu Nga Từ, Hề Hi chột dạ. Lặng yên không tiếng động lần nữa nằm lại trên giường, che kín chắn, mưu đồ trốn tránh chỉ trích có thể sắp gặp phải.

Sau một lát, có người đẩy cửa đi vào. Hề Hi nhắm mắt giả bộ ngủ, Hề Duy khom lưng vén chăn trên đầu em gái lên, âm thanh nhàn nhạt: “Đừng giả bộ, từ nhỏ đã giả bộ không giống.” Nào có ai sau khi ngủ bao mình kín như vậy, mới vừa rồi bị từ vẫn chỉ là đồ lót lưng mà thôi.

Hề Hi buồn bực mở mắt ra, lật người nhìn anh trai anh tuấn tiêu sái đẹp trai bức người của mình, gương mặt ngưng chăm chọc: “Anh không thể nhường em một chút à ~ mỗi lần đều lật tẩy em!”

Hề Duy nhếch khóe môi, đưa tay kéo em gái lại gần nửa ôm nửa bế, để cho cô dựa vào trong ngực chính mình, nhẹ giọng hỏi: “Dạ dày còn đau không?”

Hề Hi nói không sao: “Trước rất đau, hiện tại thì tốt hơn nhiều.” Có lẽ là nhìn ra hình như Hạng Việt không có kiện tội mình, cô lớn mật chút, hỏi anh trai: “Không phải nói buổi tối mới trở về?”

“Chuyện tiến hành thuận lợi, lập tức trở lại sớm hơn.” Hề Duy đơn giản giải thích, thấy sắc mặt em gái tốt hơn một chút, lại vỗ vỗ lưng của cô: “Hạng Việt nấu cháo, em đi rửa mặt, anh đi bụng cháo.”

“Oh,” Hề Hi khéo léo gật đầu, lúc anh trai vội vàng đi ra, đột nhiên nói: “Anh, về sau em không bao giờ ăn đồ bày bạ nữa, còn có ngày hôm qua em lên lên lái xe anh cho em đi ra ngoài rồi, gặp được Hạng Việt, còn đụng vào xe của anh ấy, về sau cũng không dám nữa, anh đừng tức giận.”

Cô một mạch nói xong, trong lòng nhẹ nhõm cực kỳ. Từ nhỏ đã không nói dối giấu giếm anh trai cái gì, Hề Hi vốn là không cảm thấy, sau khi nhìn thấy anh trai lại có chút lo lắng, cuối cùng quyết định cắn răng một cái, thay vì đến lúc đó anh trai nghe đến mấy cái này từ trong miệng Hạng Việt, không bằng hiện tại mình thẳng thắn được khoan hồng, còn có thể tranh thủ một lần xử lý khoan hồng.

Thanh Hưng: Thanh kiu các nàng đã giúp mì chương này nhé

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 07

Edit: Thanh Hưng

Lúc này Hề Hi lựa chọn thẳng thắn, miễn cưỡng cũng coi như lấy lui làm tiến.

Nghe được em gái giải thích, Hề Duy quả thật không vui, ăn đồ lung tung cái này có thể không đáng kể, nhưng dưới tình huống không có bằng lái lái xe lên đường cũng là chống đối lại anh ta. Làm anh trai xem em gái như con gái mà nuôi lớn, ranh giới cuối cùng không thể đụng vào nhất là cái gì?

Không nghi ngờ chút nào, là tất cả mọi chuyện liên quan đến tính mạng!

Anh ta xoay người, âu phục màu đen trắng thớm làm nổi bật lên vẻ trang nghiêm lạnh lùng. Đôi mắt thâm thúy thanh hưng nhìn sang, giống như một đầm nước sâu, nhìn không thấy đáy, dò không tới bên, làm cho không người nào không hoảng hốt. Hề Hi có chút lúng túng, gương mặt ngưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh trai. Cô cũng biết chuyện như vậy tuyệt đối anh trai sẽ không dễ dàng bỏ qua, bây giờ suy nghĩ một chút hôm qua quyết định lái xe ra ngoài, thật là lỗ một bước chân thành thiên cổ hận! Hối hận thì đã muộn!

“Biết sai rồi?”

Thanh âm lạnh lùng của Hề Duy ở trong phòng yên tĩnh vang lên, phá vỡ yên lặng ngán ngùi. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi anh trai dùng cái này loại giọng nói bình thản lạnh lẽo này nói chuyện với mình thì Hề Hi cũng biết là anh trai tức giận.

Tuy là hợp tình hợp lý, nhưng anh trai thật sự biểu hiện tức giận ra, gấu nhỏ vẫn là bị dọa sợ đến rụt cổ, tâm can rối loạn.

“Anh ~ em sai lầm rồi ~ tha thứ cho em lần này đi ~>_<” Vốn cô còn muốn nói câu “Xem em đã thành thật nhận lỗi” cái gì, nhưng suy nghĩ một chút, lời này có hiềm khích hai bên, nói ra không chừng hoàn toàn ngược lại, không bằng “vật tron mảnh không tiếng động” bây giờ tới, cho nên vẫn nhịn chưa

nói.

Trực giác của gấu nhỏ rất đúng, cho dù Hề Duy tức giận, nhưng về điểm em gái chủ động thừa nhận sai lầm này vẫn làm anh hài lòng. Làm sai việc gì không sợ, sợ nhất đứa bé biết sai không nhận, biết sai không thay đổi mới là phiền toái. Nhưng không thể không phạt! Trầm ngâm chốc lát, Hề Duy nói: “Chuyện trước kia đồng ý với em sẽ hủy bỏ, tiền tiêu vật tháng này và tháng sau tịch thu, sao chép “Luận ngữ” và “Trung dung”. Một trăm lần, hai tuần sau giao cho anh.”

Sét đánh giữa trời quang!

Hề Hi cho rằng nhiều nhất anh trai cũng chỉ bắt chép sách mấy lần, cùng lắm là trách mắng mấy câu thôi, không ngờ! Không thể nghĩ lại phạt nặng như vậy!!! Trong nháy mắt gấu nhỏ cảm thấy trời đất mù mịt, tương lai mong manh.

“Anh.”

“Hà?”

“Không có việc gì, em đói rồi.”

“Hừ.”

Hề Hi nhớ tới nghỉ hè năm 13 tuổi ấy, có một lần cô và bạn tham gia tụ hội trắng đêm không về, điện thoại hết pin lại tắt máy mà không biết, sau khi về đến nhà, anh trai phạt cô chép “Sử ký” 20 lần, còn tịch thu PSP cô mới mua, khấu trừ một tháng tiền tiêu vặt. Lúc ấy cô la lối om sòm lăn lộn uất ức khóc lóc kể lể bày tỏ không phục, sau đó. Sau đó lập tức bị anh trai nhốt vào Tiểu Hắc Ốc, một tuần lễ ăn mì sệt nấu với rau cải thìa, trừ muối ngay cả giọt dầu vừng cũng không có. Bây giờ nghĩ lại khoảng thời gian khổ sở đã trải qua kia đều là một phen lệ chua cay, vốn Hề Hi muốn cầu tình, bởi vì nhớ lại kết quả sau mỗi lần cầu cạnh trong quá khứ, lời vừa tới miệng lại cứ thế nuốt xuống.

Thôi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!

Hề Duy đóng cửa phòng ra ngoài, Hạng Việt ngồi ở trên sofa trong phòng khách xem tivi. Thấy anh ta ra ngoài, đứng lên nói: “Tôi đi trước, Hề Hi có cái gì không thoải mái cậu cứ gọi điện thoại cho tôi.” Mới vừa rồi hai anh em ở trong phòng nói những gì anh không biết, nhưng nhìn sắc mặt Hề Duy cũng biết, khẳng định không phải là vui vẻ nói chuyện với nhau cái gì, có thể để cho Hề Duy mặt than này vào lúc này bộc lộ cảm xúc ra ngoài, trừ chuyện gấu nhỏ lái xe ra đường đoán chừng cũng không còn cái khác.

Ba người bọn anh coi như là có giao tình từ nhỏ, đều tự mình tương đối hiểu rõ, nghĩ đến là Hề Hi không đánh đã khai rồi. Nhưng mà điều này cũng được, anh khỏi phải làm người xấu, chuyện cáo trạng đứa bé như vậy nói thật thật lòng không thích hợp đáng mày râu làm, cho dù biết việc làm của mình là chính xác, cũng khó tránh khỏi làm cho người ta có chút áy náy không được tự nhiên.

Hề Duy nhận nhặt liếc anh một cái: “Em ấy đụng xe của cậu, cậu còn giúp em ấy giấu giếm?”

Hạng Việt rất thần nhiên: “Ngày mai là ngày giỗ của di, tôi đã đồng ý với cô ấy qua ngày mai sẽ nói chuyện này cho cậu biết.”

Mẹ qua đời đã hơn mười năm, thời gian là liều thuốc hòa hoãn tốt nhất, hiện tại nhắc tới mẹ Hề Duy truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn lễ quý đôn hết sức bình thản, cũng không cảm thấy thương cảm thế nào, anh ta trầm mặc chốc lát: “Tôi đã phạt em ấy, lần này mới có thể nhớ lâu.”

“Phạt chép sách?”

Hề Duy nói một lần cách mình xử phạt em gái, Hạng Việt chất lưỡi hít hà: “Cô ấy không cùng cậu nào?”

“Em ấy không dám” Hề Duy môi mím khẽ mím, trên ngũ quan tuấn mỹ sắc bén hơi lộ ra vẻ đã tính trước, là đứa bé chính mình một tay nuôi lớn, chút tự tin này vẫn phải có.

Hạng Việt đoán lúc này Hề Hi đang trốn trong nhà khóc rồi, anh nghĩ nghĩ cảm thấy buồn cười, chỉ là muốn quản giáo gấu nhỏ thì phải dùng biện pháp mạnh, nếu không sẽ không nhớ lâu.

“Cậu cũng đừng ép cô ấy quá,” Hạng Việt qua loa lấy lệ khuyên một câu, còn nói: “Buổi chiều tôi sẽ đi gặp chú, cậu có quay về không?”

Hề Duy trong dự liệu lắc đầu: “Tôi muốn trông Hề Hi.” Em gái ngã bệnh, đương nhiên anh ta không có tâm tình trở về ứng phó với lão già.

Hạng Việt cũng biết mình hỏi vô ích rồi, anh cười cười, bước tới vỗ vỗ vai Hề Duy: “Vậy hôm nào cùng đi ra ngoài uống một chén.”

Trước kia anh đã nói cho bạn tốt sau này trong thời gian ngắn sẽ không rời Vũ Lăng. Đều là giao tình từ nhỏ chơi đến lớn, quan hệ không tầm thường, không cần thiết xã giao quá nhiều. Hề Duy gật đầu, cười cười: “Đừng nói chuyện Hề Hi bị bệnh cho cha tôi biết.”

Hạng Việt biết anh ta không muốn mẹ kể hà hê tăng thêm hài hước, nhắc tới cũng là nhà nhà có khó khăn của riêng mình, tuy chú Hề là người thành công như vậy, nhưng mà chuyện trong nhà hết lần này tới lần khác lại rối loạn. Hề Duy lớn hơn anh một tuổi, từ sau khi mẹ qua đời, Hề Duy trở nên thâm trầm hiểu chuyện, tốt nghiệp đại học trực tiếp tiến vào Hề thị, từ tầng dưới thấp nhất làm lên, bước từng bước một, không có mẹ ruột giúp đỡ, trong nhà còn có một mẹ kế, chua cay trong đó không ai có thể hiểu. Khi anh vẫn còn theo đuổi mơ ước ở lĩnh vực y học, Hề Duy đã dựa vào bản lĩnh của mình chiếm được một chỗ ngồi ở Hề thị, trở thành thanh niên tài tử số một số hai ở Vũ Lăng.

Mỗi lần nhớ tới những thứ này, Hạng Việt lại không thể không cảm thán vận khi bản thân tốt, trong nhà cha mẹ đủ cả, quan hệ giữa anh chị em cũng không tồi, xét về tổng thể mà nói gia đình coi như mỹ mãn, hạnh phúc hơn hai anh em Hề Duy Hề Hi rất nhiều.

Hạng Việt về đến nhà, đã qua thời gian ăn trưa. Cát Phương Hoa thấy con trai quay lại, vội vàng bảo chị Trần thêm chén thêm đĩa.

Con gái cả đã lập gia đình làm vợ người ta, con thứ hai cũng kết hôn sinh con có gia đình riêng của mình, bạn truyện được edit bởi Thanh Hưng già vội sự nghiệp một năm hơn ba trăm ngày cũng phải đến lễ mừng năm mới mới có thể thanh nhàn, sáng sớm hôm nay đã ra cửa, chắc phải đến tối mới có thể trở lại. Phu nhân nhà giàu Cát Phương Hoa này bình thường đều là một mình ăn cơm, trừ chị Trần giúp việc ra cũng không còn người bồi, hiện tại thấy con trai nhỏ trở lại đúng giờ cơm, dĩ nhiên bà vui mừng.

“Mẹ, con lên phòng thay quần áo trước.” Hạng Việt còn đang mặc một thân đồ thể thao màu xanh dương đậm lúc chạy bộ buổi sáng, tắm cũng chưa tắm, anh có chút thích sạch sẽ nhỏ, nếu như không phải là Hề Hi đâu muốn sống muốn chết, anh hoàn toàn sẽ không như vậy mà ra cửa.

Cát Phương Hoa vội vàng hỏi: “Hề Hi không sao chứ?”

“Viêm dạ dày cấp tính, tối qua ăn lẩu, về nhà lại ăn bánh kem, miệng nôn trôn tháo, lúc con đến vẫn còn đang vì đau mà khóc mãi.” Bởi vì quan hệ hai nhà rất tốt, Cát Phương Hoa vẫn thương Hề Hi như con gái, cho nên Hạng Việt cũng không dối gạt.

Cát Phương Hoa “Ồ” một tiếng, lo lắng: “Nha đầu này dạ dày từ nhỏ đã không tốt, mười tuổi lại cắt bỏ ruột thừa, làm sao vẫn không nhớ, lúc này mới mấy tháng đã uống nước đá!” Còn nói con trai: “Sao con lại trở về? Hiện tại nha đầu kia ở một mình, sao con không mang con bé về?”

Hạng Việt cười: “Hề Duy về rồi, cô ấy cũng châm cứu, đã tốt hơn, chiều con còn phải đi thăm chú Hề, trước hết trở lại.”

Cát Phương Hoa yên tâm, bảo con trai lên lầu thay quần áo, bà đến phòng khách cầm điện thoại lên gọi sang nhà Hề Hi.

Hề Hi bởi vì bị anh trai “cực kỳ tàn ác” xử phạt, vào lúc này đang sa sút đấy. Cái khác giống như chép sách phạt tiền cái gì cũng không nói, nhưng mà trước đây anh trai đã đồng ý tháng sau chi tiền cho cô mở cửa hàng, hiện tại toàn bộ bị nhớ. Đả kích quá lớn, khóc không ra nước mắt.

Ngay vào lúc này điện thoại của Cát Phương Hoa gọi tới, Hề Hi ỉu xù “A lô” một tiếng, gọi: “Mẹ Cát.”

“Bảo bối, hiện tại dạ dày còn đau không? Đợi lát nữa mẹ Cát bảo chị Trần làm chút đồ con thích ăn mang qua có được hay không?”

Con gái của bà là một nữ cường nhân, đối với Hề Hi mềm mại này bà tương đối không có sức chống cự, hơn nữa vẫn thương đứa nhỏ này từ nhỏ không có mẹ, bà lập tức dâng một phần tình thương của mẹ cho nhóc đáng thương này.

Hề Hi đối với người trưởng bối Cát Phương Hoa này cũng là hết sức thân cận, mềm mại dịu dàng nói: “Hiện tại con tốt hơn nhiều rồi, người đừng lo lắng. Anh con đi ra ngoài mua thức ăn, không nên làm phiền thẩm Trần.”

Nhìn một chút, đứa bé rất săn sóc lại hiểu chuyện! Trong lòng Cát Phương Hoa mềm nhũn: “Bảo bối a, buổi chiều mẹ Cát đi thăm con nhé?”

“Con không sao, người đừng đến, trời bên ngoài vừa mới bắt đầu mưa! Không đáng, chờ hai ngày nữa con tốt hơn, con sẽ đi thăm người!” Còn nói: “Gần đây việc học của con rất vội, lại một mực chạy tới viện phúc lợi, rất lâu không có đi thăm người, người đừng giận con.”

Cát Phương Hoa cảm động không thôi, cảm thấy Hề Hi thật là đứa bé ngoan chọc người thương yêu nhất mà bà đã từng thấy, không ai, đáng yêu hơn ba đứa con bà sinh rất nhiều! Thật là thương cũng không chê nhiều, nhìn một chút lời nói này, nhiều uất ức!

Hạng Việt ở trên lầu tắm rửa thay quần áo xong đi xuống, lại nhìn thấy mẹ mình ôm ống điện thoại ha ha hi hi ha ha ha cười, trước đó lẽ quýy đôn an anh còn không hiểu, chờ chị Trần nhỏ giọng nói cho anh biết “Hề Hi”, anh mới biết là cái gia hỏa lười xán hoa sen nào dỗ mẹ mình vui vẻ như vậy, gấu nhỏ thật sự có biện pháp đối phó với trưởng bối, khó trách cha mẹ anh chị của anh đều thích cô!

Chờ Cát Phương Hoa lưu luyến không rời cúp điện thoại, con trai đã ngồi ở phòng ăn bắt đầu uống bát súp rồi. Cát Phương Hoa ngồi xuống: “Ngày mai là ngày giỗ mẹ Hề Hi, xế chiều con đi gặp chú Hề con, nói với ông ta, đừng để người phụ nữ kia tới làm cho người ta thêm ngọt ngào, nếu ông ấy không quản được người, mẹ chính là muốn ông ấy để ý một chút.”

Thấy trên mặt con trai lộ vẻ không hiểu, nhớ tới lúc ấy người con trai này vẫn còn ở nước ngoài, không biết chuyện xảy ra năm ngoái, lúc ấy cũng không ai nói cho anh biết. Lập tức giải thích: “Ngày giỗ mẹ Hề Hi năm ngoái rất náo loạn, Sầm Úy đó cũng dẫn theo con trai ra mộ, bảo là muốn con trai đập đầu với trưởng bối cái gì, Hề □□ nặng, lúc ấy không nói gì, đứa nhỏ Hề Hi này con biết, từ nhỏ cũng bởi vì chuyện di Tò bất hòa với chú Hề mà đều không hoà nhã với Sầm Úy còn có Hề Tề. Con suy nghĩ một chút, vào ngày giỗ mẹ của con bé, tiểu tam lqđ còn có con riêng muốn đập đầu, đây không phải là vội vàng muốn cầm dao đâm lòng người ư, Hề Hi náo loạn, kết quả Hề Tề cũng không biết thế nào lại đập bẻ đầu, trường hợp lúc ấy rất loạn, Sầm Úy lại nói là Hề Hi đẩy, chú Hề lại giáo huấn Hề Hi, lúc ấy nếu không phải là Hề Duy ngăn, đoán chừng còn đánh con bé. Năm ngoái mẹ không đi, mẹ mà ở đó nhất định sẽ không như thế.” Nói xong lại than thở: “Người ta nói có mẹ kế thì có bố dượng, người như chú Hề cũng không ngoại lệ, cho dù bình thường không lộ rõ, nhưng cuối cùng vẫn là rất thương Hề Tề, cho dù cũng quan tâm Hề Hi, rốt cuộc vẫn là kém thằng nhỏ đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 08

Edit: Thanh Hưng

Hôm nay cũng là mưa phùn rả rích giống như ngày hôm qua, giống như mưa bụi, rơi vào người rất không thoải mái.

Hạng Việt ở nhà ăn xong cơm trưa, sau khi nghỉ ngơi lập tức lái xe đi tới cửa Hề Trạch ở Thành Tây.

Nhà họ Hề ở ngoại ô thành phố, tự mình xây nhà. Ban đầu là mời kiến trúc sư nước ngoài thiết kế kiến tạo, giống qđ như tòa thành thời Trung Cổ, kể cả vườn hoa trước sau, diện tích rất rộng, cực đẹp.

Nghe nói mỗi viên ngói mỗi viên gạch nơi này đều là lúc trước mẹ Hề Hi tự thân tự lực, không mượn tay người khác, toàn bộ là chính mình một người bận trước bận sau, ném tất cả tâm huyết mới chế tạo ngôi nhà như quẻ hương mộng ảo này.

Lúc xây căn nhà này hy vọng sau khi người một nhà vào ở sẽ tràn đầy hạnh phúc.

Đáng tiếc.

Việc đời khó đoán, lại nói làm người ta thổn thức, người mới thay mặt người cũ, nơi này đã sớm là vật còn người mất.

Hề Bá Niên đang ở nhà chờ anh. Người giúp việc dẫn Hạng Việt vào phòng, từ đại sảnh xa hoa quẹo trái vào phòng tiếp khách lấp đặt thiết bị thanh lịch hào phóng, liếc mắt lập tức nhìn thấy cảnh tượng một nhà ba người vui vẻ hòa thuận ngồi trên ghế sa lon bên kia xem ti vi: Hề Tề ngồi ở bên trái cha, Sầm Úy ngồi ở bên phải chồng, Hề Bá Niên ở chính giữa, hai cánh tay, vừa ôm con trai, vừa nắm tay vợ, mỗi người đều mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, nhìn qua cực kỳ ấm áp.

Hạng Việt chẳng biết tại sao, đột nhiên nghĩ tới buổi sáng lúc Hề Hi co rúc ở trên giường ôm bụng đau khóc mãi, mẹ nói cô bé là nhỏ đáng thương, lúc này có đối lập, thật đúng là làm cho người ta thương tiếc.

Hề Bá Niên đã thấy anh, Hạng Việt chủ động đi tới, trên mặt anh tuấn hiện lên ý cười nhu hòa: “Chú.”

“A Việt.” Trên mặt Hề Bá Niên cũng hiện ra vẻ hiền từ mỉm cười của trưởng bối đối với văn bối, ông ta năm nay mới vừa tròn 50, lại như cũ không thiếu sức quyến rũ của người đàn ông thành thực, vóc người giữ rất tốt, nếp nhăn cũng ít, nhìn qua giống như tuổi hơn bốn mươi. Tướng mạo Hề Duy thật sự được di truyền phần lớn từ ông ta, dáng dấp hai cha con rất giống nhau, đều là ngũ quan rõ ràng, có góc cạnh như điêu khắc, hình dáng mất thâm thúy, thời điểm không cười lộ ra lạnh lùng cùng uy nghiêm, lúc cười lên lại làm cho người ta kinh ngạc.

Hề Bá Niên buông lỏng tay nắm tay vợ, ý bảo anh ngồi. Lại vỗ vỗ vai con trai: “Gọi anh đi.”

Hề Tề mười tuổi rất hiểu chuyện, khéo léo đứng lên gọi anh. Dáng dấp cậu ấy càng giống như mẹ Sầm Úy, gương mặt có chút bình thường, mắt một mí, từ sống mũi đến ánh mắt đều là tròn, đáng yêu, cũng không tinh xảo.

Hạng Việt cười cười với Hề Tề, sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu ấy. Sau đó mới nhìn Sầm Úy, nhàn nhạt gọi di Sầm.

Bởi vì năm đó quan hệ của Cát Phương Hoa và mẹ Hề Hi không tệ, cho nên vô cùng ghét loại tiểu tam phá hư gia đình Sầm Úy này. Người nhà họ Hạng chịu ảnh hưởng của bà, lại thân quen với hai duy nhất tại anh em nhà họ Hề, đối với Sầm Úy không thể nào thích. Thật ra thì không chỉ Cát Phương Hoa, xã hội thượng lưu đoán chừng không có vị chính thất phu nhân nào thích tiểu tam Sầm Úy này, thích bà ta khác nào khích lệ chồng mình bên ngoài nuôi tiểu tam, mất mặt! Cho nên đã nhiều năm như vậy, Sầm Úy vẫn không có chân chính dung nhập vào giới thượng lưu, mọi người xem ở mặt mũi của Hề Bá Niên sẽ cho chút thể diện thôi, thật lòng đối đãi để mắt là không có.

Hiển nhiên Sầm Úy cũng tự biết rõ, trước kia cũng thử lấy lòng những người này, sau lại thấy không được thì thôi. Sau đó tự thay đổi tư thái, thật giống như rất có cốt khí, như vậy ngược lại càng làm cho Hề Bá Niên thương tiếc bà ta. Người phụ nữ này rất thông minh, trí tuệ cảm xúc cao, bàn về tâm cơ có thể bỏ rơi người bình thường vài con phố, cho nên năm đó mới có thể được miễn cưỡng cho là đoan chính, thanh tú thành công dành được thượng vị.

Như vậy thì cho dù thái độ Hạng Việt lạnh nhạt, Sầm Úy lại thật giống như không thèm để ý, bà ta cười tươi như gió xuân, hết sức dịu dàng tao nhã, trong miệng nói: “A Việt, cháu tới vừa đúng, trong nhà có bạn bè đưa tới cá biển mới mẻ, buổi tối ở lại uống một chén với chú của cháu.” Lại nói với Hề Bá Niên: “Tôi đưa A Tề đi làm bài tập, các người nói chuyện đi.” Nói xong đồng thời đứng lên, lôi kéo con trai đi ra ngoài.

Hề Bá Niên đối với vợ con biết tiến lùi rất hài lòng, cho đến khi không thấy được vợ con rồi, mới quay đầu trò chuyện với Hạng Việt.

Hề Duy đẩy cửa đi vào, thấy em gái đang gọi điện thoại. Vốn định đi ra ngoài, Hề Hi lại ngoắc ngoắc tay, nói đùa chút với đầu điện thoại kia, sau đó che ống nói nói với anh trai: “Hạ Ý bọn họ muốn đến tìm em, anh, để cho bọn họ tới nhé?”

Hôm nay vốn nên là đi cô nhi viện phía Bắc thành phố đưa quà tặng, bởi vì bị bệnh, chỉ có thể vắng mặt, để Phó Xã trưởng Hạ Ý dẫn đội. Bọn họ bây

giờ giúp xong, Tần Du Nhiên đề nghị đi thăm nhóc đáng thương bị bệnh, đề nghị này tự nhiên nhận được phụ họa của cả đám, cuối cùng do Hạ Y làm đại biểu gọi cú điện thoại này.

Ấn tượng của Hề Duy đối với mấy người Hạ Y này còn có thể, nhất là lần trước em gái bị lưu manh bao vây, biểu hiện của những người này cũng không tệ, chưa từng xuất hiện tình huống bị bỏ lại phía sau, cho nên cũng không phản đối Hề Hi tiếp tục quen thân với bọn họ. Vào lúc này by thanh hưng cũng tự nhiên sẽ không lắc đầu nói không cho, gật đầu nói: “Tùy em.”

Hề Hi nhận được đồng ý của anh trai, thật sự vui mừng, báo địa chỉ hiện tại của mình với bên đầu điện thoại kia, còn nói bọn họ đến thì ấn chuông cửa, phòng 1202. Sau lại gọi điện thoại cho chỗ người bảo vệ, tránh lát nữa ngay cả cửa chính bọn họ cũng không vào được.

Thật ra thì nếu như muốn bớt việc, có thể giống như đối với Hạng Việt, nói mật mã từ cửa chính đến chỗ bảo vệ cho bạn tốt, nhưng người có ý thức an toàn như anh trai vậy chắc chắn sẽ không đồng ý, cho nên Hề Hi cũng chỉ có thể làm từng bước. Hiện tại cô là “tội nhân”, đương nhiên là càng thành thật hơn càng tốt.

Chờ sắp xếp xong xuôi, gấu nhỏ đưa tay kéo kéo cánh tay anh trai, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nháy mắt làm nũng: “Anh ~ buổi tối em muốn ăn vịt Bát Bào anh làm ~”

“Dạ dày em không thoải mái, buổi tối chỉ có cháo cải thìa với củ từ và táo đỏ.”

“Vậy em muốn uống cháo trứng muối thịt nạc.”

“Em còn rất biết thay đổi.” Hề Duy mỉa mai cô một câu.

Hề Hi lại cười, lắc lắc cánh tay anh trai không buông ra, Hề Duy rốt cuộc vẫn là cưng chiều cô, bình thường chỉ cần cô nói ít khi không đáp ứng. Như thế thì cho dù mới vừa phạt qua cô, nhưng vẫn là sẽ tận lực cưng chiều, Hề Hi lại quần một lát, anh ấy lại gật đầu đồng ý: “Vậy thì cháo thịt nạc cùng cải thìa.”

Anh trai đối với cải thìa là có nhiều chấp nhất a, Hề Hi khổ sở nghĩ.

Từ lúc Hạ Y gọi điện thoại nói muốn tới đây đã qua hai giờ, cô nhi viện phía Bắc cách nội thành không xa, theo lý thuyết người sớm nên đến rồi. Hề Hi vừa định gọi điện thoại thúc giục, Tần Du Nhiên lại gọi điện thoại tới đây: “Hạ Y xảy ra tai nạn xe cộ! Bây giờ chúng tôi đang ở bệnh viện! Không qua được chỗ cô rồi.”

Hề Hi có chút mơ hồ, trong đầu trống rỗng: “Tai nạn xe cộ?!”

Tần Du Nhiên vội vàng bổ sung: “Bảo bối, tai nạn nhỏ, bị thương ở chân, không có việc gì lớn, cô đừng lo lắng.”

Thì ra là tai nạn nhỏ, mới vừa rồi Hề Hi gần như đều quên hít thở, vào lúc này mới thở một hơi thật dài, vỗ ngực nói: “Làm tôi sợ muốn chết, sao lại xảy ra tai nạn xe cộ? Kỹ thuật lái xe của Hạ Y tốt như vậy!”

Tần Du Nhiên nói: “Đừng nói, thật là xúi quẩy! Không biết chó nhà ai lại không buộc dây xích cứ thế trực tiếp chạy lên đường lớn, Hạ Y chính là vì tránh con chó đó mới đụng vào cột điện đấy! Lúc chúng tôi chạy tới, chó đã sớm chạy!”

Hề Hi kêu một tiếng: “Hạ Y thật là xui xẻo. Vậy anh ta ở bệnh viện nào?”

“Tổng viện quân khu.” Tần Du Nhiên đáp, còn nói; “Cô muốn tới đây sao? Đừng đến, người nhà Hạ Y đều đến, mấy chục người hò hét loạn lên, thân thể cô cũng không tiện, đợi ngày mai hãy đi, chân của anh ta bị gãy, phải ở ở bệnh viện lâu một chút, sớm một ngày chậm một ngày cũng không đáng kể!”

Nghĩ đến đoàn người trong nhà Hạ Y, Hề Hi nuốt nước miếng một cái, không tiền đồ đón nhận đề nghị của bạn tốt.

Chờ cúp điện thoại, cô lập tức không kịp chờ đợi xuống giường đi ra ngoài tìm anh trai. Hề Duy đang vội vàng trong phòng bếp, nghe tiếng động quay đầu lại, thấy em gái vội vàng vàng chạy vào, anh để muỗng canh xuống, hỏi thế nào.

Hề Hi nói với anh trai: “Anh, Hạ Y xảy ra tai nạn xe cộ!” Sau đó vội vã cuống cuồng hỏi: “Anh nói chị gái của anh ta sẽ tới liều mạng với em hay không?”

Hề Duy vỗ xuống ót của cô: “Nói hươu nói vượn cái gì!”

“Thật nha!” Về mặt Hề Hi đau khổ nói: “Hạ Nhiễm vốn không thích em, chị ta lại rất cưng chiều Hạ Y, lần này Hạ Y bởi vì đi cô nhi viện quay lại gặp em mà trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, chị ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho em đấy!”

Chỉ cần nghĩ tới gương mặt trong sáng xinh đẹp của Hạ Nhiễm, còn có võ lực một chưởng có thể đập vỡ viên gạch, cô đã cảm thấy trở về chính mình chắc phải bị đánh!

Hề Duy thấy em gái thật sự lo lắng, có chút buồn cười: “Có ngọc hay không, có anh ở đây, cô ta không dám đụng vào em.”

“Vậy ngày mai đi đốt tiền cho mẹ xong em theo anh đi bệnh viện.”

Làm một người anh trai cưng chiều em gái, còn có thể nói thế nào? Đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Buổi tối Hạng Việt từ Hề Trạch về đến nhà, tạm biệt bảo vệ tư nhân của nhà họ Hề đã giúp đỡ đưa anh về, xoa ấn đường đi vào cửa.

Cát Phuong Hoa ngồi thấy con trai một thân mùi rượu, có chút không vui: “Sao chú Hề để cho con uống nhiều như vậy!”

“Trò chuyện vui mừng là uống thêm vài chén.” Hạng Việt ở trước cửa đôi dép, nói với mẹ: “Con đã nói với chú Hề rồi, ngày mai sẽ không để cho người ngoài đi thăm mộ.” Vốn là làm người ngoài cũng là vấn đề anh không nên nói cái này với Hề Bá Niên, nhưng bởi vì quan hệ quá quen, cho nên Hạng Việt nói cũng không còn quan hệ, huống chi là mẹ mình nhấn lời, cũng không tính quá phận.

“Sầm Úy nghe được chắc phải tức chết.” Cát Phuong Hoa hả hê. Lại để cho chị Trần đi phòng bếp nấu canh giải rượu, muốn đỡ con trai, Hạng Việt khoát tay: “Con không uống bao nhiêu, mẹ đừng lo lắng. Cha còn chưa trở lại?”

“Anh con gọi điện thoại, nói buổi tối muốn mời người ở thị cục ăn cơm. Hiện tại mới hơn tám giờ, không tới mười giờ khẳng định không về được.”

Hạng Việt “Oh” một tiếng, muốn lên lầu thay quần áo. Cát Phuong Hoa vẫn là không yên lòng, con trai lên cầu thang, bà vẫn ở phía sau giương tay, để tránh anh uống nhiều quá chân không vững bước hụt lqđ cầu thang ngã xuống. Hạng Việt nhìn, trong lòng có chút xúc động, rốt cuộc có mẹ ruột vẫn tốt. Anh lại nghĩ tới một màn nhìn thấy lúc chiều ở nhà họ Hề kia, một nhà ba người quá mức vui vẻ hòa thuận, nhóc đáng thương Hề Hi này sao có thể chen vào đây?

Vào phòng tắm rửa, lúc đi ra lại nhìn thấy điện thoại di động có tin nhắn, là nhóc đáng thương nhắn tới, hỏi anh đã từ nhà lão đầu về chưa. Dĩ nhiên cái “lão đầu” này là chỉ cha ruột cô Hề Bá Niên.

Hạng Việt buồn cười, cũng không nhắn lại, trực tiếp gọi điện thoại tới, chỉ vang một tiếng, đầu kia đã thông, sau đó trong điện thoại lập tức truyền đến âm thanh mềm mềm mại mại của nhóc đáng thương: “Hạng Việt, ngày mai anh phải đi bệnh viện làm sao?” Cũng không nói về cha Hề Bá Niên, lại hỏi anh có đi làm hay không? Hạng Việt nhú mày: “Ngày mai là thứ hai, phải đến bệnh viện báo cáo.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 09

Edit: Thanh Hưng

Hôm sau là thứ hai, cuối cùng bầu trời cũng trong. Buổi sáng Hề Hi theo anh trai tới nghĩa trang tảo mộ đốt vàng mã cho mẹ, lúc bọn họ đến, cũng giống như năm trước, cha Hề Bá Niên đã chờ ở nơi đó.

Trước bia mộ bày mười mấy vật tế, hàng năm đều trang trọng như vậy. Hương đốt trong bát hương còn dài có nửa ngón tay, bên cạnh ông ta vèn vèn chỉ có hai người phụ tá và một người tài xế đi theo tùy lqđ thân, không có người không liên quan tới chướng mắt.

Nhớ tới kịch nháo năm ngoái, Hề Hi khinh thường cong miệng, anh trai Hề Duy đã gọi “Cha”, cô lại hơi mím môi cúi đầu giả bộ căm. Hề Bá Niên sớm thành thói quen con gái tùy hứng, cũng biết cô kiên trì, trong mấy ngày gổ vợ này là không thể nào nghe tiếng gọi cha từ trong miệng cô.

“Đến đây đi, trước thắp cho mẹ các con nén hương.”

Lễ tảo mộ đơn giản đúng là một bộ kia, dâng hương, đốt vàng mã, dập đầu, từ lúc tám tuổi Hề Hi đã đi theo anh trai nên quen thuộc toàn bộ quá trình này, lúc này làm thuận buồm xuôi gió giống như ăn cơm đi ngủ một dạng. Quỳ ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn ảnh trắng đen trên mộ bia, người phụ nữ trong ảnh mặc sườn xám hoa nhỏ, tóc dài buộc thành búi ở sau đầu, ngũ quan tinh xảo mà xinh đẹp, khí chất cao nhã động lòng người, xinh đẹp giống như tranh vẽ.

Đó là mẹ của cô, bà ấy qua đời lúc cô mới tám tuổi, đã được mười năm, trí nhớ đã sớm mờ hồ, cho dù thấy ảnh, lúc này cũng không cảm thấy thương cảm thế nào. Nhớ khi còn bé rất hay khóc, từ từ dĩ nhiên không thể lại đau lòng, thời gian ngày từng ngày trôi qua, cô từ đứa bé tám tuổi đến hiện tại đã mười tám tuổi, vết thương vẫn như cũ tồn tại ở trong trí nhớ, lại sớm không thể lại tổn thương lòng của cô được nữa.

Đối với cha, đối với tiểu tam, đối với Hề Tễ, nói thù hận thì hơi quá, nhưng chán ghét khẳng định là có, không liên quan đến cái khác, chỉ cần là người bình thường đều sẽ không thích chuyện cha ruột mình ở bên ngoài tìm tiểu tam sinh con hoang gián tiếp hại chết mẹ ruột như vậy. Cho dù mẹ ruột chết bởi tai nạn xe cộ, nhưng nếu không phải năm đó là cha nhất định ly hôn, mẹ cũng không lái xe đi ra ngoài du lịch giải sầu cuối cùng tai nạn mà chết. Đây là quan hệ nhân quả, một cái vòng quái dị, cha, Sầm Úy đều không thể trốn tránh trách nhiệm. Cho dù cô không đến nỗi báo thù rửa hận cái gì, nhưng cũng không thể thờ ơ ơ hồ.

Tảo mộ xong, cha con ba người trở về. Hề Bá Niên và con trai đi ở phía trước, nói chuyện công việc, Hề Hi an tĩnh đi bộ theo ở phía sau.

Đến trước xe thì nghe được anh trai nói nhỏ hai tiếng, biết anh giải tòa rồi, Hề Hi rất tự giác, trực tiếp mở ghế trước ra ngồi xuống, sau đó khóa cửa xe một cái, cũng không quản cha ruột còn đứng ở bên ngoài hay không.

Hề Bá Niên nghiêng đầu liếc mắt nhìn, không nói gì, chỉ nói với con trai: “Bên phía nước Anh kia con bớt thời gian đi một chuyến, khảo sát thực địa một chút, ta có chút không yên lòng với nhà đầu tư bên kia. Bác Hạng con cũng rất coi trọng hạng mục này, nhưng tốt nhất chúng ta vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn, nếu như lần này thuận lợi, Hề thị chúng ta cũng không phải là không thể vượt qua thời gian.”

Đối với công sự Hề Duy cũng không mơ hồ, anh ta không do dự, lập tức gật đầu nói được: “Con an bài chuyện của công ty một chút, sẽ lập tức lên đường.”

Hề Bá Niên nhìn con trai lớn càng lúc càng giống mình, có chút vui mừng vỗ vỗ vai anh ta: “Mấy năm này con làm vô cùng tốt, Hề Duy, con rất ưu tú, làm cha, cha vì con mà kiêu ngạo. Chờ tất cả hạng mục lần này đều kết thúc, cha sẽ tuyên bố từ chức tổng giám đốc, về sau toàn bộ Hề thị đều giao cho con phụ trách.”

Hề Duy cũng không có vì thế mà cảm thấy mừng rỡ, anh ta chỉ là nhàn nhạt nhìn cha một cái: “Người còn trẻ, chuyện này bây giờ nói tới quá sớm.”

“Ta đã già,” Hề Bá Niên cười cười, vân vân ở khỏe mắt rất rõ ràng, cũng không có vẻ xấu xí, ngược lại có một vẻ phong độ đặc biệt, “Sau này sẽ là thiên hạ của những người tuổi trẻ các con. Bác Hạng con cũng quyết định năm nay sẽ lui xuống, giao công ty cho A Trác xử lý, chúng ta đã thương lượng rồi, đến lúc đó hai nhà cùng nhau làm bữa tiệc đồng thời tuyên bố với bên ngoài chuyện này.”

A Trác là anh trai của Hạng Việt Hạng Trác, cũng là nhân vật hô phong hoán vũ trong thế hệ trẻ ở Vũ Lăng.

Hề Duy không nói thêm nữa, anh ta cũng không phải thích nói đi nói lại một chuyện, nếu cha đã quyết định rồi, như vậy tùy ông ấy cũng tốt.

Tầm mắt Hề Bá Niên không nhìn được nhìn về phía con gái ở trong xe, cho dù cửa sổ xe dán màng không thấy được bên trong, nhưng vẫn là không nhìn được liếc mắt nhìn chăm chăm, lắc đầu mà thở dài: “Đứa nhỏ này đoán chừng là sẽ hận ta cả đời, ngày hôm qua Hạ Y xảy ra tai nạn xe cộ, nếu đi bệnh viện hỏi thăm con nhớ đi cùng với con bé, quan hệ của người nhà họ Hạ rất phức tạp, ta sợ con bé gặp phải chút không vừa mắt, đến lúc đó lại thua thiệt.”

Chờ Hề Bá Niên ngồi xe lqđ rời đi, Hề Duy mới về trong xe mình. Hề Hi đang cầm điện thoại cùng một đám người hỏi thăm tình huống Hạ Y, thấy anh trai cuối cùng cũng ngồi vào, cô nhủ nhủ lỗ mũi: “Lão già càng ngày càng dài dòng, ở chỗ này còn có thể lôi kéo anh nói công sự, cũng không sợ buổi tối mẹ đi vào trong mộng tìm ông ta nói chuyện!”

Hề Duy gõ xuống cái trán của em gái, nhưng cũng không trách cứ sự vô lễ của cô, chỉ là hỏi: “Em muốn đến thăm bệnh viện hay là về nhà thay quần áo trước?”

“Em một thân màu đen đi bệnh viện nhiều điểm xấu a,” Hề Hi gạt nhẹ màu đen của mình, “Vẫn là về nhà đổi bộ không thâm trầm thế này, dù sao cũng là đi thăm bệnh, Hạ Y thì không sao, những người khác nhà bọn họ thấy được khẳng định mất hứng.”

Ngày đầu tiên Hạng Việt đi làm, không có an bài công việc gì. Anh là chuyên gia não khoa bệnh viện đặc biệt mời về, thân phận xem như là cao cấp. Có phòng làm việc riêng biệt, lại có hai người trợ thủ, cùng với một chút quyền hạn đặc biệt. Trước trước đó viện trưởng dẫn anh giới thiệu với một ít bác sĩ lãnh đạo bệnh viện một lần, thời gian còn thừa lại hôm nay anh tương đối tự do.

Hề Hi gọi điện thoại tới đây, hỏi anh: “Anh giúp em đi thăm Hạ Y chưa?”

Hạng Việt chợt nhớ lại là có chuyện như vậy. Tối hôm qua cho dù anh không uống say, nhưng là uống không ít, cô không đề cập tới, anh thật đúng là quên. Để xuống quy định chế độ của bệnh viện mới xem được một nửa, từ trên ghế làm việc đứng lên, thông dong nói: “Hiện tại anh mới vừa rảnh rồi, lập tức đi giúp em xem một chút, em còn chưa có nói cho anh biết số phòng bệnh của cậu ta.”

“Tối hôm qua em có nói cho anh biết rồi.”

“Hề Hi, anh bảo đảm em chưa nói cho anh.”

Anh nói khẳng định như vậy, Hề Hi lập tức cảm thấy có chút mơ hồ, nghĩ tới tối hôm qua có thể thật by Thanh Hưng quên nói cũng không biết chừng, cũng không rồi rầm loại chi tiết nhỏ này, báo lại số phòng bệnh của Hạ Y, lại bắt trọng điểm: “Là khoa xương, nhà C khu nội trú, đừng nhầm đấy!”

Tổng viện quân khu diện tích rất lớn, kiến trúc tốt có vài tòa, riêng khu nội trú đã có ba tòa, và lại vị trí chằng chịt không đồng nhất, khoảng cách ở giữa còn có chút xa, cũng không phải là sắp xếp theo thứ tự. Hạng Việt tìm phụ tá Tiểu Giang, bảo anh ta dẫn mình tới khoa xương nhà C phòng bệnh Hạ Y.

Hạ Y ở phòng đơn, anh gõ cửa đi vào, trong phòng bệnh lại không có ai. Hạng Việt hỏi y tá đi ngang qua, cho dù y tá không biết anh, lại biết Tiểu Giang bên cạnh. Chuyện chuyên gia khoa não nhảy dù không phải bí mật trong bệnh viện, y tá nhìn thấy Tiểu Giang cũng đã đoán được vị bác sĩ mặc áo khoác trắng anh tuần lại xa lạ trước mắt này là ai.

Có chút ngượng ngùng, y tá xinh đẹp thủ thi thủ thi đáp: “Bệnh nhân ở phòng bệnh này chuyển tới tầng 23 phòng bệnh cán bộ rồi, anh có thể đến tầng 23 hỏi một chút.”

Vì vậy Hạng Việt và Tiểu Giang tiếp tục chiến đấu ở tầng 23, rất khó khăn mới tìm được phòng bệnh của Hạ Y.

Anh gõ cửa đi vào, Hạ Y đang bị mẹ cho ăn canh gà, thấy Hạng Việt, kinh ngạc: “Sao anh lại tới đây?”

“Nha, Hạng Việt?!”

Hạng Việt còn chưa lên tiếng, mẹ ruột Hạ Y vui mừng trước, để chén canh xuống tủ nhỏ, đứng lên nói: “Cậu trở về khi nào? Thời điểm lễ mừng năm mới tôi gặp được mẹ cậu, bà ấy còn nói cậu phải ở nước ngoài một năm nữa!”

Đều là một khu, trưởng bối ở giữa hầu như đều biết nhau. Vừa vặn, quan hệ giữa mẹ Hạ và Cát Phương Hoa lại tốt, bà ấy cũng coi như là nhìn Hạng Việt lớn lên, Hạng Việt chỉ có thể trước không để ý tới vấn đề của Hạ Y, ngược lại cùng trưởng bối chào hỏi: “Di Lý, di khỏe chứ, con là hai ngày trước mới trở về, bây giờ đang công tác ở bệnh viện này.”

“Con công tác ở bệnh viện này?!” Nụ cười trên mặt tròn của Lý Chân càng thêm xán lạn: “Ai yêu, đây thật là khéo, ngày hôm qua em trai con gặp xui xẻo, lái xe đụng gãy chân, con mau đến xem nó có sao không? Tương lai sẽ không hỏng chứ?”

Có người nguyên rủa con trai mình như này sao? Hạ Y cau mày: “Mẹ, anh ta cũng không phải là bác sĩ khoa chỉnh hình!” Lý Chân liếc nhìn con trai: “Con biết cái gì, A Việt cũng không phải là người bình thường, cậu ấy cái gì cũng biết!” Vừa nhiệt tình kêu Hạng Việt: “Nhanh, mau đến xem chân em trai con, trước đó bác sĩ nói không rõ ràng gì, trái một cái đại khái, bên phải một cái khả năng, làm cho lòng người cũng không nắm chắc.”

Hạng Việt có chút dờ khóc dờ cười: “Di vẫn nên nghe bác sĩ phụ trách, con là bác sĩ thần kinh, khoa chỉnh hình không phải là sở trường của con. Con tới là Hê Hi nhờ con đi xem một chút Hạ Y bị thương có nặng hay không, hôm nay cô ấy đi tảo mộ, muộn một chút mới có thể đến.”

Vậy cũng là biến tướng trả lời vấn đề của Hạ Y. Hạ Y nghe nói là Hê Hi bảo anh ta đến, trên mặt lộ ra cười yếu ớt: “Cô ấy hôm nay không có cách nào, ngày mai tới cũng không sao, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy.” Ý bảo mẹ đưa đi động đưa cho cậu ta, Lý Chân cũng thật thích Hê Hi, vừa đưa điện thoại cho con trai vừa tiếp chuyện: “Đứa nhỏ này, tuổi còn nhỏ đã hiểu chuyện như vậy. Tảo mộ? Oh. . . Hôm nay là ngày giỗ mẹ của con bé đúng không?”

Ở trong hội, chuyện của nhà họ Hê không tính là bí mật gì, chuyện cụ thể trải qua năm đó như thế nào không có nhiều người biết, nhưng nguyên nhân đại khái gây ra kết quả lại không gạt được bao nhiêu người. Huống chi còn có tiểu tam Sầm Úy quang minh chính đại tiến dần từng bước đó, Lý Chân than thở nói: “Hê Hi là một đứa bé đáng thương.”

Bên kia Hạ Y đã bấm điện thoại của đứa bé đáng thương, cậu ta nói về phía ông nói: “Tôi không có việc gì, ngày mai cô tới thăm tôi cũng được. A, chị tôi không ở đây, hôm nay chị ấy có chuyện không tới được, ừ, mẹ tôi ở đây, đây chính là số điện thoại di động của mẹ tôi, ngày hôm qua điện thoại di động của tôi bị rơi vỡ rồi, còn chưa có mua mới. Cô đã sắp đến? Vậy cô đến đây đi, tôi dời phòng bệnh rồi, ở tầng 23, phòng 2303.”

Cúp điện thoại, Lý Chân hỏi: “Hê Hi tới?”

Hạ Y nói: “Cô ấy nói một chút nữa là đến.” Lại không nhận được cười: “Cô ấy sợ chị của con, mới vừa rồi còn cố ý hỏi con chị có ở đó hay không. Nếu như mà chị của con ở đây, có thể cô ấy sẽ không tới.”

Lý Chân cũng cười: “Lần đó chị con cũng không nên hù dọa con bé, nhìn xem dọa sợ con bé rồi.” Nhìn Hạng Việt lộ vẻ ngạc nhiên, lại giải thích nói: “Thời gian trước mấy người Hạ Y đến viện phúc lợi Di Hòa ở thôn Nam Hồ làm chuyện tốt, bị mấy tên lưu manh bám lấy, mấy bé trai như Hạ Y vì bảo vệ mấy cô gái nhỏ như Hê Hi đã đánh nhau với mấy tên côn đồ đó, bị thương một chút. Nhiệm Nhiệm từ nhỏ đã thương em trai nó, vì chuyện này tức không chịu được, còn giận chó đánh mèo đến Hê Hi. Sau lại còn đặc biệt ở trước mặt Hê Hi dùng tay bốc cục gạch ra, từ đó về sau đứa nhỏ này chỉ sợ Nhiệm Nhiệm.” Nghĩ đến con gái dữ dội có khuynh hướng bạo lực, bà ấy cũng rất bất đắc dĩ.

Hạng Việt rất thông minh, suy nghĩ một chút, đã hiểu. Khó trách gấu nhỏ muốn anh tới phòng bệnh thăm trước, thì ra là vì đánh mờ đường cho cô. Gấu nhỏ này tâm tư không ít, khôn vặt đoán chừng đều dùng trên đây rồi, cho dù rất làm cho người ta không nói được lời nào, rồi lại không nhận được làm cho lòng người sinh ra buồn cười.

Lý Chân vẫn nghĩ muốn Hạng Việt xem chân cho con trai, Hạng Việt bất đắc dĩ, mới vừa rồi may mà đã đuổi Tiểu Giang rồi đi, phòng bệnh cũng không còn có người khác, thịnh tình khó chối, chỉ có thể nhận lấy cuộn phim của Hạ Y nhìn một chút, sau đó nói: “Cũng không tính là nghiêm trọng, phối hợp trị liệu cho tốt, sau khi bỏ thạch cao đi, lại phối hợp thảo dược Trung y trị liệu, cũng sẽ không lưu lại di chứng về sau.” Còn nói: “Chẳng qua dù sao con cũng không phải là bác sĩ khoa chỉnh hình, tốt nhất vẫn là đi nhờ bác sĩ phụ trách của Hạ Y nói lại rõ ràng một chút, bình thường bác sĩ nói chuyện tương đối hàm súc bảo thủ, di cũng đừng quá lo lắng.”

Rất kỳ quái, trước đó bác sĩ phụ trách của Hạ Y nói một đồng, Lý Chân cảm thấy tất cả đều là nói nhảm, nhưng Hạng Việt nói cũng chỉ là lời nói bên ngoài, Lý Chân lại coi như chân lý, bà ấy gật đầu liên tục, giống như Hạng Việt nói lời nói khó lường gì, để cho Hạ Y chứng kiến toàn bộ quá trình không nói nên lời.

Hê Hi ôm bó hoa, đi theo anh trai thuận lợi đến phòng bệnh ân cần hỏi han người bạn nhỏ một lần. Có câu nói, trăm nghe lqđ không bằng một thấy, trước đó trong điện thoại bạn bè đều nói Hạ Y bị thương không nặng, thật sự nhìn thấy, thật ra thì cảm thấy cậu ta vẫn là có chút thảm. Chân trái bó thạch cao treo lên, trên đầu trên mặt đều có vết thương, nếu trên gương mặt xinh đẹp như vậy lại để lại sẹo vậy thì thật là có lỗi. Hê Hi chớp mắt hỏi: “Anh không đau à?”

Mắt Hạ Y tròn trắng: “Cô nói có đau hay không? Tối qua sau khi hết thuốc tê tôi đau đến không ngủ được!”

Hề Hi bĩu bĩu môi: “Tôi quan tâm anh, nói chuyện với anh, làm gì tức giận như vậy a?” Thấy mẹ Hạ Y đi nhà vệ sinh còn chưa ra, anh trai và Hạng Việt ở bên ngoài phòng khách nhỏ không biết nói gì, cô nhỏ giọng hỏi: “Chị anh không nói gì chứ?”

“Chị ấy có thể nói cái gì, tôi tự lái xe không cần thận chẳng lẽ còn có thể oán người khác.” Hạ Y cau mày nhìn cô hỏi: “Ngày đó rốt cuộc chị tôi làm gì cô, sao cô sợ chị ấy như vậy?” Ngay trước mặt bỏ đôi gạch sao có thể sợ đến như vậy?

Hề Hi buồn buồn nói: “Cũng không phải là sợ, chính là cảm thấy chị anh không thích tôi, thời điểm nhìn tôi ánh mắt thật hù dọa người.” Đó không phải là một loại hung ác, nhưng dù sao cũng sẽ làm cho người khác cảm thấy rất không thoải mái.

Cái này Hạ Y thật đúng là không có chú ý tới, cậu ta kinh ngạc: “Ánh mắt chị tôi nhìn cô rất kinh khủng sao? Tôi cảm thấy được giống như không có chứ?”

Hề Hi lắc đầu: “Nói anh cũng không hiểu, dù sao tôi rất sợ chị ấy.”

Khéo léo từ chối mẹ Hạ Y giữ lại, ba người Hề Hi ngồi không bao lâu đã rời khỏi phòng bệnh. Đã sắp buổi trưa, Hề Duy đề nghị đi ăn cơm, Hạng Việt xem đồng hồ, nói: “Đi phòng làm việc của tôi trước, tôi thay quần áo.” Anh vẫn còn đang mặc áo khoác trắng, bóp da và chìa khóa xe vẫn ở phòng làm việc.

Nhà hàng được chọn là một nhà hàng Tây lân cận bệnh viện, dạ dày Hề Hi không tốt, muốn ăn thịt bò bít tết cũng không được, cuối cùng chọn cá. Ăn được một chút, Hề Duy nhận được điện thoại của cấp dưới ở công ty, có phần tài liệu quan trọng cần anh lập tức xử lý. Bất đắc dĩ, chỉ có thể giao em gái cho Hạng Việt, anh vội vàng đi công ty làm việc.

Anh trai đi, Hề Hi có chút không vui. Hạng Việt thú vị nhìn cô: “Anh trai em vội công việc nên em không vui?”

Hề Hi liếc mắt, ngại biện: “Em cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, có cái gì mất hứng?” Nói xong cúi đầu chuyên duy nhất tại lê-quý-đôn tâm ăn, cũng không để ý người khác. Hạng Việt kinh ngạc: “Tức giận?” Thấy cô không lên tiếng, anh có chút mờ mịt, không hiểu cô đang giận cái gì. Sau một lát nghe được âm thanh hút mũi, tâm tình Hạng Việt hơi kì lạ, để thìa xuống, đưa tay nhắc cằm cô lên, thấy là thật khóc, nước mắt chảy đầy mặt, mắt to long lanh ướt nhẹp, nhìn qua đáng thương cực kỳ.

Hạng Việt thấy buồn cười. Dùng khăn giấy trên bàn lau mặt giúp cô, dịu dàng hỏi: “Sao lại khóc, hả?”

Hề Hi không nói lời nào, chính là khóc. Từ vốn là an tĩnh khóc càng về sau phát ra nhẹ nhàng nức nở nghẹn ngào, giống như mèo, cổ tình nước mắt còn càng chảy càng mãnh liệt. May ở chỗ này là phòng đơn, nếu như là ở đại sảnh, không biết bị bao nhiêu người vây xem.

Hạng Việt thấy cô chỉ là khóc, khuyên lại khuyên không được, chỉ đành phải đề nghị: “Anh gọi điện thoại cho anh trai em?” Anh đoán gấu nhỏ khóc, phần lớn có thể là bởi vì Hề Duy đột nhiên rời đi.

Anh muốn lấy điện thoại di động trong túi áo ra, cô lại bắt lại tay anh: “Anh đừng.” Cuối cùng cô cũng mở miệng nói rồi, Hạng Việt thở phào nhẹ nhõm: “Anh không gọi, vậy em đừng khóc, có được hay không?” Tựa như dỗ đứa bé, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, không dám giống như mới vừa rồi trêu ghẹo cô.

Hạng Việt thấy được mấy ngày nay cùng gấu nhỏ dính chung vào một chỗ cũng không có chuyện gì tốt.

Hề Hi uất uất ức ức: “Anh để cho em khóc xong.”

Hạng Việt: “.”

Đợi cô khóc xong, thức ăn phong phú trên bàn đã nguội. Hề Hi thút tha thút thít lấy khăn ướt từ trong túi của mình ra lau mặt, lau sạch rồi, ngẩng đầu nói với anh: “Không cho nói chuyện em khóc với anh trai em.”

Lúc này, giọng điệu của gấu nhỏ rất hùng hồn. Hạng Việt vừa tức vừa buồn cười: “Yên tâm đi, miệng anh cũng không có lớn như vậy.” Bọn họ tuy là giao tình từ nhỏ, nhưng là không tới mức không có gì không nói, ai có thể không có một chút bí mật nhỏ? Lại nói mấy ngày nay số lần anh tiếp xúc với cô nhóc này mới nhiều một chút, trước kia coi như anh ở trong nước thì mười ngày nửa tháng hai người cũng không thấy gặp nhau một lần. Dù sao số tuổi không giống nhau, hội chơi cũng không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 10

Edit: Thanh Hưng

Từ nhà hàng đi ra đã là hơn hai giờ chiều. Mắt Hề Hi còn có chút sưng đỏ, Hạng Việt xem đồng hồ, nói đưa lqđ cô trở về: “Em chờ ở đây, anh quay lại

bệnh viện lấy xe.”

Hề Hi nói: “Cùng đi đi, đứng ở chỗ này giống như kẻ ngốc.”

“Đứng ở bên đường giống như ngốc?”

“Đứng một chỗ không có ý nghĩa.”

Hạng Việt hài lòng cười, gật đầu nói: “Vây cùng nhau đi.”

Hai người sóng vai đi, lúc băng qua đường thì Hề Hi đưa tay kéo vạt áo khoác của anh, nhìn chung quanh, cho thanh-hung~lê~quy~đôn dù là đèn xanh cũng rất thận trọng, giống như chuột chũi đất bị hoảng sợ, làm cho người ta cảm thấy đáng yêu. Hạng Việt cười cô: “Sao lại vẫn giống như khi còn bé thế, băng qua đường cũng sợ hãi như vậy?”

Cô bấu bấu môi, chờ bước lên trước bậc cầu thang đối diện đường cái mới hừ hừ nói: “Em đây là vì sinh mạng mình mà phụ trách.”

Lời này cũng quá khoắc lác rồi, Hạng Việt không nhìn được giọt nước lạnh, lạnh nhạt liếc cô một cái: “Oh, vậy sao ngày hôm trước em lại lái xe ra ngoài?” Không có bằng mà lái xe còn nguy hiểm hơn n+ lần so với băng qua đường lúc đèn xanh.

Đây thật là sai một bước hận cả đời a! Hề Hi có chút xấu hổ: “Còn không cho người ta phạm một chút lỗi a! Em còn trẻ ngu ngốc không được sao?” Đoán chừng cũng biết lời này của mình là chân đúng không vững, lại vội vàng nói sang chuyện khác, chỉ vào quán bán khoai nướng cách đó không xa mà nói: “Em muốn ăn cái đó, anh mua cho em”

Giọng điệu này làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười, Hạng Việt không nhìn được nhéo gương mặt trắng nõn của cô, nhạo báng một câu: “Đa mặt cũng không mong.” Cho dù bị cô nhóc xem thường một cái, anh cũng không để ý, cười cười, lấy ví ra dẫn cô đi chọn khoai lang.

Buổi tối Hề Duy quay lại, đầu tiên là đến xem em gái.

Hề Hi đang ở phòng khách xem ti vi, mặc quần ngủ lớn ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon, trong tay cầm quả chuối tiêu ăn. Thấy anh trai quay lại, cô chân không dẫm lên trên mặt thảm thật dày, ba bước thành hai nghênh đón: “Anh, anh mang thức ăn cho em sao?”

Hề Duy giờ giờ túi trong tay lên để cho cô nhìn: “Nam Viên mới ra điểm tâm mới.” Đồi dép, vừa đi vào bên trong vừa hỏi: “Buổi tối ăn cơm chưa?”

Hề Hi nói ăn: “Tự em nấu cháo bột yến mạch, anh uống không, trong nồi vẫn còn.”

Hề Duy giao điểm tâm lqđ cho em gái: “Ăn điểm tâm đi, tự anh lấy.” Anh ta cởi áo khoác ra, tháo cà vạt xuống, xắn ống tay áo sơ mi lên tới cùi chỏ đi vào phòng bếp. Hề Hi giống như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau anh ta, vừa lấy điểm tâm từ hộp nhét vào miệng vừa hỏi: “Anh, buổi tối anh chưa ăn cơm sao?”

“Hôm nay công ty tương đối bận rộn, không có thời gian.” Hề Duy ăn điểm tâm em gái đưa tới miệng: “Em uống không?”

“Em không uống, anh giúp em đun nóng sữa.” Lại đi mở tủ lạnh: “Có mì, em giúp anh nấu nhé? Cà chua với trứng gà có được hay không? Đúng rồi, bánh nhân thịt vẫn còn dư lại.”

Hề Duy lau vụn điểm tâm ở mép em gái, vỗ vỗ đầu của cô: “Đi ra ngoài xem ti vi đi, anh tự mình làm.”

Hai anh em cùng nhau ngồi ăn, Hề Duy nói đến chuyện đi công tác ở nước Anh: “Ngày mốt lên đường, ít nhất một tuần lễ, em ở nhà ngoan ngoãn nghe lời, có chuyện tìm Phùng Tranh, anh đề cậu ấy lại.”

Phùng Tranh là một trong ba phụ tá riêng của Hề Duy, coi như là tương đối quen thuộc với Hề Hi.

Hề Hi mim môi mắt húng: “Tại sao lại đi công tác à? Có phải ý tứ của lão đầu từ hay không? Ông ta không muốn anh thanh nhàn phải không?”

Xung hô “lão già” đối với ba mình như thế là bộ dạng vô cùng vô lễ, nhưng Hề Duy cũng không cãi chính em gái, dứt cho cô muống cháo, giải thích: “Hôm nay ở nghỉ trang, cha nói với anh chờ hạng mục hiện tại trong tay xong xuôi, sẽ cùng bác Hạng cùng nhau làm bữa tiệc, chính thức tuyên bố để cho anh và Hạng Trác thay thế vị trí tổng giám đốc công ty.”

“Oh.” Hề Hi phản ứng nhàn nhạt: “Vây cô phân thì sao? Có thể chuyển cho anh hay không?”

Hề Duy nhìn em gái: “Em cứ nói đi?”

“Em biết ngay!” Hề Hi cười lạnh: “Ông ta chính là coi anh như kẻ ngu mà dụ dỗ! Trong tay nhiều cổ phần như vậy, tình nguyện cho nhãi con kia, cũng không cho chúng ta một phần, nếu như không phải là mẹ đã có dự tính, nói lập di chúc trước, dặn dò chính xác cổ phần, hiện tại hai ta còn không biết bị bắt nạt thành cái dạng gì! Hừ, bình thường trong miệng nói cũng thật dễ nghe, bị một kỹ nữ mưu tính ba năm không biết điều, giả bộ thanh cao, thật ra thì còn không phải là một người đàn ông thối tha!”

Thấy cô tức giận hận không thể xắn tay áo liều mạng cùng người khác, Hề Duy cảm thấy em gái đau lòng vì mình, còn rất vui mừng, đưa tay ôm vai em gái, dụ dỗ cô: “Vì không đáng giá tức by Thanh Hưng giận người không quan trọng, vì chúng ta, anh sẽ không đưa cho những người khác, những thứ này

em chớ xía vào, đã có anh an bài, em chỉ cần thật vui vẻ làm chuyện mình thích là được.” Suy nghĩ một chút, lại cho một chút lợi ích: “Đừng quên chuyện chép sách, tiền tiêu vặt cũng không trừ của em, nếu biểu hiện của em tốt, chuyện cửa hàng có thể thương lượng.”

“Thật không trừ tiền à?” Tính khí Hề Hi thay đổi nhanh, mới vừa rồi còn đầy lòng căm phẫn, vào lúc này lại vui mừng rồi, lập tức bảo đảm nói: “Anh, anh yên tâm, em nhất định biểu hiện tốt một chút, đúng hạn đi học, không chi loạn tiền, không bao giờ lái xe nữa! Coi như lấy được bằng lái, không phải anh để cho em chạy em cũng vậy không chạy!” Miệng ngọt kinh khủng.

Hề Duy nâng môi mỏng lên, ngũ quan trong trẻo lạnh lùng nhu hòa xuống, sờ sờ gương mặt mềm mại của em gái, cười nói: “Em nói lời cũng đừng nuốt lời, lần sau lại tái phạm cũng không xử nhẹ giống như lần này đâu.”

Hôm sau vẫn là một ngày đẹp trời. Buổi sáng Hề Hi đi theo anh trai cùng nhau ra cửa tới trường, đậu xe trước cửa trường học, Hề Duy rút một xấp tiền từ trong ví ra: “Anh thấy ví em không còn tiền, những thứ này em cầm trước, đừng cố tình chạy đi ngân hàng lấy tiền, buổi chiều anh bảo lão Lý lái xe tới đón em, tan giờ học thì về nhà, đừng có chạy lung tung.”

Hề Hi rất sáng trong suốt, trước tiên ôm cổ anh ta hôn một cái lên gương mặt, sau đó nhận tiền nhét vào trong ví của mình, cười híp mắt nói: “Cám ơn anh, em khẳng định sẽ ngoan ngoãn về nhà.”

“Buổi trưa nếu như không muốn ăn cơm ở nhà ăn thì gọi điện thoại cho Quý Lâu để bọn họ đưa đồ ăn tới, ghi tên anh là được, đừng uất ức mình. Dạ đây em không tốt, mấy ngày nay đừng ăn loạn cái gì, cũng đừng ăn cay.” Lại sờ sờ áo khoác ngoài bằng vải ka-ki của cô, rất dày, yên tâm, nhắc nhở nói: “Chỗ Hạ Y em đừng tự đi, muốn đi thăm cậu ta thì gọi điện thoại cho Hạng Việt. Thân thích nhà họ Hạ không phải là đèn cạn dầu, ngày hôm qua coi như vận khí tốt, không có đụng phải người lộn xộn lung tung. Mấy người bạn kia cũng không được, không kiểm soát được cục diện. Nếu như Hạng Việt không có thời gian, em chờ cậu ta có thời gian hãy đi.” Hơi trầm ngâm: “Trong khoảng thời gian anh đi công tác này, em có chuyện gì cũng có thể tìm cậu ta, lát nữa anh sẽ gọi điện thoại nói với cậu ta một chút.”

Hề Duy như người già dặn dò từng việc một lần, Hề Hi nghe cũng không phiền, híp mắt yên lặng nghe, trong lòng không phải nói rất uất ức rồi. Cho dù anh trai tìm bạn gái hư hư thực thực, nhưng đối với cô vẫn trước sau như một rất tốt!

Vào phòng học, trong lớp đã tới không ít người, nhìn thấy cô cũng rối rít chủ động chào hỏi. Hề Hi người này trời sinh chính là một vật sáng, làm người khác ưa thích, ở nơi nào cũng không lo không có bạn bè. Huống chi cô ở trong ban nhỏ tuổi nhất, đáng đáp lại đẹp mắt, gương mặt con nít đánh lừa tình cảm, bình thường chính là một em gái mềm mềm mại mại!

Tần Lạc Lạc nhào tới, ôm cô nói: “Thân ái, mau để cho tôi nhìn xem.” Vừa cầm mặt của cô nhìn xung quanh, lại quay đầu lại hỏi Từ Trạch ở một bên: “Gầy đúng không? Anh xem gầy đi không ít?”

Từ Trạch liếc mắt: “Gầy cái rắm a, mới có hai ngày không thấy, ngón tay chọc chọc gò má của Hề Hi, ‘tôi cảm giác giống như mập. Nhìn mặt cô nhóc này, trong trắng lộ hồng, nào có bệnh gì, còn khỏe hơn tôi!’”

Hề Hi cũng trả lại một cái liếc mắt: “Là người đều khỏe mạnh hơn anh!” Eo Từ Trạch này, tuyệt đối là eo thon nhỏ thứ thiệt, còn mảnh hơn đa số nữ sinh, tương đối chọc người khó chịu.

Đào Bản lại gần đây Từ Trạch ra: “Cậu cầm miệng đi, dọa cô ấy khóc, Du Khả Dương sẽ không bỏ qua cho cậu.”

“Tôi cũng không phải là mít ướt.” Hề Hi bĩu môi, hỏi Tần Lạc Lạc: “Dương Dương và Dao Dao đâu? Sao còn chưa tới?”

“Hai người bọn họ đi nhà ăn rồi, nói là muốn ăn bánh trứng.” Tần Lạc Lạc nói: “Đúng rồi, ngày hôm qua có giao bài tập, ngày mai phải nộp, cũng giúp cô chép bài rồi, lát nữa sẽ đưa cho cô.”

Hề Hi nói cám ơn, buổi trưa tan lớp, mấy người Du Khả Dương kết bạn đi căn tin ăn cơm. Đây là nơi lãnh đạo trường học mời người ăn cơm, hoàn cảnh tương tự khách sạn bình thường, thu lệ phí cao hơn nhà ăn của trường học một chút, Thẩm Gia đặt một phòng lớn, tám người ngồi xuống gọi thức ăn, Hề Hi nói đến chuyện ngày hôm qua đi bệnh viện thăm Hạ Y: “Là mẹ anh ta ở đó, không có người khác, Hạng Việt giúp tôi đánh mở đường, anh tôi đi cùng tôi.”

“Cô thật không có tiền đồ! Cái gì Hạ Nhiễm kia, cô sợ chị ta cái gì a!” Du Khả Dương tức giận tranh luận: “Hôm nay mấy người chúng tôi đi với cô, đụng phải chị ta thì đụng phải, còn có thể ăn cô sao?!”

Hề Hi thanh minh cho bản thân: “Cũng không phải là sợ, chính là không muốn gặp lại chị ta.” Còn nói: “Hôm nay tôi không đi bệnh viện, anh tôi bảo tôi tan giờ học thì về nhà.”

“Thật là bé ngoan ~” Tần Lạc Lạc ngồi một bên kia, sờ sờ đầu của cô khen ngợi. Trình Hạo hỏi: “Anh cô bảo cô chép cái gì?”

Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì! Hề Hi từng mắt nhìn cậu ta, không còn hơi sức nói: “‘Luận ngữ’ và ‘Trung dung’, phải chép một trăm lần.”

“Anh trai mặc niệm thay cô.” Thẩm Gia hả hê nói, lại bị bốn nữ sinh bắt nạt tập thể, Đồng Dao bình thường tính khí tốt nhất nói với Hề Hi: “Nếu không chúng tôi giúp cô chép một chút nhé? Tám người chúng tôi gánh vác giúp, mỗi người chép mười lần.”

“Này này, cô ấy là hai quyển, mỗi quyển một trăm lần, chẳng khác gì là 200 lần, chia ra mà nói, tám người chúng ta, mỗi người phải chép chừng hai mươi lần! Chuyện Chép sách như này tôi không làm được!” Đào Bản trực tiếp đánh trống lui quân.

Từ Trạch cũng nói: “Chỉ tôi rất xấu, không lừa gạt được hóa nhân kim tính của anh Hề Duy, tôi vẫn là đừng uống phí thời gian!”

“Nhìn cậu như vậy cũng biết là không có tiền đồ!” Tàn Lạc Lạc trừng mắt: “Anh Hề Duy nhìn ra được cũng không sao, nói rõ chúng ta đoàn kết hữu ái, cứ quyết định như vậy, mỗi người 20 lần, Hề Hi là chủ lực, còn dư lại mười mấy lần sẽ để cho chính cô ấy chép, như vậy cũng coi là một thái độ! Anh Hề Duy cũng chiều cô ấy như vậy, sẽ không truy cứu đâu. Cùng lắm thì thời điểm nộp lên sẽ trực tiếp nói thật là được, dù sao chúng ta cũng là có ý tốt!”

Đồng Dao và Du Khả Dương phụ họa: “Cứ làm như thế!”

Mấy nam sinh Trình Hạo hai mặt nhìn nhau, Thẩm Gia nói: “Các người như vậy cũng quá chuyên chế rồi!”

“Phản đối không có hiệu quả!” Du Khả Dương hừ hừ: “Không chép thì không phải là bạn bè!”

Hề Hi ở một bên cảm động tựa như cái gì, một lát trấn an Du Khả Dương, một lát vỗ về Tàn Lạc Lạc, còn đứng lên cùng Đồng Dao thâm tình ôm nhau, cảm thấy có bạn thân thế này thật sự có thể gia tăng sức lực!

Buổi tối Hề Duy quay lại, Hề Hi lại thẳng thắn được khoan hồng nói trước với anh trai, sau đó Hề Duy buồn cười gật đầu mũi em gái: “Tiểu hoạt đầu, còn biết chơi lòng dạ với anh!” Anh ta bỏ quần áo ngày mai muốn mang đi công tác vào trong va li hành lý, quay lại thấy em gái đang mong đợi mở mắt to nhìn mình, buồn cười, dung túng mà nói: “Được, em để cho bọn họ giúp em chép, cũng coi như nhiệm vụ của em hoàn thành.” mấy cái người này biết rõ em gái không có bằng lái còn không ngăn cản, chép sách cũng không thua thiệt.

Ở trong mắt trường bồi nhà mình, đứa bé nhà mình coi như học xấu, cũng là đứa bé nhà khác làm ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 11

Edit: Thanh Hưng

Hôm sau Hề Duy dẫn em gái tới trường học, dặn dò mọi chuyện, sau đó mang theo cấp dưới lên máy bay xuất ngoại.

Những năm này anh trai đi công tác đã thành chuyện thường như cơm bữa, Hề Hi cũng không có gì không thích ứng, ban ngày đi học, buổi chiều tan giờ học thì về nhà, có lúc đi xe với bạn, có lúc sẽ để cho lão Lý lái xe tới đón. Giống như học sinh tiểu học, rất ngoan, tan giờ học cũng không đi đâu cả.

Qua hai ngày, Hạng Việt gọi điện thoại tới nói chuyện bệnh viện đã sắp xếp xong xuôi, có thể để cho mấy duy nhất tại Lê quý đô.n đứa bé Đồng Đồng nhập viện trị liệu. Đây là chuyện tốt, Hề Hi rất tích cực, gọi điện thoại cho viện trưởng Triệu của viện phúc lợi Thái Dương, hai người thương lượng xong ngày mai tới viện dẫn theo mấy đứa bé trong viện đi tổng viện quân y tìm Hạng Việt, tình huống cụ thể nữa sau đó sẽ thương lượng.

Mấy người Du Khả Dương cũng biết chuyện này, Đồng Dao đề nghị: “Nếu không chúng ta lái xe đi đón nhé? Xe của viện mò còi cũng sắp hỏng rồi, đứa bé ngồi không an toàn.”

Tàn Lạc Lạc cũng nói: “Vậy đi đón đi, xa như vậy! Coi như chúng ta không đi, cũng có thể giúp một tay thuê xe, lão Trương lái xe của viện phúc lợi đi đứng không tiện, lần trước tôi còn thấy ông ấy thiếu chút nữa tông vào cây, rất dọa người.”

Cho dù Hề Hi là xã trưởng, cũng không chuyên chế, cô nhìn những người khác, Du Khả Dương lại nói taxi, lý do là: “Tối mai cha mẹ tôi sắp xếp cho tôi đi xem mắt, ban ngày phải thử trang phục, không có thời gian.”

Tin tức này đủ sức bạo phát, dọa mấy người Hề Hi sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Tàn Lạc Lạc phục hồi tinh thần trước tiên, nuốt nước miếng một cái, không thể tin hỏi: “Xem mắt?! Cô? Xem mắt? Không làm chứ!”

Du Khả Dương rất bình tĩnh: “Con gái xem mắt thì sao, cô có ý kiến?”

“Dương Dương, cô mới 20!” Hề Hi cau mày nói.

Du Khả Dương thấy mắt to long lanh của cô nhìn chăm chăm mình, gương mặt không đồng ý, cười cười, trên mặt xinh đẹp nhu hòa rất nhiều, nhàn nhạt nói: “Tình huống nhà tôi các cậu cũng biết, ngay cả anh chị tôi đều là kết thân, tôi như vậy còn có thể trông cậy vào hôn nhân tự do? Không thể nào, người như ba mẹ tôi vậy mắt cao hơn đầu, ngay cả mấy người Từ Trạch cũng không nhìn trúng.”

Từ Trạch nghe không vui: “Không chơi công kích người thân như vậy a, tôi thế nào? Anh em tôi có nhà có xe còn có tiền, lớn lên cao ráo đẹp trai, nơi nào không xứng với cô!”

Đào Bản và Trình Hạo đều gật đầu nói chính phải, Thẩm Gia còn hỏi: “Ba mẹ cô tìm ai vậy? Sang như vậy, điều kiện vượt qua anh Hề Duy sao?” Cậu ta còn rất tự biết mình, không lấy chính mình làm ví dụ, chọn thanh niên tài tuấn số một số hai Vũ Lăng Hề Duy.

Hề Hi lờm cậu ta một cái, cô không thích bọn họ lấy anh trai ra đùa giỡn, chỉ là lúc này nói nhiều có vẻ hẹp hòi. Thẩm Gia bị xem thường còn rất vui mừng, đưa tay chọc hai cái trên mặt cô nhóc, còn rất thú vị. Du Khả Dương đập tay cậu ta: “Không phải Vũ Lăng, là con trai nhà đồng sự tập đoàn Nam Sơn tại Bắc Kinh Triệu Giang.”

Tên Triệu Giang này thật sự là người qua đường Giáp, các người bạn nhỏ hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều là quần áo lụa là, trừ trong vòng thượng lưu ở Vũ Lăng, khác chỗ ngồi cũng chẳng thân quen. Tập đoàn Nam Sơn ngược lại cũng nghe qua, là tập đoàn lớn làm vật liệu xây dựng và địa ốc, nhưng cụ thể thì không rõ lắm. Cuối cùng vẫn là Trình Hạo nói: “Triệu Giang. Cha anh ta có phải là Triệu Đại Trụ hay không?”

Triệu Đại Trụ? Tên này nghe thật sự rất tức giận! Tần Lạc Lạc không nhịn được cười trước: “Tôi đi a! Gia đình này là nhà giàu mới nổi à?!”

Mắt Du Khả Dương tròn trắng: “Đừng chê cười người ta, chúng ta nếu tính toán ra, trừ nhà Hạ Y từ dân quốc chính là hộ lớn, trong nhà ai không phải nhà mới phát tài mấy chục năm à? Cho dù nhà họ Triệu người ta lập nghiệp từ khởi thủy, nhưng rất có bản lĩnh, vận khí lại tốt, rất đáng ghen tỵ!”

“Ồ, đây là thế nào đây, đã bắt đầu bao che rồi?” Từ Trạch có chút chua trào phúng một câu.

Mấy người Hề Hi ít nhiều biết một chút tính toán của Từ Trạch, liếc mắt nhìn nhau, Thẩm Gia lên tiếng ngắt lời: “Đại Bạch Dương, chúng ta đều là người mình, quan hệ cũng không sai, cô đừng nói lung tung, lại nói cô, nghĩ thế nào, Hề Hi nói rất đúng, cô mới 20, hiện tại lại cam nguyện định cả đời mình xuống?” Đừng thấy bình thường cậu ta ăn mặc lòe loẹt một bộ váy hoa hoa công tử, nhưng cậu ta lớn tuổi nhất, nói chuyện làm việc rất có quy tắc, thời điểm nói chuyện bình thường trong chín người bọn họ vẫn có phần lượng.

Đồng Dao ôn nhu nhất cũng gật đầu nói: “Đúng vậy a, Dương Dương, cô nói một chút cô nghĩ như thế nào đi, nếu như bây giờ cô 29 - 30 rồi, xem mắt này cũng không thể nói gì nặng, nhưng bây giờ cô mới 20! Đại học cũng chưa tốt nghiệp đã định cả đời, quá qua loa.”

Tần Lạc Lạc cũng nói: “Đúng vậy, chúng ta lại không cần làm trụ cột đương gia, phía trên đều có anh chị, nếu là tương lai cô tiếp quản gia nghiệp, vậy không nói, kết thân làm vinh quang cửa nhà cái gì đều lqđ là trách nhiệm của cô, nhưng vấn đề là cô chỉ là người đi ngang qua, ba mẹ cô cũng đã nói công ty không có phần của cô, hy sinh lớn như vậy, không cần thiết a!”

Du Khả Dương thấy mấy người bạn nhỏ quan tâm mình như vậy, có chút cảm động, không cần biết quan hệ trước kia thế nào, kể từ khi thành một xã đoàn, tình cảm giống như mặt trời ban trưa. Vì vậy cũng không làm kiêu, suy nghĩ một chút nói: “Hiện tại đã để cho tôi kết thân, dĩ nhiên trong lòng tôi không vui, tôi còn còn trẻ như vậy, còn không có tốt nghiệp đại học, cũng chưa nghiêm chỉnh nói yêu đương qua, lại để cho tôi và một người xa lạ lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết lui tới, cái này với ép mua buộc bán khác nhau ở chỗ nào, tôi cũng không phải là củ cải trắng!” Còn nói: “Cho dù tôi hưởng thụ cuộc sống ưu việt cha mẹ cấp cho, nhưng từ nhỏ tôi chính là đứa bé của bọn họ, không phải là tôi có thể lựa chọn, tương lai tôi khẳng định hiếu kính với bọn họ, nhưng để cho tôi cứ như vậy kết thân với một người đàn ông, tôi không cam lòng!”

Thật ra thì xã hội bây giờ tiến bộ rất nhanh, trường bối đều tương đối sáng suốt, ép buộc đứa bé, nhất là tình huống trong nhà khi không lập đám hỏi trên đỉnh đầu đứa bé cũng không nhiều. Như trong nhà mấy người bọn họ, cha mẹ Du Khả Dương cũng chính là bông hoa lạ, toàn bộ ba đứa con đều yêu cầu lợi ích tối đa khi kết thân. Những nhà khác thì vẫn là lấy ý nguyện của đứa bé làm chủ, chỉ cần đối tượng kết hôn tương lai không phải quá thái quá, không nói môn đăng hộ đối, ít nhất cũng nên là gia thế trong sạch, dòng dõi thư hương, hai bên gia đình không cần chênh lệch quá nhiều, cơ bản thì trường bối trong nhà cũng sẽ không phản đối.

“Chuyện cô không hài lòng này ba mẹ cô biết không?” Đào Bản to con hỏi.

Du Khả Dương nói biết: “Người như ba mẹ tôi vậy không nói lý, thêm anh chị của tôi nữa, tổng cộng là năm người nhà chúng tôi, bốn đối phó với một người là tôi, tôi cũng vậy không có cách a!” Nói đến cái này cô ấy lại trải qua thật khó khăn, trong nhà cha mẹ người bạn nhỏ nhà khác đều là lấy thương đứa bé làm chủ, ngay cả Hề Hi có một mẹ ghê như vậy, cũng là hưởng hết yêu thương, chỉ có cô ấy, giống như một đứa bé nhặt được vậy, tình thân đậm bạc, làm lòng người băng giá.

Hề Hi sờ sờ đầu Du Khả Dương: “Ngoan a, cô đã không muốn, vậy chúng ta nghĩ biện pháp khuấy đảo by Thanh Hưng chuyện này lên còn không được sao! Ba mẹ cô bên kia nói không thông, chúng ta tìm Triệu Giang đó nha, Gia Gia, bạn bè của anh nhiều, trước tiên anh hãy hỏi thăm số điện thoại của Triệu Giang, chúng ta nói chuyện với anh ta một chút.”

Này giống như tiết mục hay chiếu trên TV, Trình Hạo nói: “Chúng ta như vậy có phải quá ngây thơ hay không? Coi như không có Triệu Giang, phía sau còn sẽ có Lý Giang, Vương Giang nha, lại nói bọn họ là kết thân, lấy ích lợi làm chủ, tôi tìm Triệu Giang nói ra yêu cầu, người ta cầu chính là lợi ích chứ không phải người, cô có thể làm gì?”

“Nếu anh ta là đàn ông, sẽ không liều chết dây dưa, không sợ tương lai Dương Dương làm vợ anh ta sẽ ngoại tình a!” Gấu nhỏ mới vừa nói xong, đã bị Du Khả Dương đánh: “Nhân phẩm của tôi không có tệ như vậy!”

Hề Hi tội nghiệp ôm đầu rầm rì: “Cái này cũng không phải là so nhân phẩm, phẩm là đám hỏi, cô xem xem được mấy đôi có thể sống đến già? Có người đàn ông nào không ở bên ngoài bao nuôi tiểu tam tiểu tứ? Cũng lúc anh ta đi ra ngoài bao gái, cô cũng phải đi tìm mặt trắng nhỏ như vậy mới không thua thiệt!”

“Tôi đi a! Hề Hi, tam quan của cái người này có chút vận vẹo a!” Từ Trạch chất lưỡi hít hà.

“Vặn vẹo cái rắm!” Hề Hi chống nạnh tròn mắt: “Vốn là như vậy, tương lai nếu người đàn ông của tôi đi ra ngoài tìm tiểu tam, tôi lập tức đi bao mặt trắng

nhỏ! Đến lúc đó xem một chút người nào mất thể diện!”

Thắm Gia vỗ vỗ vai gấu nhỏ, dụ dỗ cô: “Ngoan a, tương lai nếu người đàn ông của cô có lỗi với cô, anh trai giúp cô hả giận, cô không học đả thương địch thù 1000 tổn hại tám trăm hàaa...!”

Hề Hi trả lại cái liếc mắt, Tần Lạc Lạc cho gấu nhỏ một cái ôm, cười hi hi nói: “Tôi cảm thấy được lời này của bảo bối rất đúng, tại sao chỉ có đàn ông có thể đi chơi, phụ nữ lại phải làm phụ nữ luống tuổi có chồng a! Dương Dương, cô xem một chút, nếu về sau không trốn thoát được ma chướng của ba mẹ cô, chỉ cần người đàn ông kia đi ra ngoài tìm phụ nữ, cô cũng đừng khách khí, ai sợ ai a, tôi thì phải tự nhiên một chút! Không thể sống mà phải uất ức như vậy!”

Đào Bản thúc cùi chỏ vào Từ Trạch, nhỏ giọng nói: “Về sau cậu cẩn thận a.”

Từ Trạch tức giận đẩy cậu ta một cái: “Không cần cậu nhiều lời vô ích!”

Cuối cùng vẫn là Trình Hạo kéo chủ đề trở lại: “Du Khả Dương này, tôi cảm thấy được ngày mai trước hết vẫn để cho cô và cái Triệu Giang đó gặp mặt thì tốt hơn, gặp mặt xong cũng không phải là lập tức thành hôn, ngộ nhờ đôi phương tương đối khá nói chuyện đây? Chủ yếu vẫn là phải quan sát trước, xem nhân phẩm một chút, nếu như nhân phẩm tốt, đến lúc đó nếu Du Khả Dương không muốn, chúng ta cũng có thể cùng người ta bí mật thương lượng một chút, người khác cũng là thiên chi kiêu tử, dây dưa không ngót không phải là cô không cưới vậy cũng không thể nào. Chuyện như vậy tốt nhất có thể hòa bình giải quyết, đừng kết thành kẻ thù.”

“Trình Hạo cậu nói rất đúng a, mấy người chúng tôi chỉ có cậu đầu óc linh hoạt!” Đào Bản vỗ vai anh em tán dương.

Từ Trạch có chút không vui: “Gặp cái rắm a, trực tiếp gọi một cú điện thoại qua hù dọa thằng nhóc kia một cái không được sao!”

“Tôi cảm thấy lời nói của Trình Hạo rất có đạo lý.” Hề Hi nói: “Chúng ta tiền lễ hậu binh, dù sao không để cho Dương Dương thua thiệt!”

Buổi chiều Hề Hi tới bệnh viện tìm Hạng Việt, gần đây Hạng Việt vừa mới bắt đầu công việc, cũng không bận. Hai người tới phòng làm việc thương lượng trước ngày mai sắp xếp mấy đứa bé kia thế nào, sau đó gấu nhỏ hỏi anh: “Anh có biết con trai Triệu Đại Trụ Triệu Giang của tập đoàn Nam Sơn hay không?” Cô cảm thấy Hạng Việt kiến thức rộng rãi hơn cô, nếu như anh biết Triệu Giang, đến lúc đó chuyện Du Khả Dương này càng dễ xử lý rồi.

Hạng Việt nhú mày: “Triệu Giang? Không biết.”

Nếu không biết, cũng không còn gì để nói, Hề Hi cũng không mất hứng, vốn là tùy tiện hỏi một chút, vậy mà Hạng Việt lại tiếp tục nói: “Có phải em muốn hỏi chuyện đám hỏi của tập đoàn Nam Sơn và nhà họ Du hay không?”

“Chuyện như vậy làm sao anh biết?!” Hề Hi tròn to mắt cảm thấy rất ngạc nhiên, dù sao cô cũng là buổi sáng hôm nay mới nghe bạn thân nói chuyện đám hỏi được không!

Nước sôi rồi, Hạng Việt đứng lên đi pha trà, trong miệng giải thích với cô: “Chuyện này nhà họ Du cũng không giữ bí mật, mấy ngày nữa truyền ra thì có thể mọi người đều biết.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 12

Edit: Thanh Hưng

Hề Hi không ngờ nhà họ Du làm việc sẽ tuyệt tình như vậy: “Chuyện đám hỏi bất tự cũng chưa xem đâu làm sao lại có thể truyền ra ngoài?!” Nay vạn nhất nếu là không được, danh tiếng của Du Khả Dương sẽ càng thối.

Cô không thể lý giải suy nghĩ của người nhà họ Du, chỉ cảm thấy hoang đường. Hạng Việt pha trà xong bưng cái ly tới để trước mặt cô, dịu dàng nói: “Vậy em có biết tin tức này thả ra ngoài có thể giúp lqđ nhà họ Du lấy được bao nhiêu chỗ tốt hay không?” Anh vỗ vỗ đầu nhỏ của cô: “Em không phải người làm ăn, không hiểu quy tắc bên trong, đối với chuyện này nhà họ Du là một vốn bốn lời, coi như tương lai không kết thân với Triệu gia, nhiều lắm cũng chỉ là danh dự bị hồng, thực tế chỗ tốt cũng đã tới tay, không thua thiệt.”

“Sao lại không thua thiệt a! Dương Dương sẽ bị người khác chế giễu!”

Bởi vì hồi cấp ba Du Khả Dương tương đối phản nghịch, từng dính vào xã hội đen, vốn danh tiếng đã không tốt, lần này nếu như gây chuyện cười nữa, thật sự là mất hết mặt mũi, về sau ở trong hội còn đặt chân thế nào?!

Hạng Việt kéo ngăn kéo, cầm túi kẹo ra: “Tôffee, có ăn không?” Hề Hi vừa chế giễu anh, cho cô là đứa bé mà dụ dỗ à! Vừa không nhìn được hấp dẫn, gạt đầu nói ăn, anh đưa túi kẹo tới, sau đó nói: “Em cũng không cần nghĩ quá phức tạp, nếu nhà họ Du dám thả tin tức ra, chuyện đám hỏi này cũng đã

tám chín phần là ván đã đóng thuyền rồi.”

“Không phải a.” Hề Hi lật giấy ny lon ra, nhét kẹo vào miệng, nói với anh: “Dương Dương không muốn bị cha mẹ chủ trương tiệc cưới, cô ấy muốn phá bỏ gông xiềng phong kiến trói buộc, theo đuổi tự do của mình, tìm kiếm tình yêu đích thực!”

Lời này cũng quá lớn rồi, còn gông xiềng, còn trói buộc, Hạng Việt buồn cười: “Vây là em không hy vọng chuyện này có thể thành?”

“Không phải là em không hy vọng, là bản thân Dương Dương không vui.”

Hạng Việt nhắc nhở nói: “Chuyện này nếu không thành, danh tiếng bạn bè của em bị ảnh hưởng rồi.”

“Em biết a, chính là không thể vì mặt mũi lại gộp cả đời mình vào đi,” Hề Hi bĩu bĩu môi, “Ba mẹ Du Khả Dương quá máu lạnh rồi, hiện tại cũng thời đại gì rồi, còn tự chủ tiệc cưới, Dương Dương năm nay mới 20! Tương lai nếu là có người dám để cho em kết thân cái gì, nhất định em phải khiến người nọ trả giá thật lớn!”

Hạng Việt cảm thấy hứng thú hỏi: “Em muốn người ta trả giá thật lớn thế nào?”

Cô nhe răng trợn mắt: “Muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!”

Cô nhóc này hình dáng hung tàn làm cho người ta buồn cười, Hạng Việt dịu dàng nói: “Yên tâm đi, anh em có thể bảo vệ em, chúng ta cũng sẽ không đối với em không quan không hỏi.” Gấu nhỏ rất có duyên với trường bối, không nói ba mẹ anh chị trong nhà anh, cũng không thiếu các chú các bác nhà trường bối khác thật lòng thương yêu cô. Cho nên Hề Hi chắc chắn sẽ không đi tới bước đường của Du Khả Dương này, giống người không giống mạng, đây chính là ví dụ thực tế.

Hề Hi nhú nhú lỗ mũi, làm mặt quỷ, vui mừng trở lại: “Đĩ nhiên anh em có thể bảo vệ em! Anh cũng không tòi á.... Mẹ Cát, bác Hạng, Hạng Trác còn có chị Hạng Đình đều thương em!” Cô liệt kê tạt cả người trong nhà bọn họ có thể làm chủ cho cô, một người cũng không sót. Cho dù biết gấu nhỏ có vẻ nịnh hót, chỉ là Hạng Việt vẫn bị chọc vui, cười nói: “Vây thì thật tốt, hôm nay em theo anh trở về ăn cơm, mẹ anh nhắc em mấy ngày rồi.”

Hề Hi nói được: “Em cũng vậy rất nhớ mẹ Cát.” Cô nhìn đồng hồ: “Năm giờ, anh tan việc chưa?”

“Không đi thăm Hạ Y một chút?” Hạng Việt hỏi.

“Không đi, chị của anh ta, còn có cô cô, em gái đều ở đó, còn lâu em mới đi!”

Nhà lớn của nhà họ Hạng ở thành Nam, bất đồng với căn nhà tự xây của nhà họ Hề, nơi này là khu dân cư hạng sang, người ở nơi này không giàu cũng quý. So với tự mình rào đất xây nhà, Hề Hi rất ưa thích hình thức khu dân cư này của nhà họ Hạng, cô cảm thấy ở nơi này còn có hương duy nhất tại lễ quý đôn vị tình người, cho dù nhà lớn của nhà họ Hề kia xinh đẹp, hào hoa, diện tích lại rộng hơn, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy vô vị, không có cảm giác an toàn. Cho nên sau khi chuyển ra, cô và anh trai đều ở nhà trọ, nhà cửa nhỏ, rất thực tế.

Trước đó Cát Phương Hoa đã nhận được điện thoại của con trai, biết Hề Hi muốn tới nhà ăn cơm, cao hứng không thôi. Hạng Việt vừa lái xe vào trong sân, Cát Phương Hoa đã ra đón, Hề Hi cời dây nịt an toàn ra, không kịp chờ đợi xuống xe, ba bước thành hai nhảy qua ôm cánh tay Cát Phương Hoa: “Mẹ Cát, mẹ nhớ con không?”

“Con nhóc không có lương tâm này, đã bao lâu không có tới thăm mẹ rồi!” Cát Phương Hoa cố làm vẻ tức giận nghiêm mặt. Hề Hi cũng không sợ, cười ha hả bắt đầu lời ngon tiếng ngọt: “Cho dù con không tới, nhưng lòng của con luôn ở chung một chỗ với mẹ nha! Nhìn đi, mấy ngày con không có tới thăm mẹ, nhớ mẹ đến nỗi người cũng gầy!” Cô phồng khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng để cho người ta nhìn, độ dày da mặt có thể thấy rất rõ ràng. Hạng Việt khóa cửa xe lại đi tới, gờ tay lên kí cô một cái: “Mặt em tròn như vậy còn để cho người ta nhìn?”

“Em rõ ràng là mặt trái xoan!” Hề Hi hung ác trừng anh, chẳng qua là gương mặt con nít, mắt sáng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cong lên, thật sự không có khí thế gì. Vui vẻ ở trên mặt Hạng Việt càng đậm, túm tóc đuôi ngựa thất thật cao của cô, nói với mẹ anh: “Mẹ đừng để ý tới cô ấy, con thấy còn mập hơn mấy ngày trước một chút.”

“Anh có làm hay không! Sáu bảy ngày mà anh có thể nhìn ra em ăn mập?!”

“Anh là bác sĩ.” Bày tỏ rất nhạy cảm với cấu tạo thân thể con người.

“Bác sĩ rất giỏi a!” Hề Hi quệt mồ hôi mắt hứng, ôm Cát Phương Hoa làm nũng: “Mẹ Cát, mẹ xem anh ấy ức hiếp con!”

Cát Phương Hoa như có điều suy nghĩ nhìn con trai một cái, cười cười, che chở Hề Hi trách mắng Hạng Việt mấy câu, làm cho Hề Hi đắc ý, cảm giác thật cao nhìn Hạng Việt, hà hề không thôi, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí, làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười, tay Hạng Việt cũng không tự giác nhéo mặt cô một cái, mang theo ý vị thân mật nhiệt tình.

Cơm tối bởi vì có gấu nhỏ Hề Hi ở đây mà trên bàn ăn nhà họ Hạng tương đối náo nhiệt. Tuy chỉ có ba người bọn họ ăn cơm, nhưng mà một chút cũng không lạnh lẽo. Hề Hi dụ dỗ người rất có bài bản, chọc cho Cát Phương Hoa vui vẻ, nhiệt tình gấp thức ăn vào trong chén đĩa của cô, còn giúp bóc tôm, ăn cần hơn so với con trai nhiều, thấy gấu nhỏ thỉnh thoảng hà hề nhìn tới đây một cái, tựa như diều vô dương oai, Hạng Việt cười một tiếng, ngay cả con sứa không thích ăn nhất đều không khó ăn như vậy nữa.

Chín giờ sáng hôm sau, bảy người Hề Hi tập trung ở bãi đậu xe bệnh viện, chờ tiểu Ba lái xe đưa đứa bé tới.

Tần Lạc Lạc dựa vào xe của mình cùng mấy người bạn nhỏ đứng thành một vòng, cô ấy nhìn đồng hồ, sâu kín nói: “Cũng không biết hôm nay Dương Dương có thuận lợi hay không.”

“Không cần biết thuận hay không thuận, đến lúc đó chúng ta chặn thẳng nhóc họ Triệu kia lại đánh cho một trận, bảo đảm cha mẹ hắn ta cũng không nhận ra, xem hắn có nghe lời hay không!” Từ Trạch vén tay áo lên lộ ra cánh tay nhỏ tựa như con gái, gương mặt anh dừng.

Hề Hi liếc mắt: “Chỉ dựa vào vóc người này của anh còn dám chặn người? Đừng có đùa, đến lúc đó còn không biết người nào đánh người nào đâu.”

Bị coi thường, Từ Trạch giận: “Hắc, con nhóc này, cô là phe đó sao?”

Hề Hi cảm thấy người bạn nhỏ này tương đối ngây thơ, không để ý tới cậu ta, nhìn những người khác nói: “Đối với chuyện đám hỏi, tôi nghe nói nhà họ Du và nhà họ Triệu muốn thả ra tiếng gió, nói có mắt có mũi, nếu như chuyện của Dương Dương cứ như vậy không thành, chắc phải ồn ào thành chuyện cười lớn.”

“Không phải chứ? Thật là quá tàn nhẫn!” Mấy người Đào Bản bày tỏ khiếp sợ, Đồng Dao còn ngây ngốc hỏi: “Là ai thả tiếng gió?”

Tần Lạc Lạc cười lạnh: “Còn có thể là ai! Nhất định là người nhà họ Du!”

“Nhưng này ngộ nhỡ. Thua thiệt không phải đáng gá sao?” Đồng Dao lúng túng, cảm giác không thể tin được. Trình Hạo nói: “Đoạn thời gian trước tôi nghe cha và anh trai nói, năm nay nhà họ Du giống lqđ như sẽ có động tác lớn, kết thân với nhà họ Triệu. . . . Có thể liên quan tới chuyện như vậy hay không? Địa vị của nhà họ Triệu ở trong tập đoàn Nam Sơn hết sức quan trọng, đến lúc đó coi như hôn sự của Du Khả Dương và Triệu Giang không thành, mặt ngoài nhìn là đáng gá tương đối mất thể diện, nhưng nếu như nhìn từ phương diện khác, người thua thiệt không nhất định thật thua thiệt. Chúng ta ở trong cái vòng này, mặt mũi tất nhiên quan trọng, nhưng người nào cũng không ngu xuẩn, tôi không tin nhà họ Du sẽ bất cần để đáng công bỏ chuyện hôn sự khi chưa nắm chắc ra ngoài như vậy, ở đây nhất định là có nguyên nhân khác.”

Cậu ta phân tích đạo lý rõ ràng, Hề Hi cảm thấy không sai biệt lắm so với ngày hôm qua Hạng Việt nói, gật đầu phụ họa: “Tóm lại lần này mặc kệ có được hay không, Dương Dương đều phải gánh chịu hậu quả, cô ấy bị cha mẹ lừa thăm rồi.”

Tâm tình mấy người Tần Lạc Lạc có chút nặng nề, cho dù ở trong nhà bọn họ đều không phải là được yêu thương nhất, nhưng trưởng bối là thật tâm thương yêu, cuộc sống ưu việt, nói toạc ra là bừa bãi, không có bất kỳ áp lực gì. Giống như Du Khả Dương như vậy, thật rất ít thấy. Tình tiết câu huyết trong phim truyền hình thật ra thì trong hiện thực cũng không nhiều, đa số cha mẹ và cha mẹ của gia đình bình thường không khác nhau gì cả, đều là sáng suốt thương yêu đứa bé, coi như hôn nhân của cha mẹ bất hòa, có gia đình là mâu thuẫn, cũng sẽ không đi hãm hại đứa bé. Chuyện như của Du Khả Dương chỉ có thể quy tội vận khí không tốt, gặp phải gia đình có cha mẹ như vậy.

Người là ở chung giống như động vật, rồi lại phân vòng bất đồng, trong mỗi vòng đều có nguyên tắc khác nhau. Giống như Hề Hi bọn họ là vòng thượng lưu, danh tiếng cũng rất quan trọng, người có tiền cũng sĩ diện, không phải nói người có tiền thì đặc biệt hư vinh, mà là anh ở trong vòng tròn này sẽ phải tuân thủ trong quy tắc này, danh tiếng tốt và danh tiếng không tốt sẽ bị đối xử không giống nhau. Cũng là cạnh tranh buôn bán, khách hàng sẽ chọn đồng bạn danh tiếng tốt mà hợp tác chứ không làm ăn với người có tiếng xấu, dù là người bình thường kết giao bạn bè, ai nguyện ý làm bạn với người có tiếng xấu đầy mình?

Danh tiếng xấu sẽ ảnh hưởng tới mọi phương diện trong cuộc sống, Du Khả Dương đối với chuyện này, hoặc là cô ấy thỏa hiệp nghe theo cha mẹ sắp xếp ngoan ngoãn kết thân làm con rồi, hoặc là phản kháng, kết quả sau phản kháng cũng không phải thật tốt, vốn thanh danh của by Thanh Hưng cô ấy cũng không quá tốt, một lần nữa, đương nhiên có thể hoá vô đơn chí. Trừ phi tương lai không gia nhập vào trong vòng tròn ở nơi này, nếu không thật sự là gánh nặng nặng nề.

“Ai nha, mất thể diện thì mất thể diện, các người cũng đừng cảm thấy chuyện như vậy là quá tệ!” Từ Trạch xua tay, gương mặt không nhịn được: “Đại Bạch Dương cũng không phải là bông cải, để cho người ta cười nhạo mấy câu thì sao, dù sao cũng tốt hơn một tên ranh con tựa như cộc gỗ cha mẹ nói cái gì chính là cái đó chứ? Dù là cha mẹ cũng không có quyền lợi tước đoạt tự do của cô ấy a! Cùng lắm thì về sau tôi nuôi cô ấy, có cái gì mà không được! Những người đó thích cười nhạo thì cười nhạo, không quan trọng, lại cũng không có người để ý! Chỉ cần chúng ta không xa không rời cô ấy là được không phải sao?”

Thẩm Gia vỗ vỗ vai cậu ta: “Chuyện không đơn giản như cậu suy nghĩ đâu, miệng đòi đáng sợ, không phải vài ba lời của chúng ta là có thể giải quyết.”

“Chính là a, cứ coi như cậu nuôi cô ấy, quan hệ của cậu và cô ấy thế nào?” Tần Lạc Lạc liếc mắt: “Chính cậu vẫn còn là sâu gao dựa vào ba mẹ nuôi!”

Từ Trạch có chút xấu hổ, gương mặt thanh tú sung huyết đỏ bừng, Hề Hi sợ bọn họ cãi vã, vội vàng nói: “Chuyện này chúng ta ở đây nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, vẫn là xem Dương Dương lựa chọn thế nào đi! Dù sao mặc kệ như thế nào, tôi đều đứng về phía cô ấy!”

Hạng Việt kết thúc mọi việc đi tới, thì gọi điện thoại cho Hề Hi, biết được cô đã đến, đang ở bãi đậu xe, lại nói: “Em dẫn các bạn đến phòng làm việc của anh chờ đi, hôm nay bên ngoài gió cũng không nhỏ.”

Thời điểm mùa xuân, Vũ Lăng cát bụi tung bay, sức gió rất lớn, thật ra thì Hề Hi thích mùa hè và mùa đông hơn. Cô cúp điện thoại, hỏi mấy người bạn nhỏ có đi vào bên trong bệnh viện chờ hay không, Thẩm Gia nói đi, những người khác cũng đi theo tán thành.

Phòng làm việc Hạng Việt ở lầu ba, trong phòng không đủ ghế sa lon, nhiều nhất có thể ngồi sáu người, cái này còn tính cả tay vịn hai bên. Hề Hi ngồi vào ghế Hạng Việt đưa tới, trợ thủ Tiểu Giang giúp bọn họ pha trà uống..., cũng nhắc nhở Hạng Việt: “Bác sĩ Hạng, bệnh nhân giường số bảy đã tỉnh rồi.” Hạng Việt nhìn đồng hồ, giao phó với Hề Hi: “Trước tiên các em cứ chờ ở nơi này, anh đi thăm bệnh nhân, lập tức trở lại, nếu đứa bé đến trước tiên

có thể đưa đến đây.”

Đứa bé ở viện mồ côi là hơn mười giờ gần mười một giờ sẽ đến, lúc trước viện trưởng Triệu đã gọi điện thoại giải thích nói trong viện xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, buổi sáng ở trước cửa nhất mấy đứa bé, giầy vò một phen, chậm trễ việc lên đường. Hơn nữa đường lại xa, cũng không đến sớm được.

Chờ Thảm Gia và Tần Lạc Lạc dẫn mấy đứa bé và viện trưởng viện mồ côi tới phòng làm việc của Hạng Việt, Hạng Việt cũng đã trở lại. Mấy đứa bé Đông Đông đều rất quen thuộc với mấy người Đào Bản, biết tới bệnh viện là chữa bệnh cho bọn họ, đều rất cao hứng tích cực, khi anh đi vào, Hề Hi đang ôm Nha Nha nói chuyện trêu chọc cô bé, ở trên mặt tràn ngập vui vẻ, rất có sức cuốn hút, ít nhất là Hạng Việt không nhịn được cười.

Tổng cộng bảy đứa bé, Nha Nha là bệnh tim, mấy bé khác đều là sút môi. Một viện phúc lợi, hơn sáu mươi đứa bé, trong đó lại có sáu bé sút môi, tương đương với chiếm một phần mười tổng số người, mấy chữ này rất khó làm cho người ta vui vẻ.

Trước đó Hạng Việt đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, vào lúc này cứ từng bước mà làm. Gọi tới hai phụ tá, để cho bọn họ đi trước thương lượng sau đó mới dẫn theo mấy đứa bé đi làm kiểm tra, viện trưởng viện mồ côi cũng đi theo, mỗi người Hề Hi cũng chia ra chăm sóc một đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13

Edit: Thanh Hưng

Kết quả kiểm tra thân thể của mấy đứa bé vẫn tạm được, trừ có chút không đầy đủ dinh dưỡng ngược lại không có chứng bệnh khác. Sau khi thương lượng với bác sĩ Trương – bác sĩ chính của khoa răng hàm mặt, xác định mấy đứa bé sút môi Đông Đông có thể tiến hành phẫu thuật chữa trị, vấn đề không lớn, bác sĩ Trương còn nói tuổi đứa bé còn nhỏ, phục hồi nhanh, tương lai sau khi lớn lên cũng không lưu lại nhiều dấu vết.

Chỉ là phẫu thuật sút môi không phải phẫu thuật một lần, sau đó còn cần mấy lần tu bổ cái gì, điểm này tương đối phiền toái, cũng may không có gì nguy hiểm.

So ra tình huống của Nha Nha lại có chút nguy hiểm. Cô bé là bệnh tim bẩm sinh dạng khiếm khuyết ở van tim, theo lời bác sĩ Đặng - bác sĩ chính ngoại khoa tim nói, chính là đứa bé phải sớm sắp xếp phẫu thuật, cấp bách.

Hề Hi nghe xong nửa buổi thiên thư, cái gì hai nếp gấp, ba nếp gấp, van động mạch phổi linh tinh, một cái cũng không hiểu, mãi đến lúc nói đến phẫu thuật mới không chịu đựng được nữa hỏi: “Tỷ lệ phẫu thuật thành công là bao nhiêu? Có nguy hiểm hay không?” Cắt đứt người khác nói chuyện có chút không lễ phép, hướng chỉ bác sĩ Đặng là một bác sĩ lớn tuổi, xem ra đức cao vọng trọng, biểu hiện của Hạng Việt đối với ông ấy là vô cùng tôn kính lễ độ, Hề Hi nói xong le lưỡi một cái, có chút xin lỗi nhìn về phía Hạng Việt, Hạng Việt cười cười xong, cũng không thêm đề ý, bác sĩ Đặng cũng sẽ không vì một chút chuyện nhỏ này mà bất mãn, ông ấy trầm ngâm chốc lát, trả lời: “Tỷ lệ thành công là 70%, bình thường thời gian phẫu thuật tốt nhất là 3 đến 5 tuổi, chỉ là Nha Nha đã không thể đợi thêm nữa, trái tim của cô bé đã xuất hiện triệu chứng suy kiệt, trễ nữa hậu quả có thể không nói được rồi. Về phần nguy hiểm” Bác sĩ Đặng lắc đầu: “Bất kỳ phẫu thuật nào cũng tồn tại nguy hiểm, tôi không thể bảo đảm an toàn tuyệt đối, chỉ có thể nói cố gắng hết sức.”

Phẫu thuật có nguy hiểm là thông thường, triệu chứng suy kiệt. Cho dù là không theo y học nhưng Hề Hi cũng biết, cái này là ý gì, sắc mặt cô trắng bệch, nhìn qua giống như là bị giật mình. Bác sĩ Đặng cho là cô gái nhỏ nhất gan, trấn an cười cười với cô: “Các người đưa tới kịp thời, tỷ lệ phẫu thuật thành công không tính là thấp, so với đứa bé khác, tình huống của Nha Nha còn không phải là quá tệ, vẫn có hy vọng kang phục rất lớn. Sau này thì không thể khỏe mạnh giống như đứa trẻ bình thường, nhưng hằng ngày chú ý một chút, sống lâu trăm tuổi khẳng định không thành vấn đề.”

Coi như ông ấy nói như vậy, tâm tình Hề Hi vẫn còn có chút nặng nề, Hạng Việt đã nhìn ra, trước tiên tạm biệt bác sĩ Đặng, để viện trưởng Triệu ôm Nha Nha đi theo y tá tới phòng bệnh, anh lôi kéo cổ tay của cô về phòng làm việc trước. Đóng cửa lại, Hạng Việt bảo Hề Hi ngồi trên ghế sofa, dịu dàng nói: “Tình huống của Nha Nha không hồng bét như em nghĩ, bác sĩ Đặng chỉ là làm phỏng đoán cẩn thận, ông ấy nói nắm chắc bảy phần, thật ra thì tỷ lệ thành công có thể đạt tới tám phần, thậm chí là chín phần. Trước đây bệnh tim không có kinh khủng như vậy, người bình thường chưa hiểu rõ, cho nên thường thường nói sai.”

Nói xong thấy sắc mặt cô vẫn là không tốt, Hạng Việt suy nghĩ, thử hỏi: “Là bởi vì bác sĩ Đặng nhắc tới trái tim suy kiệt?” Mắt to của Hề Hi nhanh chóng chột lóe lên hai cái, anh biết đây chính là nguyên nhân, tạm dừng chốc lát, lại hỏi: “Em cảm thấy tự trách? Bởi vì không có sớm đưa cô bé đi chạy chữa?”

Cuối cùng Hề Hi cũng gật đầu, cô buồn buồn nói: “Nếu như theo kế hoạch của em, vốn định sang năm nữa mới làm chủ đưa Nha Nha đi chữa bệnh, bởi vì em cảm thấy tuổi Nha Nha vẫn còn by Thanh Hưng rất nhỏ, cho dù bình thường thân thể có chút yếu nhưng là không có biến chứng bệnh đặc biệt gì, chỉ cần cẩn thận chăm sóc là tốt rồi, hơn nữa lúc kiểm tra sức khỏe cũng không nói tình huống cô bé tệ như vậy.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, mắt to long lanh, có chút như đưa đám: “Nếu như mà em thật sự làm theo kế hoạch của mình, vậy vạn nhất trong lúc đó xảy ra chuyện gì, em chắc sẽ tự trách đến chết.”

Trừ đứa bé của viện phúc lợi Thái Dương, bọn họ còn đồng thời giúp đỡ thêm ba viện phúc lợi, lại thêm hai viện dưỡng lão nữa. Người cần tiền cứu mạng gấp quá nhiều, mỗi tháng kiếm ra 10 - 20 vạn, nghe rất nhiều, nhưng sau khi phân chia thì thật sự có chút như muối bỏ biển. Không làm từ thiện

không biết, nước bên trong sâu như vậy, tiền thiếu nhiều như vậy.

Lại nói chuyện này cũng không trách cô được, nhưng chỉ là không nhận được sẽ tự trách sau đó sợ hãi, nếu như Nha Nha thật sự xảy ra chuyện, nhất định cô sẽ khó chối tội này.

Hạng Việt không ngờ Hề Hi nhạy cảm như vậy, có chút kinh ngạc, lại cảm thấy đáng yêu, đưa tay vuốt xuôi sống mũi rất thanh tú của cô, khuyên nhủ: “Mấy ngày trước anh đã nói với em, làm từ thiện phải lượng sức mà làm. Làm chuyện tốt không sai, nhưng những đứa bé này không phải là trách nhiệm của em, nên vì bọn họ phụ trách là cha mẹ đã vứt bỏ bọn họ. Hề Hi, không cần lẫn lộn đầu đuôi, lỗi cả mình vào, không người nào có thể làm chúa cứu thế được, em có thể có phần tâm này, hơn nữa biến thành hành động, đã mạnh hơn rất nhiều người rồi, ít nhất lợi hại hơn anh, anh rất bội phục em.”

“Bội phục em? Anh?” Hề Hi mở mắt thật to, một bộ “đừng có nói đùa”, hiển nhiên không tin “lời ngon tiếng ngọt” của anh.

Hạng Việt cười: “Em nên tự hào vì mình, đừng không tự tin như vậy.”

“Em cảm thấy được trong mắt anh em như đứa ngốc, làm những chuyện này cũng rất ngốc, còn không biết tự lượng sức mình.”

“Sao em lại nghĩ như vậy?” Anh kinh ngạc: “Nhân phẩm của anh không bết bát như thế, trên thực tế, anh rất tôn trọng em.. Em làm cho anh cảm thấy kiêu ngạo.” Ở cái tuổi này của bọn anh, không phải ai cũng có thể hạ quyết tâm chuyên chú làm từ thiện. Sự nghiệp từ thiện nghe rất cao cấp, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, không có nhiều người có thể vẫn dốc hết sức lực dưới tình huống không hề có lợi ích này, những người được gọi là nhà từ thiện, thương nhân giàu có ai không phải mượn cái danh từ thiện này để tăng hình tượng tăng nhân phẩm, dùng cái này lấy được ích lợi lớn hơn? Không nói người khác, chỉ nhà họ Hạng bọn họ hàng năm cũng đã quyên không ít tiền từ thiện, nhưng cái này là có mục đích buôn bán, phải có giá trị hồi báo, không có lợi ai làm? Ít nhất nhà bọn họ cũng sẽ không làm cái này.

Cũng bởi vì như thế, anh mới thật bội phục mấy người Hề Hi, bọn họ có lẽ trẻ tuổi kích động, có lẽ còn có chút ngây thơ trẻ người non dạ, nhưng cái phân tích cực này thì không ai có thể phủ nhận được.

Bình thường Hề Hi cũng được không ít người khen, nhất là từ lúc bắt đầu làm từ thiện tới nay, nghe được quá nhiều khích lệ, nhưng hôm nay, vào giờ phút này, khen ngợi của Hạng Việt lại làm cho cô cảm thấy có chút đỏ mặt, trên thực tế mặt của cô quả thật đỏ, giống như anh đào chín tới, cực đẹp.

“Khụ.” Cô thanh thanh cổ họng: “Thì ra là trong lòng anh hình tượng của em lại cao lớn như vậy...,” nói xong không nhận được hé miệng nở nụ cười, lộ má lúm đồng tiền ngọt ngào, “cho dù em rất vui..., chỉ là cũng không cần phải nói ra ngoài, khiêm tốn, khiêm tốn.”

Hạng Việt bị chọc vui, đứng lên dùng sức xoa mấy lần ở trên đầu cô, đợi cô bắt mắt che đầu né tránh mới chậm rãi dừng tay, nhìn cặp mắt đen xinh đẹp của cô nhẹ nhàng nói: “Em là đứa bé ngoan, phải tiếp tục giữ vững.”

Đứa bé. (— —)!!

“Năm nay em 18 tuổi rồi!” Cô bắt mắt.

“18 à, thật tốt.” Hạng Việt cảm thán một câu.

Mười tám tuổi vẫn là độ tuổi có thể mơ mộng, có thể không chút kiêng kỵ tiêu xài thanh xuân, tràn trề sức sống làm cho người ta hâm mộ. Trước kia thời gian Hạng Việt một mình tiếp xúc với Hề Hi không nhiều lắm, những ngày gần đây tính ra đã bao nhiêu năm trôi qua, hình duy nhất tại lễ quý đôn ảnh của cô nhóc này so với lần đầu tiên gặp mặt càng cụ thể rõ nét hơn, làm cho người ta yêu thích.

Chờ sắp xếp xong cho những đứa bé của mình, bọn Tần Lạc Lạc cũng quay lại rồi. Bây giờ đã sắp ba giờ chiều, buổi trưa chỉ ăn một chút đồ đơn giản, Đào Bân kêu đối: “Đi thôi, anh em mời khách, đi Thượng Nhã Hiền!”

“Cậu chỉ được cái khoe khoang, có tiền không bằng quyền ra ngoài, ngày mai đi viện dưỡng lão cho những ông bà già kia mua thêm một chút ăn mặc dùng còn hơn!” Tần Lạc Lạc chọc cậu ta.

Đào Bân uất ức: “Tiền này là tôi giữ lại chuẩn bị mua lễ vật cho chị tôi, mời các người ăn cơm, thiếu tiền còn không biết bù nơi nào vào!” Cậu ta sinh ra là bộ dáng cao lớn, làm bộ dáng tiểu tửc phụ uất ức còn rất khôi hài, Đồng Dao nở nụ cười, mềm giọng nói: “Đừng đi Thượng Nhã Hiền, nơi đó rất đắt, chúng ta đi siêu thị mua thức ăn tự mình nấu đi, có thể ăn lẩu nha!”

Thẩm Gia cảm thấy chủ ý này không tệ: “Đi chỗ tôi đi, Từ Trạch, Trình Hạo, Đào Bân ba người các cậu đi mua đồ ăn, tôi và Hề Hi bọn họ đi về trước dọn dẹp.” Hiện tại cậu ta cũng chỉ ở một mình, nhà cửa lớn hơn nhà Hề Hi, ở một khu chung cư.

Tần Lạc Lạc hỏi: “Muốn đi thăm Hạ Y một chút hay không? Dù sao cũng đã tới rồi.”

Hề Hi lắc đầu: “Tôi không đi, các người đi đi.” Mới vừa rồi ở trong điện thoại di động cô đã hỏi Hạ Y rồi, biết chị cậu ta còn có rất nhiều thân thích đều ở chỗ đó, thật sự không muốn tự đi qua tìm phiền phức.

Cuối cùng mấy người thương lượng một chút, bày tỏ tất cả mọi người sẽ đi thăm người bạn nhỏ đáng thương một chút, bảo Hề Hi ở trong phòng làm việc chờ.

Hạng Việt đi thăm bệnh nhân xong trở lại, thấy chỉ có một mình cô ở đây, còn kinh ngạc: “Bọn họ đâu? Đi hết rồi sao?”

Hề Hi nói không phải: “Bọn họ đi thăm Hạ Y rồi, em ở đây đợi.”

“Em không đi là bởi vì không muốn gặp chị của Hạ Y?”

Bởi vì cuộc nói chuyện lúc trước, bắt giác Hề Hi thân thiết với Hạng Việt hơn chút, vì vậy cũng không lừa gạt anh, gật đầu nói: “Em có chút sợ Hạ Nhiễm. Lúc chị ấy nhìn em, ánh mắt đặc biệt hung ác, làm cho người ta rất khó chịu.”

Nhà họ Hạng và nhà họ Hạ cũng không có quan hệ gì với nhau, chỉ là mẹ anh và mẹ Hạ Y quen biết một chút, trong ấn tượng không nhiều của Hạng Việt, Hạ Nhiễm vẫn là một người phụ nữ rất có cá tính. Nhưng nếu nói cái khác, hung ác hay không hung ác cái gì anh lại không biết rồi. Ba phen mấy bận thấy Hề Hi né tránh Hạ Nhiễm, vào lúc này không nhịn được hỏi: “Anh nghe nói đoạn thời gian trước Hạ Nhiễm bỏ cục gạch ở trước mặt em, cho nên em mới sợ cô ấy như vậy?”

Hề Hi nói không hoàn toàn là vậy, nghiêm túc giải thích với anh: “Người nào thật lòng tốt với em, người nào nghĩ một đằng nói một nẻo, em lại không ngốc, một cái đã nhìn ra. Hạ Nhiễm chính là người đặc biệt lạ nghĩ một đằng nói một nẻo, trước đó em đã biết chị ấy không thích em, chờ em thân quen với Hạ Y, thì càng chán ghét em rồi, chuyện bỏ gạch không tính, biểu diễn quyền đương tạp kỹ, chính là chị ấy cho em cảm giác không quá tốt, không hình dung ra được, dù sao vừa thấy chị ấy cũng làm trong lòng người ta phát lạnh.”

Lúc này Hạng Việt mới xem như hiểu rõ, thì ra là giác quan thứ sáu của động vật nhỏ quấy phá, anh cảm thấy chơi thật khá, nhưng mà vẫn là phụ họa nói: “Vậy sau này em cứ giống như hiện tại tránh một chút thôi.” Không phải anh xem thường cô, bàn về làm nũng dụ dỗ gấu nhỏ là lấy một địch ba, nếu phải xấn tay áo đánh nhau với người khác, nếu như thực tài thực liệu thì cô không được, thật ra thì chính là một con cọp giấy, trông khá mà không dùng được.

Nếu Hề Hi biết suy nghĩ này của anh, chắc phải tức hộc máu.

Chờ bọn Thẩm Gia từ chỗ Hạ Y quay lại, Hề Hi tạm biệt Hạng Việt, cô mới vừa rồi đã nói với anh muốn đi nhà Thẩm Gia ăn lẩu, Hạng Việt dặn dò: “Hôm nay anh phải làm thêm giờ, em ăn xong thì gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em.” Trước khi đi Hề Duy đã cố ý nhờ anh coi chừng em gái, lúc đi học không nói, lúc này không phải chính là thời điểm anh thực hiện lời hứa?

Hề Hi gật đầu, bày tỏ đã biết, phát tay tạm biệt anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 14

Edit: Thanh Hưng

Đoàn thể bảy người ngồi vây quanh ở trong nhà Thẩm Gia ăn lẩu, đều là người quen, cũng không cần khách khí, giành viên thịt, giành tôm, ai cũng không nhường ai, cãi nhau âm ỉ đặc biệt náo nhiệt. Cuối cùng ăn xong toát ra một thân mồ hôi, đang uống nước, Đào Bản hỏi: “Giờ cũng sắp bảy giờ, chúng ta tiếp tục ở đây chờ tin tức của Đại Bạch Dương hay là giải tán trước?”

Trình Hạo nói thế nào cũng được, Tần Lạc Lạc cũng bày tỏ đều được, Đồng Dao nhìn bọn họ, nhỏ giọng bày tỏ: “Tôi tùy ý.” Từ Trạch nói đợi chút đi, Thẩm Gia không cần lên tiếng, nơi này chính là nhà cậu ta, Hề Hi nhìn một vòng, giọng tay nói: “Một lát nữa Hạng Việt sẽ tới đón tôi, cái đó, mỗi ngày tám giờ tối anh tôi cũng sẽ gọi điện thoại bàn trong nhà để kiểm tra.” Bày tỏ không phải cô không thích sống chung, thật sự là thân bất do kỷ.

Đối với Hề Duy cường thế, mấy người Thẩm Gia vẫn tương đối rõ ràng, Tần Lạc Lạc an ủi vỗ vỗ vai của cô: “Ngoan, vậy cô đi về trước đi, chờ đến lúc có tin tức của Dương Dương tôi sẽ thông báo cho cô.”

Ước định với mấy người bạn nhỏ chín giờ sáng mai tập hợp ở cửa viện dưỡng lão, Hề Hi cầm túi rồi đi trước, hiện tại trời đã tối rồi, Thẩm Gia đưa cô xuống lầu.

Lúc đi đến cửa chung cư, Thẩm Gia nhắc đến Hạ Y: “Cô bớt thời gian đi thăm cậu ta một chút, thân thích nhà bọn họ cũng không phải là ngày ngày túc trực ở nơi đó, nếu rảnh rồi hãy gửi cho cậu ta tấm ảnh chụp gì đó, tôi thấy cậu ta nằm trên giường cũng sắp nằm chán đến chết rồi!”

Hề Hi vừa gật đầu nói biết rồi, vừa nhỏ tiếng hỏi: “Anh ta có giận tôi không?” Dù sao từ khi Hạ Y nằm viện đến bây giờ, cô mới chỉ đi thăm có một lần, những người bạn nhỏ khác ít nhất đều đi thăm ba, bốn lần rồi.

Trên mặt anh tuấn của Thẩm Gia hiện nét cười, giống như đối đãi em gái vỗ vỗ đầu của cô, mang theo một chút cung chiều nói: “Cô đừng đoán mò, tôi cảm thấy bình thường cậu ta và cô quan hệ tốt nhất, nếu cô quan tâm cậu ta nhiều hơn, cậu ta khẳng định vui mừng.”

Hề Hi nhú nhú lỗ mũi: “Tôi ngày ngày gửi tin nhắn bù đắp cho anh ta, còn không phải quan tâm anh ta à!” Lại nói chắc như đinh đóng cột: “Ai bảo chị anh ta nhìn tôi không vừa mắt, mỗi lần gặp tôi cũng âm trầm, lỗ mũi không phải lỗ mũi mất không phải mất, thật giống như tôi thiếu tiền nhà bọn họ vậy, tôi cũng không muốn bị người ta coi thường, sao phải tự đi tìm mất mặt!”

Về phần tại sao Hạ Nhiễm lại nhìn Hề Hi không vừa mắt, cậu ta mơ hồ biết một chút nguyên nhân trong đó, chẳng qu cũng vẫn là tự mình suy đoán, nói ra chính là tiếng xấu. Đứng thấy bình thường Thẩm Gia ăn mặc lòe loẹt cảm giác rất tùy tiện, thật ra thì con người cậu ta rất by Thanh Hưng cẩn thận, miệng mồm rất nghiêm chỉnh, vì để tránh phiền toái không cần thiết, ấy là loại người tình nguyện để lời nát ở trong bụng cũng sẽ không nói ra. Cho nên lúc này cũng chỉ là qua loa lấy lệ nói: “Vậy cô nhân lúc chị gái của cậu ta không có ở đó thì đi thăm, tôi nghe nói gần đây nhà họ Hạ phải bận rộn cái hạng mục gì đó, đoán chừng Hạ Nhiễm cũng không có bao nhiêu thời gian đi bệnh viện đâu.”

Đứng thấy bọn họ đều không đóng quân tại công ty, nhưng tin tức vẫn tương đối linh thông. Hề Hi suy nghĩ một chút nói: “Trước đây giống như tôi đã nghe anh trai nói qua, nhà họ Hạ và Hoa Tin nào loạn không vui, vị Vệ tiên sinh kia lừa nhà họ Hạ thăm rồi.”

Vệ tiên sinh Vệ Gấm Huyền là một nhân vật truyền kỳ ở Vũ Lăng, chuyện tình của anh ta được rất nhiều người say sưa nhắc tới. Không đề cập tới thân thể chỉ nói đến thành tựu của anh ta. Đầu tiên là một tay sáng lập tập đoàn Bắc Lăng, trong vòng mười năm ngắn ngủn giành được vị trí số một ở Vũ Lăng, sau đó lại tự tay phá hủy Bắc Lăng, tiếp theo lấy thế như chẻ tre sáng lập Hoa Tin, lúc mọi người không kịp phản ứng đã Đông Sơn tái khởi, thành công nhảy lên ba cấp, riêng về điểm này, cũng làm người ta không dám khinh thường. Không người nào nguyện ý làm địch thủ với người sâu không lường được như vậy, nhưng kì lạ là nhà họ Hạ không tin quý quái, đập phải đinh sắt, cũng chỉ có thể tự mình ăn quả đắng.

Chuyện như vậy Thẩm Gia biết còn nhiều hơn một chút, chỉ là bởi vì quan hệ với Hạ Y, cho nên bình thường bọn họ sẽ không chủ động đi nói cái này. Ngược lại lại không có gì không thể nói với Hề Hi: “Lúc ấy muốn gây khó dễ cho Hoa Tin là bác cả của Hạ Y, nhà họ Hạ bị chút tổn thất, Hạ lão lập tức giao hạng mục mới lần này cho cha của Hạ Y phụ trách, Hạ Nhiễm là người của chi thứ hai nên chắc chắn phải tham dự. Không chỉ chị ta, ngay cả anh trai Hạ Y vốn là phụ trách hạng mục nước ngoài cũng tạm ngừng, đặc biệt bị gọi về nước làm chuyện này.”

Hôm nay Hề Hi mới biết những thứ này, không khỏi có chút há hê: “Vậy bác cả của Hạ Y chắc phải tức chết.”

Thẩm Gia cười: “Nhà họ Hạ là gia tộc lớn, từ dân quốc đến bây giờ, hơn một trăm năm, cây lớn rễ sâu, rắc rối phức tạp, người tranh giành tự nhiên sẽ không ít, chỉ là vậy cũng là chuyện trong nội bộ bọn họ, không liên quan đến chúng ta.”

“Thật ra thì ở trong mắt đại đa số người nhà họ Hạ, như nhà chúng ta đoán chừng cũng coi là nhà giàu mới nổi chứ?” Cho nên Hạ Nhiễm mới nhìn cô không vừa mắt?

Thẩm Gia nhún vai: “Vậy theo tiêu chuẩn này, người có tiền trong chín thành ở Trung Quốc đều là nhà giàu mới nổi rồi.”

Hề Hi: “. (; một _ một)”

Tháng ba trời tối vẫn tương đối sớm, đèn đường đã sáng. Xa xa đã thấy chiếc Lamborghini phong cách kia của Hạng Việt. Thẩm Gia cũng nhìn thấy, ngừng chân, dịu dàng nói: “Tôi không tiễn nữa, sáng sớm ngày mai có cần tôi đi đón cô hay không?”

Hề Hi nói không cần: “Tôi nhờ tài xế lái xe đưa tôi đi!”

Hạng Việt nhìn gấu nhỏ ngồi vào ghế trước, ý bảo: “Nịt chặt dây an toàn.” Hề Hi “Oh” một tiếng, ngoan ngoãn đeo dây nịt an toàn, chờ xe chạy đi, cô nhìn anh hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Còn chưa có,“ anh nói, “Mới vừa rồi mẹ anh gọi điện thoại cho anh, nói thím Trần làm Phật nhảy tường*, thịt viên, tôm xay, hỏi em có đi ăn hay không.”

*Phật nhảy tường: một loại xúp vi cá trong ẩm thực Phúc Kiến (anh chị em muốn biết cụ thể thì tra google nhé ^ _ ^)

“Tất nhiên phải đi rồi!” Hề Hi một chút do dự không có, Hạng Việt cười: “Không sợ anh em kiểm tra hả?” Cô hừ hừ: “Anh em đối với mẹ Cát vẫn là rất yên tâm, đợi lát nữa bảo mẹ Cát gọi điện thoại cho anh ấy.” Hạng Việt liếc mắt nhìn bụng của cô: “Còn có thể ăn nữa?” Cô khoác duy nhất tại lê quý đôn lác vô si: “Ăn lẩu cũng chi đỡ đói, lập tức tiêu hóa xong.”

Chờ đến nhà họ Hạng, không cần Hề Hi nói gì, Cát Phương Hoa đã dùng điện thoại bàn gọi điện thoại cho Hề Duy. Hề Duy vẫn tương đối hiểu rõ Cát Phương Hoa rất yêu thương em gái, lo lắng anh ta bị lừa gạt, còn cố ý bảo em gái nghe điện thoại.

Hề Hi nhận lấy ống nói kêu ca, ở bên đầu điện thoại kia Hề Duy nói: “Cơm nước xong về sớm một chút, nếu như không muốn trở về thì tối nay cứ ở lại nhà họ Hạng, mới vừa rồi anh đã nói với bác gái rồi.”

“Oh, em về nhà.” Đến nhà người khác ăn cơm còn có thể, ở thì không được, Hề Hi rất không thích ở nơi không phải là địa bàn của mình, như vậy cô sẽ không được tự nhiên, lại còn không có cảm giác an toàn, cho dù là nhà mẹ Cát coi cô như con gái ruột mà thương yêu cũng vậy.

Hề Duy biết thói quen của em gái cũng không miễn cưỡng, Hề Hi hỏi anh ta: “Anh, anh đã mua vé máy bay chưa?”

Đầu kia yên lặng chốc lát, Hề Hi có dự cảm xấu, quả nhiên, nghe được anh trai nói: “Anh chưa trở về được, nhanh nhất cũng phải tới thứ sáu tuần sau.”

“Sao lại như vậy!” Cô có chút mất hứng: “Ngày hôm trước không phải nói cuối tuần này trở về sao?”

“Tạm thời xảy ra chút vấn đề,“ anh ta nói, “Anh tận lực về sớm, em ngoan ngoãn nghe lời, ngày mai đi viện dưỡng lão anh bảo Phùng Tranh đi cùng em,

đưa xong đồ thì trở về, “lại nhắc nhở, “Đừng quên chép sách, chờ anh trở về thì kiểm tra.” Đây là cho em gái dây cung thật chặt, tránh cô chạy loạn. Đứa bé không có ở trước mặt, luôn làm cho người ta không yên lòng.

Hề Hi bĩu môi, ầm ức cúp điện thoại, Hạng Việt thay quần áo xong, nhìn khuôn mặt mất hứng của cô, hỏi tại sao, gấu nhỏ bắt đầu tố cáo: “Anh em đoán chừng phải tuần sau mới có thể trở về, anh ấy còn thúc giục em chép sách!”

Cô không đề cập tới thật đúng là anh đã quên chuyện này, cười hỏi: “Vậy em phải chép bao nhiêu?” Về phần Hề Duy lúc nào thì đi công tác về nước ngược lại anh không để ý chút nào.

Hề Hi cảm thấy người này đang cười trên nỗi đau của người khác, trừng mắt nhìn anh, không để ý đến anh, đứng lên chạy tới phòng bếp tìm mẹ Cát cầu xin an ủi, để lại Hạng Việt ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách dờ khóc dờ cười.

Chờ com nước xong xuôi, Cát Phương Hoa muốn giữ Hề Hi ở lại, Hề Hi nói: “Mẹ quên rồi sao, con quen giường, đổi chỗ không ngủ được!” Hạng Việt lại biết không phải cô quen giường, cô là quen người, nếu như Hề Duy ở chỗ này cùng với cô, đoán chừng gấu nhỏ cũng không thể nào không vui đâu. Mẹ anh đoán chừng cũng biết chuyện này, không lật tẩy, cũng không ép ỡ, bảo chị Trần bọc rất nhiều đồ ăn ngon cho Hề Hi mang về ăn, còn dặn dò nói: “Một mình ở nhà đừng nấu nướng gì, những thứ này dùng lò vi sóng hâm nóng lên là được, ăn hết mẹ lại bảo Hạng Việt mang cho con.”

Sau khi Hạng Việt và Hề Hi ra cửa, Cát Phương Hoa than thở, nói với chị Trần đứng ở một bên: “Đứa nhỏ này thật đáng thương, đừng thấy trên mặt là cả ngày vui vẻ, thật ra thì trong lòng rất đau khổ.” Người đáng thương trên đời nghìn nghìn vạn vạn, đáng thương xui xẻo hơn Hề Hi có quá nhiều người, chỉ là người có thân sơ xa gần, Cát Phương Hoa chính là đau lòng đứa nhỏ gầy đáng thương Hề Hi này.

Hạng Việt đỗ xe ở lầu dưới, đẩy cửa xuống xe, Hề Hi nói: “Em tự đi lên là được rồi.” Hạng Việt khóa xe, kiên trì đưa cô lên. Cô gái trẻ tuổi sống một mình luôn làm cho người ta không yên lòng, hơn nữa đã trẻ thế này, tuy nói biện pháp an ninh của nhà trọ này rất tốt, nhưng cũng không thể khinh thường.

Hai người đi thang máy lên lầu, đến tầng 12, mới đi ra khỏi thang máy, Hề Hi nhìn thấy trên mặt đất trước by Thanh Hưng cửa phòng mình thế nhưng để một cái hộp được gói rất đẹp, dùng dây lụa màu đỏ cột thành cái nơ con bướm thật to. Cái hộp lớn như vậy, yên lặng đặt ở trên đất, có chút cảm giác quỷ dị.

Nơi này thang máy tới mỗi tầng đều có mật mã riêng biệt, cửa chỗ lối đi an toàn cũng là khóa mật mã, người bình thường không có mật mã hoàn toàn không có khả năng tới được tầng này chứ đừng nói là người đưa thư cái gì, hoàn toàn không thể nào!

Hạng Việt nhú lông mày kéo cô ra, Hề Hi níu tay áo của anh lại, não bộ trong nháy mắt hoạt động: “Bên trong không phải là xác động vật nhỏ chứ?”

“Sao em không đoán là bom?” Anh còn có tâm tình trêu chọc cô. Hề Hi nghiêm túc suy nghĩ một chút, làm như có thật nói: “Nhân phẩm của em vẫn còn chưa tới mức gặp phải thứ đó chứ?” Chủ yếu là cô vẫn có chút lòng tin đối với trị an nước nhà, bom, thuốc nổ cái đồ vật này cũng chỉ có trong phim ảnh mới có thể tùy ý thấy được, cô chỉ là lương dân, không thể nào tiếp xúc với những thứ này!

Hạng Việt ý bảo cô đứng ở chỗ này đừng di chuyển, anh đi qua nhìn một chút, Hề Hi kéo lấy anh: “Anh đừng kích động, em gọi điện thoại cho bảo vệ, có người không tiếng động để cái hộp ở trước cửa nhà bọn em, đây là chuyện gì thế! Thang máy khóa mật mã là trung bày sao?”

“Không cần, anh xem trước một chút là cái gì.” Anh lo lắng trong hộp có cái đồ gì không tốt, từ từ cẩn thận, ít nhất phải tự mình làm rõ ràng bên trong là cái gì trước mới nói những thứ khác.

Hạng Việt đi tới, quỳ gối, khom lưng, đôi tay cẩn thận mở nắp hộp, từ từ, một chút xíu nhấc lên.

Hề Hi bị loại không khí này làm khấn trương không nhịn được, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, chờ rốt cuộc mở nắp hộp ra, cô còn chưa kịp nhìn, đã bị động tác mạnh mẽ đứng thẳng người của Hạng Việt làm sợ hết hồn, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh xoay người kéo vào trong ngực, đồng thời mắt cũng bị bịt kín. Cũng không cho cô cơ hội phản kháng, trực tiếp nhấn mở thang máy, nhét người vào.

Đội cửa thang máy khép lại bắt đầu đi xuống, Hạng Việt mới thả mở tay bịt ở trên ánh mắt của cô, Hề Hi bị anh dọa sợ, tâm nhảy loạn bùm bùm, mặt có chút trắng hói: “Là cái gì thế?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 15

Edit: Thanh Hưng

Hạng Việt không trực tiếp trả lời, trấn an vỗ vỗ vai của cô: “Đội lát nữa lại nói.” Cứ qua loa lấy lệ như vậy, cũng không nói rõ, làm cho lòng người bất

ồn, vốn cũng không suy nghĩ nhiều, vào lúc này lqđ không muốn nghĩ ngợi thêm cũng không được, đại nào không bị không chế.

Chờ thang máy đến lầu một, anh ôm vai của cô, mang theo một chút cường thế dẫn cô ra ngoài, mở cửa ra, lấy chìa khóa xe mở cửa, trực tiếp kéo cửa ghế trước ra ý bảo Hề Hi ngồi vào.

Hề Hi rất thức thời, biết thời điểm này nên làm cái gì là có lợi cho cô, tỷ như lúc này, cô cảm thấy mình nên nghe lời. Cho nên anh bảo làm cái gì thì cô làm cái đó, cực kỳ phối hợp, khéo léo không thôi. Đóng cửa xe ghế trước, cho dù tâm tình nhìn qua có vài phần không tốt, nhưng Hạng Việt vẫn cười với cô, thả nhẹ giọng nói: “Em ngồi ngoan ngoãn ở trong xe, anh gọi mấy cuộc điện thoại, đừng sợ, không có việc gì.”

“Là thi thể sao?” Cô không nhịn được hỏi. Khẳng định không phải thuốc nổ hay đồ nguy hiểm linh tinh gì, nếu không anh sẽ không còn có thời gian rảnh rỗi an ủi cô, đã sớm lái xe trực tiếp bỏ chạy.

“Đừng nghĩ loạn,” anh nói, “Lát nữa sẽ giải thích với em, hiện tại ngồi ở trong xe đừng ra ngoài, nghe lời, được không?”

Hề Hi bị anh nhìn bằng ánh mắt kín như bưng có chút hoảng hốt, lại nghe lời không tiếp tục truy hỏi nữa, yên lặng gật đầu một cái, ngón tay Hạng Việt vuốt một cái ở trên sống mũi của cô: “Ngaoan.”

Chờ cửa ghế trước đóng từ bên ngoài, Hề Hi cắn móng tay bắt đầu suy tư, cô cảm thấy có thể mình đã đoán đúng, trước đó động não nghĩ tới đồ kia đã được ứng nghiệm, gì đó đựng trong hộp by Thanh Hưng cũng tương đối máu me, hơn nữa vật kia. Nhìn Hạng Việt phản ứng lớn như vậy, khẳng định không phải xác chết động vật bình thường. Điều này làm cho cô vô cùng lo lắng, thấp thỏm sợ hãi, khủng hoảng cứ như vậy thành linh ập tới, trong lòng cô nặng trĩu, bất ổn, không biết làm sao. Duy nhất nghĩ tới chính là gọi điện thoại cho anh trai, anh trai là ngọn núi lớn nhất cô có thể dựa vào.

Nhưng điện thoại của Hề Duy lại bận. Nghe giọng nữ cứng nhắc trong điện thoại, Hề Hi xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn về Hạng Việt cách đó mấy bước, anh đang đưa lưng về phía cô cầm điện thoại di động trò chuyện, đầu kia điện thoại có lẽ chính là anh trai.

Hạng Việt trầm giọng nói với Hề Duy: “Là thi thể trẻ con, Hề Hi không nhìn thấy, tôi đề nghị chuyện này tạm thời không cần báo cảnh sát, tìm người âm thầm giải quyết.” Báo cảnh sát không có ý nghĩa cũng không thể đoán trước có dính líu tới ai, nếu như bị người có lòng lấy ra viết lung tung, vậy cũng thật quá mức.

Từ lúc nhận được điện thoại của Hạng Việt, Hề Duy đã bắt đầu duy trì trầm mặc tĩnh mịch, cho đến lúc này mới lên tiếng nói: “A Việt, tôi giao Hề Hi cho cậu, những người khác tôi cũng không tin được ai, cậu giúp tôi coi chừng em ấy, làm ơn.” Cho dù giọng nói chuyện của anh ta bình thản thậm chí không mang theo chút phập phồng nào, nhưng lạnh lẽo và lừa gạt bên trong vẫn là rõ ràng tiết lộ ra ngoài. Hạng Việt nghĩ, chuyện này thực sự đã chạm đến ranh giới của anh ta rồi.

“Cô ấy cũng là em gái của tôi,” Hạng Việt nói, “Tôi sẽ che chở cho cô ấy, bụng làm dạ chịu, cậu yên tâm.”

Hề Duy không hề kiểu cách nữa nói cảm ơn, hai người nói đến thi thể trẻ con trên lầu, Hạng Việt nói: “Dấu vân tay, nguyên nhân cái chết của đứa trẻ những thứ này đều phải tra rõ, nơi này mỗi một góc đều có camera theo dõi, muốn tra không khó lắm. Cho dù như thế nào cũng là một cái mạng, nếu như không xử lý cẩn thận, phiền toái vẫn còn ở phía sau.” Anh ta dừng lại chốc lát, tiếp tục nói: “Mặc dù không thể quang minh chính đại báo cảnh sát, nhưng tốt nhất để ngửa ngộ nhớ vẫn là lưu lại hình thức vụ án đặc biệt này, tránh về sau không nói được, phía cảnh sát cậu có người nào có thể tin được hay không?”

Dựa vào xuất thân như bọn họ vậy, bên phía cảnh sát không thể nào không biết mấy người, chỉ là tình hình trước mắt, Hề Duy lại có cách nghĩ khác, anh nói với Hạng Việt: “Chuyện này tạm thời không thể để cho cha tôi biết, A Việt, làm phiền cậu.” Phần lớn bạn bè của anh ta cũng là người Hề Bá Niên biết hoặc tiếp xúc qua, người Hề Bá Niên không biết, lại không thể làm cho người ta yên tâm, cho nên phải giữ bí mật, dĩ nhiên tốt nhất là nên dùng người cạnh mình.

Dĩ nhiên Hạng Việt có thể nghe rõ ý tứ của anh ta, cũng không nghĩ là bản khoán của bạn tốt, dù sao tình huống bây giờ không rõ, không biết người kẻ đó nhắm vào là Hề Hi hay là Hề Duy, hai anh em ở đối diện nhau, cho dù cái hộp ở gần cửa phòng Hề Hi hơn, nhưng không nhất định chính là nhắm vào cô. Cô gái nhỏ trẻ tuổi, mới mười tám tuổi, lại có thể có cái kẻ thù gì? Lại nói bọn họ chuyển đến nơi này mới hơn một tháng, biện pháp bảo an lại tốt như vậy, người bình thường có thể tùy ý ra vào? Những thứ này đều cần suy tính tới, Hạng Việt trầm ngâm chốc lát: “Chuyện này trước tiên tôi sẽ tìm người giúp cậu tra, tôi có người bạn đặc biệt phụ trách chuyện này, cậu yên tâm, miệng cậu ta rất nghiêm túc, sẽ không nói lung tung.”

Nửa giờ sau, Hạng Việt ngồi vào trong xe. Thấy Hề Hi chớp mắt to nhìn anh, có chút vô dụng lại mê mang, rất chọc người đau lòng, anh cười cười, vuốt ve trên đầu cô: “Không phải chuyện lớn, anh lqđ và anh em đã nói rồi, cậu ấy để cho anh giúp đỡ xử lý trước, đợi lát nữa bạn của anh dẫn người tới đây, trong nhà tạm thời không cần ở, chờ anh một chút anh và em trở về dọn dẹp ít thứ, trước ở nhà anh, có được hay không?”

Hề Hi ním môi “Ừ” một tiếng: “Đồ trong hộp có thể nói cho em biết không?”

“Em thật sự muốn biết?”

“Không nói cho em...em sẽ suy nghĩ lung tung” Hề Hi thở một hơi thật dài, “Mới vừa rồi em đã nghĩ đến các bộ phận thân thể con người, bầm thây, gãy tay gãy chân gì đấy.”

Vốn tâm tình Hạng Việt còn có chút nặng nề, vào lúc này ngược lại cảm thấy dễ chịu chút. Mới vừa rồi anh và Hề Duy cũng nói về chuyện này, ý Hề Duy là tốt nhất gạt em gái trước, nhưng bây giờ xem ra giấu giếm cũng không phải lựa chọn tốt, anh suy nghĩ nói: “Gọi điện thoại cho anh trai em, để cậu ấy nói cho em biết.”

Hề Hi đã hiểu: “Anh em có phải không muốn anh nói với em hay không?”

“Câu ấy là lo lắng cho em.” Sự cô suy nghĩ nhiều, thậm chí Hề Duy còn không có ý định chủ động liên lạc với em gái, coi như một chuyện nhỏ mà xử lý. Nhưng hiện tại xem ra điều này hiển nhiên không thể nào, Hề Hi không phải đứa bé ba bốn tuổi, thậm chí còn nhạy cảm và thông minh hơn bạn cùng lứa tuổi bình thường, cũng không thể lừa gạt được, Hề Duy cũng là quan tâm quá sẽ bị loạn, còn xem em gái như đứa bé mà dụ dỗ.

Hề Hi “Oh” một tiếng, quả quyết lấy điện thoại di động ra, thấy Hạng Việt muốn tránh ra ngoài, cô dè dặt tay anh lại: “Không cần thiết, em và anh em cũng không nói chuyện cơ mật gì.”

Cô bình bình thản thản, Hạng Việt cũng không kiên trì, ngồi ở một bên nghe hai anh em “đấu trí đấu dũng”, Hề Hi nói: “Anh, Hạng Việt cũng không nói cho em biết cái gì cả, anh nói cho em đi, trong hộp là cái gì, đầu người? Ngón tay? Bầm tay?” Không biết Hề Duy ở đâu kia nói cái gì, Hề Hi có chút mất hứng: “Anh không nói với em, em sẽ suy nghĩ lung tung, anh, em sợ.” Nói xong giọng nói lại nghẹn ngào, nước mắt cũng chảy ra, ô ô nghẹn nghẹn, thật sự phù hợp hình tượng cô nhóc đáng thương.

Dưới thế công nước mắt của em gái, Hề Duy không thể kiên trì năm phút đồng hồ đã nộp khí giới đầu hàng nói hết mọi chuyện cho em gái. Ngược lại lúc này Hề Hi cũng không khóc, cô nhận lấy khăn giấy Hạng Việt đưa tới, lau mặt, lại lau nước mũi, cười lạnh nói với anh trai ở đầu điện thoại bên kia: “Em chưa từng làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gỗ cửa, tại sao phải tránh, em không tránh, em cũng không tin người nọ còn dám làm gì em, thật sự có thù oán với em thì quang minh chính đại tới đi, lén lút lút lút giả thần giả quỷ như vậy, thật coi em là đứa trẻ ba tuổi để ăn hiếp à!”

Không biết Hề Duy nói cái gì, đột nhiên ánh mắt của cô mở to, một bộ không thể tin: “Thật? Thật sự bỏ qua chuyện cũ rồi hả? Không cần chép sách rồi hả? Cũng cho em mở cửa hàng?!”

Vốn là Hạng Việt ở một bên còn có chút lo lắng gấu nhỏ lại phạm sai lầm, đấu tranh với thế lực ác làm cái gì, vậy anh sẽ lại như thế nào. Vào lúc này thấy cô chột âm u chuyển nhiều mây lại duy nhất tại lễ quý đôn chuyển trong sáng, đỡ khóc đỡ cười, chờ Hề Hi cúp điện thoại, không nhìn được trên choker cô: “Đây cũng coi là trong họa được phúc chứ?”

Hề Hi hừ hừ, lườm anh một cái: “Loại họa này em không thích.” Sắc mặt cô lại trở nên khó coi, cắn móng tay cái bắt đầu suy tư, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra mình gần đây đắc tội với ai, ngẩng đầu nhìn Hạng Việt: “Nhân duyên của em tốt như vậy, ai sẽ gây khó dễ cho em đây?”

Đây là nói khoác mà không biết ngượng, Hạng Việt có chút im lặng, anh nhún vai: “Cũng có khả năng là kẻ thù của anh trai em.”

“Anh em tốt như vậy, đẹp trai như vậy, ai lại ghen tỵ anh ấy?”

Hạng Việt: “. (— —)!!”

Thẩm Nam là bạn thân Hạng Việt, sáng lập công ty bảo an, trong nhà coi như là quân nhân thế gia, đều là nhà binh, có giao tình từ nhỏ với Hạng Việt, nếu nói thân như anh em đều là khiêm tốn.

Vốn là anh ta và bạn ở khách sạn lung tung, nhận được điện thoại của Hạng Việt không nói hai lời bỏ lại một bản anh em trực tiếp dẫn theo mấy trợ thủ đắc lực tới.

Hề Hi nhìn người trắng trẻo mập mạp ăn mặc tùy ý trước mặt, lôi kéo Hạng Việt qua một bên hơi nhỏ giọng nói thầm: “Người này đáng tin không?”

Hạng Việt vỗ vỗ vai của cô: “Yên tâm đi, nếu em tin anh, sẽ tin cậu ta.”

Lời này phân lượng không nhẹ, Hề Hi không nói cái gì. Cô muốn đi theo lên lầu, Hạng Việt kéo lấy cô: “Chờ bọn họ xử lý tốt chúng ta lại đi lên.”

Hề Hi biết anh không muốn để cho cô nhìn thấy đồ trên lầu, cũng không miễn cưỡng. Thật ra thì cô cũng không sợ thế nào, trước đó dù sao cũng chưa biết nên còn có chút hoảng hốt, biết là thứ gì ngược lại lại bình tĩnh. Dù sao người có thể làm ra loại chuyện như vậy đoán chừng cũng không phải là cái người bình thường gì, còn lâu cô mới vì người bệnh tâm thần lo lắng hoảng sợ!

Thẩm Nam dẫn theo bốn người tới đây, đều là chuyên gia, lên trên lầu không có phí bao nhiêu công phu đem những thứ vụn vặt, dấu chân, bộ lông sợi vải các loại đồ vật linh tinh nên thu thập cũng thu thập rồi, sau đó có hai người xách một túi rất lớn xuống trước, nói một tiếng với Hạng Việt, lập tức lái xe đi. Thẩm Nam gọi điện thoại tới đây, bảo Hạng Việt và Hề Hi đi lên.

Mấy người gặp mặt, Thẩm Nam đứng ở giữa hành lang nói: “Vì lý do an toàn, tốt nhất vẫn nên cho chúng tôi vào trong tra xét một chút.” Anh ta giải thích: “Loại khóa mật mã này của các người nếu như là chuyên gia cũng không phải là không thể phá giải.”

“Nhà của anh em cần xác nhận dấu vân tay, anh đến trong nhà em xem một chút đi.” Khoảng thời gian trước cô đã tạm ngừng hình thức khóa cửa bằng vân tay, sau đó cũng không coi trọng nên bỏ qua. Chủ yếu vẫn là cảm thấy tình trạng bảo an nơi này quả thật không tệ, không có loại trộm vặt móc túi kia đột nhập, lại nói khóa mật mã của bọn họ đều là dùng giá cao mua được hàng cao cấp từ nước Đức, dù là phá giải mật mã cũng không dễ dàng. Nếu quả thật có người có thể phá giải được cái này, vậy người này cũng quá giỏi rồi.

Thấy Hạng Việt liếc một cái đầy thâm ý tới đây, trước tiên Hề Hi mở cửa nhà mình ra, để Thẩm Nam dẫn người tiến vào, sau đó kéo lấy Hạng Việt nói: “Anh đừng tố cáo với anh em nha, bình thường em cũng dùng xác nhận dấu vân tay, mấy ngày trước không phải em bị viêm dạ dày nên anh tới nhà em sao, em cho tạm ngừng xác nhận dấu vân tay, sau lại vì vội quá cho nên quên mất.”

#p.s 1: vì bây giờ mình chỉ ôm 1 bộ thôi nên lịch post sẽ là cách 2 ngày 1 chương, chương tiếp theo lên sàn ngày 17/1, các bạn đón đọc nhé :love2:

#p.s 2: chương sau 2 anh chị sẽ về “ở chung”, ai ngóng không nào :D2

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 16

Edit: Thanh Hưng

Hạng Việt biết cô là lo lắng nếu Hề Duy biết thì nguy rồi, nếu như lại bị nhéo bím tóc*, con vịt đã nấu chín rồi cũng có thể sẽ lại bay mất, được không bù nổi mất, cho nên mới nóng lòng giải thích. Không by Thanh Hưng nhìn được cười một tiếng, dịu dàng nói: “Yên tâm đi, anh không nói cho anh trai em.” Cũng là thương tiếc cảnh ngộ tối nay cô gặp phải, trước cửa nhà bị đề tử thi trẻ con này thực sự làm cho lòng người sợ hãi, dù là anh, cũng sẽ không thờ ơ hồ hững, gấu nhỏ không bị sợ đến phát khóc đã là rất giỏi rồi.

*nhéo bím tóc: bắt được điểm yếu

Hề Hi bày tỏ hài lòng đối với thái độ của anh, ngửa mặt nhìn anh, mang theo một chút kiêu ngạo nhỏ: “Em biết ngay anh là người tốt!”

“Tiêu chuẩn người tốt của em cũng quá thấp.” Anh thuận miệng trêu chọc cô. Cô lại nói: “Anh không hiểu, người tốt ở trong mắt em cũng không nhiều, phần lớn cũng thuộc về phạm vi “không xấu” mà thôi.”

Đối với lòng người, cô tự có một bộ tiêu chuẩn phán xét.

Vốn tâm mắt Hạng Việt vẫn dừng lại bên trong phòng, nhìn Thẩm Nam dẫn theo hai người kia một phen lê*quý*đôn vén lên tất cả thảm bên trong nhà dùng công cụ mang theo kiểm tra xem có bị trang bị máy nghe lén hoặc camera hay không, nghe được lời của cô nghiêng đầu buồn cười nói: “Không ngờ trong mắt em nhân phẩm của anh tốt như vậy.”

Hề Hi cũng không thêm đề ý nhà mình bị người tùy ý lục soát loạn lên, cô nhún vai nói: “Em cũng không ngờ mình lại tin tưởng anh như vậy.”

Cho dù lời này đơn giản, lại làm cho người ta rất thỏa mãn, Hạng Việt sờ sờ đầu của cô: “Em hôm nay muốn ở đâu? Nếu như không muốn đi Thành Nam, trong nội thành anh cũng có nhà trọ.” Anh không có ý định để cho cô đi ở khách sạn, người quá phức tạp, không an toàn.

Hề Hi không do dự, nói thẳng đi nhà trọ, còn quan tâm giải thích: “Chuyện này anh em bảo giữ bí mật, nếu đi Thành Nam, khẳng định không gạt được mẹ Cát và bác Hạng.”

Hạng Việt biết cô kiêng kỵ quan hệ của cha mẹ với Hề Bá Niên, gật đầu nói được. Sau một lát Thẩm Nam dẫn người ra ngoài nói: “Không phát hiện đồ vật gì, không có người đi vào.”

Đây coi như là một tin tức tốt, nói rõ người nọ còn không phải là “không gì không làm được, không chút kiêng kỵ”. Hề Hi đi về phòng dọn dẹp hành lý, Thẩm Nam để hai người còn lại đi xuống lầu trước, anh ta và Hạng Việt ở lại phòng khách nói chuyện, Hạng Việt hỏi: “Anh nói xem chuyện này coi là gì?”

Thẩm Nam nói là đe dọa: “Nhất định là đắc tội với người khác, không phải cô ấy thì chính là người trong nhà cô ấy, trị an nơi này không tệ, người bình thường không thể đưa từ anh* tới được.” Anh ta muốn hút thuốc lá, bị bạn tốt nhìn sang một cái, lại ngượng ngùng giắt thuốc lá vào vành tai: “Muốn tìm được người này cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu người ta dám khiêu khích như vậy, khẳng định đã nghĩ kỹ đường lui, camera có thể đã bị động tay động chân, đợi lát nữa Cương Từ đến, cậu ta đã làm cảnh sát tám năm, đến lúc đó để cho cậu ta tới phòng giám sát xem một chút.”

*từ anh = từ thi trẻ con

“Chuyện như vậy đừng để cho người khác biết.”

“Cậu yên tâm, không đề cập tới cái khác, chỉ nói là bị ăn trộm chứ sao.”

Hạng Việt gật đầu đồng ý giải thích của anh ta: “Mới vừa rồi tôi không nhìn kỹ, trong hộp trừ từ anh còn có thứ gì khác không?”

Thẩm Nam liếc nhìn phòng ngủ Hề Hi, nhỏ giọng nói với anh: “Có tờ giấy, phía trên là dùng máy tính photoshop chữ “CHẾT” máu chảy dầm dề ra ngoài, dùng nói, kết hợp với cái từ anh đó, còn rất ghê người.”

Sắc mặt Hạng Việt có chút không tốt, trực tiếp nói với anh ta: “Cậu sắp xếp hai vệ sĩ cho tôi, cô ấy giống như em gái ruột của tôi, cậu phải cho người phụ trách bảo vệ cô ấy thật tốt.”

Thẩm Nam liếc mắt: “Em gái ruột?” Rõ ràng cũng không tin, trừ mẹ ruột và chị họ, cho tới bây giờ anh ta còn chưa từng thấy Hạng Việt quan tâm người

phụ nữ nào như vậy, là tật xấu qđ của anh ta (HV), luôn giữ khoảng cách với phụ nữ, làm sao có thể sẽ biểu diễn một màn anh trai em gái phô trương thế này!

Hạng Việt cảnh cáo trừng một cái, Thẩm Nam ý tứ giờ giờ tay: “Được, trở về tôi sẽ sắp xếp người, ngày mai sẽ đưa tới cho cậu.”

Hè Hi thu thập hai rương hành lý đi ra ngoài, trên lưng còn đeo hai cái túi màu hồng, nhìn qua tựa như học sinh cấp 3, non nớt không thôi. Đợi cô đi vào phòng bếp, Thẩm Nam nhỏ giọng hỏi Hạng Việt: “Em gái bao lớn?”

“18.”

Ánh mắt Thẩm Nam nhìn bạn tốt lập tức thay đổi, gương mặt “Anh em, trâu già ăn cỏ non” à, Hạng Việt lười phản ứng lại anh ta, đi theo vào phòng bếp, thấy Hè Hi đang đứng đồ trong tủ lạnh vào túi ny lon, anh nhìn sang, là một chút nguyên liệu nấu ăn.

“Đợi lát nữa đi ra ngoài sẽ cắt điện, không biết đến lúc nào có thể quay về ở, những thứ này để trong tủ lạnh sẽ hỏng, vừa đúng lúc có thể mang đến chỗ anh ăn.” Cô quay đầu lại nhìn anh một cái, chủ động giải thích.

Hạng Việt thấy được cô suy nghĩ rất chu đáo tỉ mỉ, thấy nguyên liệu trong tủ lạnh cũng không ít, kinh ngạc: “Sao anh em mua nhiều đồ như vậy?” Anh cảm thấy rau dưa thịt cái gì vẫn là tươi mới tốt.

Hè Hi đang nhét cái trắng và súp lơ vào trong túi, nghe được thì giải thích: “Không phải là của anh em mua, là em mua, nơi này không phục vụ giao hàng tận nơi, bình thường em không muốn đi ra ngoài đều tự mình nấu cơm ăn.”

Đây thật sự là điều mới mẻ của gấu nhỏ trong nhận thức của Hạng Việt, vốn tưởng là cô gái nhỏ xinh đẹp duy nhất tại lễ quý đôn mười ngón tay không dính nước đường xuân, không ngờ vẫn sẽ tự mình nấu cơm, thật sự ngoài dự đoán của mọi người, rõ ràng lúc anh tới lần trước, trong tủ lạnh của cô trống rỗng vô cùng.

Chờ thu thập xong xuôi, Hè Hi rút điện thoại trong nhà, khóa kỹ cửa sổ, kéo rèm cửa sổ lụa trắng xuống, lại mở khóa cửa bằng vân tay ra, cuối cùng kéo cầu dao cúp điện, khóa cửa lại rồi đi.

Hạng Việt và Thẩm Nam giúp cô xách đồ vào thang máy, đột nhiên Hè Hi có chút phiền muộn: “Em đây có tính là thể lực ác phải cúi đầu hay không?”

Lời nói rất trêu chọc, Thẩm Nam phớt bạt cười: “Em gái, em không thể chấp nhận với kẻ không có hiểu biết, cái này không mất mặt!”

“Em cảm thấy người có thể làm loại chuyện buồn nôn này nhất định là phụ nữ!” Cô bày ra bộ dáng suy nghĩ sâu xa.

Hạng Việt cảm thấy suy nghĩ của gấu nhỏ là không có căn cứ, nhưng mà vẫn phối hợp hỏi tại sao, Hè Hi nói: “Bình thường đàn ông đều là chân đao chân thương, bắt cóc, gọi điện thoại đe dọa, theo dõi cái gì, nếu không thì là nổ bom linh tinh, dùng phương thức tương đối tàn khốc, dùng từ thì còn là trẻ con, “cô ghét bỏ sờ sờ cánh tay của mình, “Nếu không phải là phụ nữ, vậy người này nhất định là một kẻ biến thái.”

Cô tự giác phân tích đạo lý rõ ràng, Thẩm Nam lại phải cố gắng nén cười, nếu như không phải là cố kỵ mặt mũi cô gái nhỏ, Hạng Việt lại ở một bên nháy mắt, anh ta rất muốn vui vẻ cười to, nín cười nói: “Em gái, em qđ phân tích thật có đạo lý, vậy ưm lại suy nghĩ kỹ một chút có đặc tội qua người phụ nữ nào hay không ha.”

Hè Hi lại không ngốc, nhìn bộ dáng này của Thẩm Nam cũng biết mình bị cười nhạo, cô trừng mắt nhìn anh ta, mím môi không nói. Chờ thang máy đến, tự mình chạy ra ngoài trước, Thẩm Nam lộ vẻ tức giận hừ hừ lỗ mũi, nói thầm: “Cô nhóc này tính khí thật lớn.”

Nhà trọ của Hạng Việt cách nơi này của Hè Hi không tính là xa, 20 phút đi xe. Anh ở tầng 15, là một tầng một hộ, cũng là thang máy mỗi tầng đều có một mật mã riêng. Trong nhà có ba gian phòng, một phòng ngủ chính, một thư phòng và một phòng tập thể dục. Thiết bị lắp đặt đơn giản hào phóng, rộng rãi hợp lý, nhìn qua rất thoải mái.

Thẩm Nam không đi theo tới đây, anh ta muốn ở lại chờ người bạn cảnh sát kia tới để điều tra camera giám sát, để cho một người trợ thủ tên là Lữ Minh lái xe đi theo, vừa là bảo vệ, cũng là giúp đỡ xách hành lý. Đồ Hè Hi mang theo có chút nhiều, không gian chiếc xe yêu thích của Hạng Việt có hạn, không nhét lọt, mới vừa rồi đã bị khinh bỉ qua.

Tiền Lữ Minh đi, Hạng Việt trực tiếp nhắc hành lý của Hè Hi tới phòng ngủ chính, nói với cô: “Nơi này mỗi tuần đều có người tới đây quét dọn, tối nay anh ở phòng khách, em ngủ ở nơi này.” Anh mở ngăn tủ quần áo bên trái ra: “Ngăn này trống không, em có thể dùng.” Lại lấy ra mấy bộ drap giường mới, hỏi: “Thích cái nào?”

Hè Hi lại gần nhìn một chút, chọn cái có hoa văn màu xanh dương, Hạng Việt mở túi chân không ra, lấy drap hiện tại trên giường xuống, giúp cô trải giường chiếu. Hè Hi ở một bên giúp đỡ, rất nhanh đã bày xong, vỏ gối cũng bọc vào, Hạng Việt lại cầm thăm ra ngoài, buổi tối có chút lạnh, giúp đỡ mở máy điều hòa không khí trong phòng ngủ ra, điều chỉnh tốt nhiệt độ, lại tìm đôi dép mới, để cho cô đi tắm.

“Được rồi, thời gian cũng không sớm, em tắm rồi nằm ngủ đi, mang bàn chải đánh răng theo chưa?”

Hè Hi nói mang theo, anh gạt đầu một cái, kéo ngăn tủ quần áo bên phải ra, lấy ra quần áo tắm rửa của mình, còn by Thanh Hưng có tắm thăm lập tức đi ra ngoài. Nơi này tuy rằng lúc trước anh ở nước ngoài nên đã lâu không có ai ở, nhưng vẫn có người quét dọn, trang phục cũng đúng giờ giặt sạch, hiện tại trực tiếp mặc dùng cũng không thành vấn đề.

Trong phòng ngủ chính có phòng tắm, Hề Hi mở hòm hành lý ra, cầm áo ngủ còn có đồ rửa mặt đi tắm rửa trước, không cần bồn tắm, trực tiếp tắm. Mười phút đã tắm xong, lúc lau tóc thì mới nhớ tới quên mang máy sấy rồi, mở cửa đi ra ngoài, Hạng Việt đang ở trong phòng bếp nhét đồ vào tủ lạnh, là nguyên liệu nấu ăn cầm từ nhà cô tới, còn có túi thức ăn chín dì Trần gói cho.

Nghe tiếng động, anh quay đầu lại, thấy Hề Hi mặc quần áo ngủ màu hồng ra ngoài, tóc ướt nhẹp còn nhỏ nước: “Không mang máy sấy?” Anh hỏi. Hề Hi gật đầu: “Em quên, anh có không?”

“Em cứ nói đi?”

Hiển nhiên là không có, cô không có lựa chọn khác: “Vậy để chính nó tự khô thôi.” Đi tới xem xét trong tủ lạnh, đề nghị: “Làm chút đồ ăn khuya đi, em đói rồi.” Lấy túi bánh trôi ở ngăn đông lạnh ra: “Lấy cái này, lại dùng lò vi sóng hâm nóng thức ăn dì Trần đã làm sẵn.”

“Gần mười một giờ đêm ăn bánh trôi?” Hạng Việt không đồng ý: “Đói với dạ dày không tốt, chờ một chút em sẽ đi ngủ, vẫn là uống sữa tươi thôi.”

“Muốn ăn bánh trôi ~” Hề Hi giương đôi mắt đen nhìn anh, giống như nếu anh không đồng ý thì chính là rất tàn nhẫn, loại lqđ tố cáo không tiếng động này người bình thường thật không chống đỡ nổi, hai phút sau đó Hạng Việt thỏa hiệp: “Nếu như viêm dạ dày anh sẽ không để ý tới em.”

Hề Hi không nhìn cảnh cáo của anh, vui vẻ ra mặt: “Em biết ngay anh là người tốt.”

Hạng Việt xin miễn cho kẻ bắt tài, cảm giác được phát phiếu người tốt giống như là bị ức hiếp. Anh vỗ vỗ đầu của cô: “Đi lau khô tóc đi, làm xong bánh trôi anh sẽ gọi em.”

Hai người ngồi trong phòng ăn ăn khuya, mặc dù Hạng Việt cho là ban đêm ăn bánh trôi không khỏe mạnh, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được cùng ăn mấy cái. Hề Hi hỏi anh nhà này mua lúc nào, anh nói khoảng 3-4 năm rồi: “Lúc mua cũng không nghĩ tới mình sẽ đi làm ở gần đây, coi như là vô tâm trồng liễu.”

Từ tổng viện quân khu tới đây chỉ mất năm phút đồng hồ đi xe, quả thật rất gần.

Hề Hi hỏi: “Anh từ trong nhà chuyển ra?” Thấy anh gật đầu, cô nói: “Chắc mẹ Cát rất thất vọng.”

Hạng Việt cười: “Từ trung học anh đã bắt đầu ở trường, sau đó lại thường xuyên ở nước ngoài, mẹ anh đã sớm lqđ thành thói quen.”

“Em ước có mẹ, khẳng định sẽ không dòi ra ngoài ở.”

Anh từ chối cho ý kiến, gấp túi cảo tôm cô thích ăn cho cô: “Nhanh ăn đi, đồ lạnh ăn sẽ không tốt.”

#Thanh Hưng: vụ này tới hết chương 19 sẽ kết thúc, vì để cho các bạn đỡ ngóng cứ được 7 thank mình sẽ up thêm 1 chương, từ bây giờ cho tới hết chương 19 nhé mọi người. Nếu không đủ thì cứ lịch cũ, 3 ngày 1 chương. Thân!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17

Edit: Thanh Hưng

Hề Hi ăn khuya xong thì trở về phòng ngủ. Phòng của Hạng Việt giống như phòng của đại đa số đàn ông độc thân không có gì đặc sắc. Màu sắc hoa văn trang nhã, vài món đồ dùng cần thiết, bởi vì đã một thời gian dài không ở, đồ dùng cá nhân cực ít. Nằm ở trong phòng đơn điệu như vậy, muốn cảm thấy ấm áp là không thể nào.

Cô không ngủ được, xuống giường cầm phích ti vi vào bật lên, cầm điều khiển ti vi đổi một vòng, cuối cùng tìm only 1le quy down được tiết mục giải trí. Đúng lúc này điện thoại bên gối đầu rung lên, là anh trai gọi tới. Hề Hi giảm âm lượng TV xuống một chút, nhận điện thoại. Âm thanh lạnh lạnh của Hề Duy xuyên qua ống nói truyền vào trong tai em gái: “Không ngủ được?” Anh ta trực tiếp hỏi, thật giống như có thiên lý nhãn, có thể thấy tình hình nơi này của em gái.

Hề Hi đáp một tiếng thật thấp: “Anh, em có chút sợ.”

Ở trước mặt Hạng Việt, biểu hiện của cô coi như lý tính, miễn cưỡng được cho là trấn định thông dong, lại không thấy bị sợ riu rít khóc mãi, cũng không có mặt mặt run rẩy, làm cho người ta rất là lau mắt mà nhìn.

Nhưng cửa nhà bị dể từ anh, biết đâu đang có một đôi mắt vụng trộm nhìn chằm chằm mình, chỉ suy nghĩ một chút, cũng làm người ta sợ. Tới lúc một người xác thực yên tĩnh lại, lửa giận dần biến mất, lý trí trở về, cảm giác sợ hãi giống như bị hung ác đè xuống, đột nhiên lên men, trong nháy mắt truyền khắp tứ chi bách hài, đại não không chịu không chế suy nghĩ lung tung.

Những thứ này cô không có cách nào nói cho Hạng Việt, ngại mất mặt.

Cô gái nhỏ sĩ diện, trước chen vào hành tây. Làm ra vẻ, một bộ gan lớn không sao cả, vào lúc này lại để cho cô cúi đầu giả bộ, thật không bỏ xuống được mặt mũi.

Chỉ là đối mặt với anh trai, ngược lại không có gánh nặng gì trong lòng, ngoan ngoãn thừa nhận thời điểm này chính mình bắt đầu sợ hãi. Dĩ nhiên Hề Duy sẽ không cười nhạo em gái, ngược lại, lòng anh ta đau muốn chết, khổ nỗi đang ở nước ngoài không có cách nào phân thân, bàn tay không dài tới như vậy, chỉ có thể trấn an bằng ngôn ngữ: “Ngোন, anh ở bên này xử lý một chút, sáng ngày mốt sẽ trở về. Hai ngày nay em không cần chạy loạn, cũng không cần đi viện dưỡng lão, chờ sau khi kết thúc chuyện này lại bắt đầu hoạt động xã đoàn.”

Dĩ nhiên Hề Hi biết lúc này không phải thời điểm bốc đồng, cô ngoan ngoãn nói được, dừng một chút, lại hỏi: “Anh, anh nói có phải là bởi vì em làm từ thiện đắc tội với người khác hay không?” Thật ra thì bình thường vòng sinh hoạt của cô rất đơn giản, nhân duyên không phải rất tốt, nhưng cũng không kết thù với người khác đến trình độ cần dùng loại phương thức này để đe dọa, Hề Hi tự hỏi làm người vẫn đủ thành công, lại không từng bắt nạt bạn học, cũng không từng trả thù xã hội, là một đứa bé có truyền thống ngoan ngoãn. Gần đây từng đắc tội duy nhất chỉ có Hạ Nhiễm, nhưng Hạ Nhiễm cũng không phải ngu xuẩn, đâu có thể nào nhằm chán đến dùng cái từ anh này làm phương thức trút giận, đã thương định thù 1000 tổn hại mình tám trăm? Thôi đi, người phụ nữ kia mắt cao hơn đầu, mới sẽ không làm như vậy!

Đồng thời, cô cũng nghĩ tới có phải là chuyện tốt do mẹ kế làm hay không, nhưng rất nhanh lại loại trừ rồi, bởi vì không có chỗ tốt! Cô không nghĩ ra Sầm Úy làm như vậy sẽ được lợi ích gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ lo có chuyện từ thiện này tiếp xúc với nhiều người chút, có lẽ ở thời điểm không biết chuyện đã đắc tội những người khác cũng không phải là không thể nào. Mặc dù cô nghĩ không ra tại sao làm mấy chuyện tốt có thể sẽ bị người ghi hận. (〒_〒)

Dù sao tất cả đều có khả năng! Cũng không loại bỏ chính là Hạ Nhiễm hoặc Sầm Úy đột nhiên đứt gân não, muốn thấy cô lo lắng hãi hùng, mình ở phía sau tận tình cười nhạo. Tỷ lệ tuy nhỏ, cũng không phải không có khả năng.

Được rồi, thật ra thì bây giờ cô nhìn rất nhiều người đều cảm thấy có hiềm nghi, nhưng lại không thể cảm thấy có thể là những người này, dây dưa không thôi, cố tình lại không nhận được hoài nghi, hơi thẳng thừng mà nói, chính là không có đối tượng hoài nghi, đây mới là phát hiện khổ sở nhất.

Hề Duy nói em gái đừng đoán lung tung: “Có thể không phải nhằm vào em,” anh ta nói, “Có lẽ là nhằm vào anh, có vài người thích kiểm tẩu thiên phong, em gặp chuyện không may, đối với anh mới là đả kích lớn nhất.”

Hề Hi nghe vậy, trong lòng bỗng dưng run rẩy: “Anh ~”

“Cho nên phải bảo vệ mình thật tốt, đừng để cho những kẻ muốn đả kích anh kia chớp được thời cơ,” Anh nhu hòa nói, giống như chuyện này thật sự là nhằm vào anh, “Hề Hi, em còn quan trọng hơn tính mạng anh, đừng làm cho anh lo lắng.”

Lời nói của anh ta giống như đợt sóng mênh mông mãnh liệt, trong nháy mắt che mất nội tâm hoảng hốt mờ mịt của cô. Đột nhiên lỗ mũi cô ê ẩm, nước mắt không nhận được chảy ra, há hốc mồm, nhưng lại không biết nên nói cái gì, lúc này nước mắt giống như thành phương thức biểu đạt tốt nhất.

Hề Duy không khuyên em gái mà để cho cô khóc, so với cố làm bộ kiên cường, phát tiết ra ngoài như vậy ngược lại càng làm cho anh ta yên tâm hơn.

Sáng ngày hôm sau, lúc Hạng Việt thức dậy, Hề Hi đang ở trong phòng bếp làm điểm tâm. Tối hôm qua anh không ngủ ở phòng khách, mà nằm trên ghế sa lon trong thư phòng ngủ cả đêm.

Giữa phòng bếp và phòng khách không có ngăn cách, liếc qua là thấy ngay. Hạng Việt nhìn thấy Hề Hi, dĩ nhiên Hề Hi cũng nhìn thấy anh.

“Dậy rồi sao? Nhanh đi đánh răng rửa mặt, điểm tâm sẽ lập tức xong!”

Trên mặt cô lộ ra tươi cười vui vẻ, chói lọi như ngôi sao, hết sức xinh đẹp. Hạng Việt bị lấy cười của cô, khóe miệng không tự giác cũng cong lên, cả người giống như cũng nhẹ nhàng đi mấy phần.

Điểm tâm là đồ ăn chín ngày hôm qua mang từ nhà họ Hạng về. Tối qua ăn khuya cũng không ăn bao nhiêu, còn dư lại rất nhiều, Hề Hi hâm nóng lên, lại nấu cháo bột yến mạch. Chờ Hạng Việt rửa mặt xong tới đây, hai người ngồi trong phòng ăn ăn cơm.

“Nơi này của anh không có gì cả, món ăn cũng không thể làm được, đường trong cháo bột yến mạch vẫn là for lee quy doon em cố tình đóng góp.” Cô cắn cái miếng oán trách anh, một bộ tính khí trẻ con. Hạng Việt cười: “Vậy thì chờ lát nữa em liệt kê một cái hóa đơn, thiếu cái gì anh đi ra ngoài mua.”

Hề Hi “Ồ” lên một tiếng, hỏi: “Hôm nay anh không đi bệnh viện à?”

Anh gật đầu nói không đi: “Thứ bảy, anh nghỉ ngơi.”

“Đừng vì chuyện của em mà làm trễ nải công việc của anh,” Cô nói, cũng bảo đảm, “Hai ngày này em cũng sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng không ra cửa, anh không cần cố kỵ em.”

“Không phải cố kỵ em, là nghỉ ngơi thật sự.” Ánh mắt Hạng Việt nhu hòa nhìn cô: “Anh là bác sĩ được đặc biệt mời về, đối xử giống như chuyên gia trong viện, mỗi tuần đều có hai ngày nghỉ ngơi. Bình thường thật ra thì cũng không bận rộn lắm, rất nhiều chuyện đều giao phó cho trợ thủ và bác sĩ khác

là được.”

“Anh đây không phải là khoe khoang xích lố chứ?” Hề Hi không nhịn được liếc anh một cái, cười cười đùa giỡn.

“Trần trụi?”

“Chính là xích lố.”

Đây là nói như thế nào? Hạng Việt thấy buồn cười, cảm giác mình và gấu nhỏ có sự khác nhau, không nghĩ ra giữa trần trụi và xích lố có quan hệ gì. Chỉ là trái lại nghe rất đáng yêu. Nói đến từ mới vừa rồi anh đã phát hiện, hôm nay tâm tình cô nhóc này rất tốt, sức sống mười phần, hình như hoàn toàn không có chịu ảnh hưởng của chuyện ngày hôm qua, không biết nên nói cô tư tưởng tốt, hay là nên nói gan lớn.

Sau khi ăn điểm tâm, Hạng Việt chủ động nhận nhiệm vụ cọ rửa rửa chén. Hề Hi trở về phòng gọi điện thoại cho Thẩm Gia, xin nghỉ bảo hôm nay không thể viện dưỡng lão rồi, giữa nói dối và nói thật, cô lựa chọn về sau: “Tôi bị biến thái theo dõi (跟踪狂), cụ thể hiện tại không thể nói rõ được, anh tôi nói chờ anh ấy trở về giải quyết.”

Ở đầu điện thoại bên kia, Thẩm Gia cau mày: “Cô không sao chứ?”

“Tôi ở chung một chỗ với Hạng Việt, an toàn không thành vấn đề. Gia Gia, chuyện này anh đừng nói với những người khác, anh tôi bảo giữ bí mật, theo dấu được bọn họ mới nói. Ừm, cứ nói đột nhiên tôi bị dị ứng, không thể ra cửa gặp người!”

Thẩm Gia không hỏi nhiều nữa, nói đã biết: “Tôi sẽ không nói với ai, chính cô cẩn thận một chút, cứ chờ ở trong nhà đừng đi ra ngoài, có chuyện có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ lập tức đến.” Cậu ta nói rất có chừng mực, hiểu nếu như Hề Hi có thể nói khẳng định đã nói với cậu ta rồi, cô không nói, cậu ta biết chuyện này có thể có chút phiền toái.

Nói chuyện điện thoại xong, cô thông báo tin tức ở trong nhóm bạn bè, đại ý chính là dị ứng, bị kích, không thể gặp người Mới vừa phát ra ngoài, đã lập tức đưa tới mấy người bạn nhỏ vây xem quan tâm và một số người hà hê.

Hề Hi trò chuyện với mấy người bạn nhỏ một lát, Hạ Y gọi điện thoại cho cô hỏi có nghiêm trọng không. Hề Hi không phải là một người rất am hiểu nói láo, sợ bị bạn tốt phát giác, không dám trò chuyện nhiều đã treo điện thoại.

Trong đám người bạn nhỏ này, quan hệ giữa cô và Hạ Y coi như là tốt nhất, nhưng nếu bàn về độ tin tưởng, thì phải là Thẩm Gia. Thẩm Gia có thể tin tưởng, miệt nghiêm nhất, lòng hiếu kỳ cũng hưngggg không cao, đồng ý không nói lung tung, cha ruột mẹ ruột hỏi trên mặt cũng sẽ không lộ một chữ, đây là i qua nhiều năm kinh nghiệm Hề Hi tổng kết ra được, tích lũy từng ngày ra độ tin tưởng. Hạ Y thua ở chỗ có một chị gái, mà chị gái kia vẫn luôn muốn đối phó với cô, bây giờ còn là một trong những người hiểm nghi.

Khoảng mười giờ sáng Thẩm Nam đến nhà trọ của Hạng Việt, một mình anh ta tới. Hạng Việt dẫn anh ta đi vào, hỏi: “Người tôi bảo cậu chọn đâu?”

“Lầu dưới,“ Anh ta nhẹ giọng nói, “Nơi này của cậu cũng không rộng rãi gì, hai tầng mây râu cùng một cô nhóc chui vào cũng không dễ dàng, có việc thì cậu gọi điện thoại bọn họ lập tức sẽ lên, so với ở trên lầu càng dễ dàng hơn, cũng không quấy rầy các người.” Một câu nói cuối cùng của anh ta là có điều ngụ ý, còn nháy mắt mấy cái với Hạng Việt, một bộ “anh em đều là nghĩ cho cậu”, Hạng Việt nhìn bộ dạng hèn hạ bỉ ổi của anh ta, vừa bực mình vừa buồn cười, lúc này vừa đúng lúc Hề Hi từ phòng ngủ ra ngoài, anh cũng không tiện nói thêm cái gì.

Lần này Thẩm Nam tới mang theo hai tin tức, một là camera theo dõi quả thật bị tẩy máy tay chân rồi: “Từ lúc hai giờ chiều đến ba giờ hôm qua, bắt kẻ là trong thang máy hay là tòa nhà lân cận, tổng cộng năm camera theo dõi đều hư.” Nói đến cái này Thẩm Nam không nhịn được châm chọc: “Kinh khủng hơn chính là, lúc tôi và Cường Tử đi hỏi, người ở phòng an ninh mới biết chuyện ngày hôm qua camera theo dõi bãi công một tiếng đồng hồ! Cậu nói một chút, đây gọi là cái quỷ gì hả!”

Tin tức thứ hai là nguyên nhân cái chết của đứa trẻ đã xác định, ngạt thở mà chết, nói cách khác là bị người bóp chết.

“Báo cáo phẫu thuật cụ thể phải chờ tới ngày mai mới có thể lấy được, đứa bé này đại khái bốn tháng tuổi, bước đầu phán đoán trước đó có thể đã có bệnh tim rất nghiêm trọng, ngày hôm qua lúc các người nhìn thấy thì đứa bé cũng đã chết khoảng hai ngày rồi.”

Đây thật sự là tin tức vô cùng tệ hại, sắc mặt Hề Hi thật sự không tốt, Hạng Việt cũng có vẻ có chút nặng nề. Thẩm Nam than thở nói: “Cái này có thể nói là mưu sát rồi, thuộc về án hình sự, theo ý của tôi, vẫn là giao cho cảnh sát xử lý, chẳng qua nếu như các người kiên trì, tôi cũng có thể tiếp tục giúp các người tra, nhưng đây cũng coi như là biết chuyện không báo, nếu như lqđ tương lai bị người nói ra ngoài, cũng coi là gièm pha.” Dù sao càng giấu diếm, người khác sẽ càng nghĩ tới phương hướng khác, cho là trong lòng anh có quỷ, thân nhiên một chút ngược lại sẽ tốt hơn.

Hạng Việt nhìn về phía Hề Hi, Hề Hi mím môi, nhìn đồng hồ bây giờ đã là mười giờ đúng, anh trai bên kia chính là rạng sáng một hai giờ, cô đứng lên nói: “Em gọi điện thoại cho anh trai.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.